Campbell. 1. g. 10

J. F. Campbell
Niddry Lodge
Kensington.
Bound August 7. 1877. —
Bought in Norway.

Sangsamling

for

Norske Selskabskredse,

udgiven af

Det norske Studentersamfund.

Med fleerstemmige Melodier i Texten.

Første Bind.

Christiania, 1842.
Guldberg & Dzwonkowski.

Indhold.

I. Fædrelands- og Friheds-Sange.

№		Side.
1.	Norges kronede Nationalsang	3.
2.	Nordmandssang (Wolff)	6.
3.	Norges Herlighed	8.
4.	Trofasthed	10.
5.	Norges Skaal	13.
6.	Hil Norge dig, vort Moderland	15.
7.	End Norge paa sin Klippefod	16.
8.	Norges Løve	17.
9.	Ynglinger her	18.
10.	Norriges Land	21.
11.	De tre høie Ord	22.
12.	Nordmandsønsket	24.
13.	Hvi lyder, o Norge! din ængstlige Klage	25.
14.	Held os, vi har et Fødeland	28.
15.	Nordmandssang (Schwach)	29.
16.	Du elskede, du høie Fædreland	32.
17.	Bruus høit min Sang (Hansen. Musik af Brögger)	33.

№ Side.

18. Norafjeld med Sokkel blaa . . . . 35.
19. Land, hvis sneedækte Fjelde . . . . 37.
20. Nordhavet . . . . 39.
21. Jeg roser mig en Nordmand af at være (Mel. Jeg er en Mand Side 150) etc. 42.
22. Grib, Skjald, i de tonende Strænge . . . . 44.
23. Birkebeen-Sang . . . . 47.
24. Nordmands Barm . . . . 49.
25. Norrig, vor Moder bedaget af Ælde . . . . 51.
26. Tro mod Konge, tro mod Land . . . . 52.
27. Ung Adelsteen paa Thinge stod . . . . 54.
28. Fred og Frihed herlig trives . . . . 56.
29. Den Mand er en Nidding, som kan sig betænke . . . . 57.
30. Vel den, som føler Friheds Værd . . . . 60.
31. Nordisk Frihedssang . . . . 61.
32. Hellige Frihed! forsvinder dit Aasyn fra Jorden? . . . . 65.
33. Sjung, Nordmands-Æt i glade Chor . . . . 67.
34. Opstanden er du, Norge, af din Grav . . . . 69.
35. Norsk Marseillaner . . . . 70.
36. De norske Pyrenæer . . . . 72.
37. Vort Fædreland! i Hedenold . . . . 75.
38. Syttendemai-Sang . . . . 76.
39. I Lænker gamle Nor laae kuet . . . . 78.
40. Mens Nordmænd ei trælle i Gothernes Aag . . . . 79.

№ Side.
41. Er den flukt den stolte Flamme . . . . 81.
42. Mens Nordhavet bruser . . . . 83.
43. Vift stolt trefarvet norske Flag . . . . 85.
44. Du engang var en Flammesky . . . . 87.
45. Da, af et Kobbel Kongetigre jaget . . . . 91.

II. Selskabssange og Drikkeviser.

46. Mit fulde Glas og Sangens raske Toner . . . . 97.
47. At Slyngler hæves til Ærens Top . . . . 100.
48. Hver Glædens Ven . . . . 102.
49. I Ungdoms Vaar . . . . 103.
50. Samlet her i en fortrolig Klynge . . . . 104.
51. Tage Verden som den er . . . . 106.
52. Jeg synger gjerne om Kongers Magt . . . . 109.
53. Vaagn op til Fryd, mens Kraft og Ungdom parre sig . . . . 111.
54. Til Glæde Nordens raske Sønner . . . . 114.
55. Bland ei din Kost med Daarens Klage . . . . 117.
56. For ret os paa Jorden at fryde . . . . 119.
57. Fryd Dig ved Livet . . . . 122.
58. Med freidigt Haab og ærlig Glæde . . . . 125.
59. Lad Mennesker dræbes og Riger forgaae . . . . 127.
60. Jeg aldrig det for Vellyst kjender . . . . 131.

Side.

№

61. Druen voxer paa vor Klode . . . . 133.
62. Menneſket er ſkabt til Glæde . . . . 134.
63. For Jordens Lykke blev Druen til . . . . 136.
64. En tungſindig . . . . 138.
65. Mener Du at den har Lykken fat . . . . 141.
66. Skjænk i dit Glas til bredfuldt Maal . . . . 147.
67. Jeg er en Mand, ſom har ſaa vidt omvandret . . . . 150.
68. Hvor herligt, herligt gik det til . . . . 153.
69. Der var engang en tapper Mand . . . . 157.
70. Evan bli'er dyrket paa mangen Slags Maade . . . . 160.
71. Har jeg kuns en lumpen Daler . . . . 162.
72. Langt meer end Guld er Druen værd . . . . 165.
73. Det gaaer ſaa herligt overalt . . . . 167.
74. Velkommen Enhver, ſom har Drueſaft kjær . . . . 169.
75. Vort Dagværk er tilende . . . . 173.
76. Ud til Kampen os Flaſkerne byde . . . . 177.
77. Vil Du være ſtærk og fri . . . . 181.
78. Den, Skaberen ſkjænkte en oplyſt Forſtand . . . . 182.
79. Hvor var det ſkjønt, ifald vi funde med hverandre . . . . . 185.
80. Her i muntre Venners Klynge . . . . 189.
81. Livet ſkal nydes . . . . 191.
82. At Intet er ſaa ſundt ſom Glæde . . . . 194.
83. Her ved dette Gammens Bord . . . . 196.

№ Side.

84. Manden med Glas i Haand . . . . 199.
85. Diogenes vranten og stolt . . . . 202.
86. For at være, som man bør, ... 205.
87. Kong Halfdan i Hedenold foer . . . . 208.
88. Paa Frihed høres Alle skrige . . . . 210.
89. Kom hid, du Vinens muntre Gud . . . . 213.
90. Kloden maatte styrte sammen . . . . 217.
91. Skjænk i Glasset; thi nu vil vi drikke . . . . 220.
92. I et Viinhuus vil jeg sige . . . . 223.
93. Horatius, som engang var . . . . 227.
94. Min Doctor er en ærlig Mand . . . . 228.
95. Fylde hver sit Glas til Randen . . . . 233.
96. Hvor Fader Evan troner, Glæden smiler . . . . 236.
97. Da St. Peder vandred' om . . . . 240.
98. Kanon for 3 Stemmer . . . . 241.
99. Hvi rose I saa vore Fædre . . . . 245.
100. Pungtuli! pungtuli! lystig, min Ven . . . . 249.
101. Champagnevise . . . . 252.
102. Skal jeg være glad saa maa jeg drikke . . . . 254.
103. Lad den skrantende Magister . . . . 257.
104. I de gamle Kraftens Dage . . . . 260.
105. Og nu en Skaal for det elskte Kjen . . . . 261.
106. Lad dadle Kvinderne hvo vil . . . . 265.

№ Side.
107. Er Spiritus ei baade Norsk og Latin (Mel. Den Skaberen skjænkte etc. Nr. 33. S. 182) 269.
108. Seer, Venner! Bordet dækket staaer . . . . 271.
109. Op, Brødre! Timen lyder . . . . 273.
110. Nu tone du høit med Alvorsklang . . . . 277.

Sangsamling

for

Norske Selskabskredse,

udgiven af

Det Norske Studentersamfund.

Med fleerstemmige Melodier i Texten.

Første Hefte.

Christiania, 1839.
Guldberg & Dzwonkowski.

Trykt i Guldberg & Dzwonkowskis Offizin ved P. T. Malling.

Fædrenelands- og Friheds-Sange.

№ 1. Norges kronede Nationalsang.

Blom.

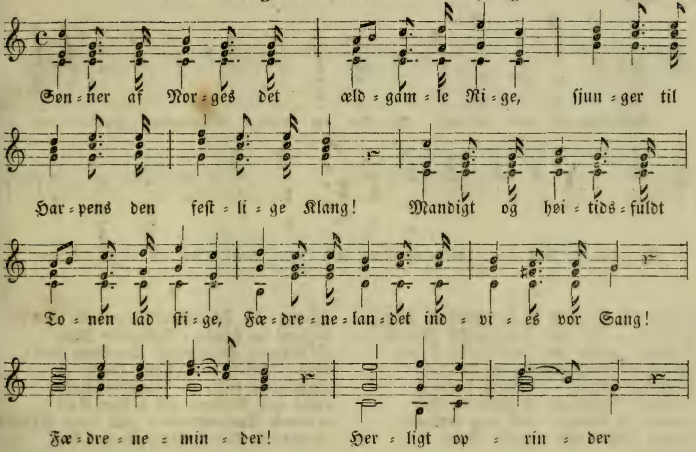

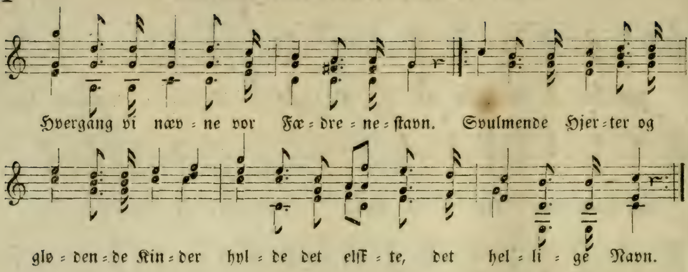

2.

Flyver vor Aand til de hensvundne Tider,
herlig den skuer vor Fædrelands Glands:
Kæmpere gange om Dovrefjelds Sider,
vandre til Ledingefærd som til Dands.
Mandige Skarer — Bølgen befarer,
Norriges Roes bær til fjerneste Kyst;
hjemme er Kæmpere nok, som forsvarer
arvede Frihed med modige Bryst.

3.

Medens de Staalklædte prøve sin Styrke,
medens de stande i kæmpende Rad,
Skjalde og Sagamænd Kunsterne dyrke,
riste i Runer de herligste Kvad.
Konninger volde — Scepteret holde,
røgte med Viisdom det hellige Kald;
gjennem Aarhundreders Nat deres Skjolde
gjenstraale klart i Erindringens Hal.

4.

Oldtid! du svandt, men din hellige Flamme
blusser i Nordmandens Hjerte endnu!
End er af Æt og af Kraft han den samme,
end staaer til Frihed og Ære hans Hu;
Og naar han qvæder Norriges Hæder,
svulmer hans Hjerte af Stolthed og Lyst;
ham er selv Sydens de yndigste Steder
Intet mod Norriges snedækte Kyst.

5.

Frihedens Tempel i Nordmandens Dale
stander saa herligt i Ly af hans Fjeld;
Frit tør han tænke, og frit tør han tale,
frit tør han virke for Norriges Held.
Fuglen i Skove, — Nordhavets Vove
friere er ei, end Norriges Mand;
villig dog lyder han selvgivne Love,
trofast mod Konning og Fædreneland.

6.

Elskede Land med de skyhoie Bjerge,
frugtbare Dale og fiskrige Kyst!
Troskab og Kjærlighed froe vi dig sværge;
kalder du, blode vi for dig med Lyst.
Evig du stande, Elskte blandt Lande!
frit som den Storm, der omsuser dit Fjeld!
Og, medens Bolgen omsnoer dine Strande,
stedse Du vore i Hæder og Held!

Henr. Ank. Bjerregaard.

№ 2. Nordmandssang.

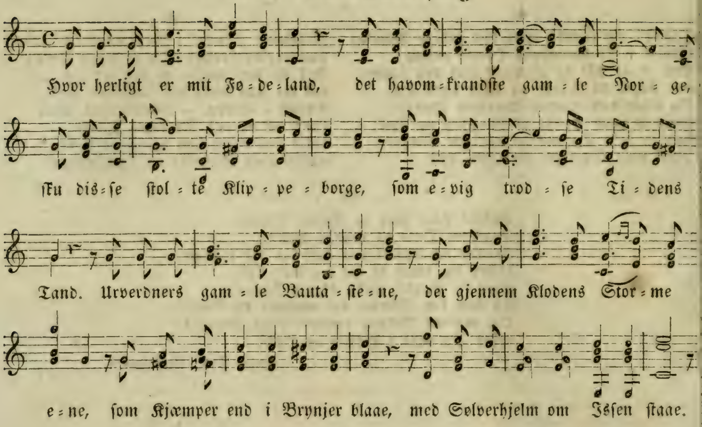

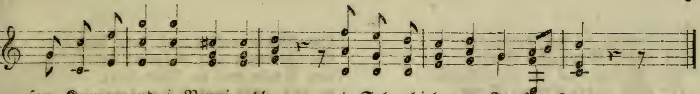

ſom Kæmper end i Brynjer blaae, med Sølverhjelm om Js = ſen ſtaae.

2.

Da Aukathor ſaae Norges Fjeld,
ſin Kongeſtol han der opreiſte;
de Kæmper, ſom mod Skyen kneiſte,
de hvede hans Helteſjæl.
Naar høit i Sky ſin Vogn han kjørte,
ſin Hyldeſt han fra Klippen hørte;
de Kæmpeſtemmer hylded Thor,
da var der Helteold i Nord!

3.

Da ſeer jeg, hvor min Nordmand gik
i Stormgang faſt ſaa Jorden bæved,
ham Døden var en Mø, ſom ſvæved
udi hans Arm, med Freias Blik;
og i en Runddands over Valen
ham hæved op til Gudeſalen,
og end i Livets Afſkedsſtund
et Drapa kvad den blege Mund.

4.

Jeg har de gamle Sagn ſaa kjær!
Naar Luren gjennem Dalen toner
vemodigt mellem Birkens Kroner,
da drømmer jeg om Blod paa Sværd.
Naar Foſſen vildt fra Klippen ſkummer,
ſin monotone Bas den brummer,
da tykkes mig, jeg hører Klang
af Vaabenſtorm og Skjaldeſang.

5.

J Fjeldets Søn endnu jeg ſeer
et Skud af gamle Kæmpeſtammen;
J Øiet funkler Helteflammen,
ſom freidig kun ad Faren leer.
J Pigens Øine blaae jeg ſkuer
Uſkyldighed og Sjofnas Luer,
og Yduns evig-unge Vaar
paa hendes Kinder farvet ſtaaer!

6.

Ja! herligt er mit Fødeland,
det gamle klippefaste Norge
med Sommerdal og Vinterborge,
der evig trodse Tidens Tand!

Om Kloden rokkes end, dets Fjelde
skal Stormen dog ei kunne fælde;
som Bauta end de skulle staae,
og vise, hvor vort Norge laae! —

S. O. Wolff.

№ 3. Norges Herlighed.

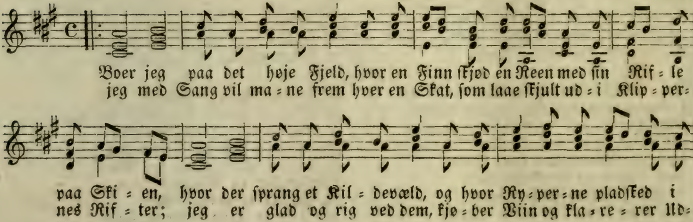

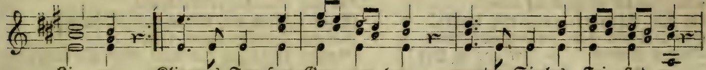

Li = en: Klippens Top, som Gra = nen bær, muntre Sjæles Fri = sted er;
gif = ter.

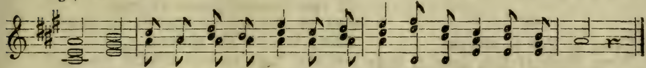

Verdens Tummel ne = den = for til min sky = høie Bo = lig ei naaer.

2.

Boer jeg i den lave Dal,
hvor en Elv løber let gjennem skovrige
Sletter,—
hvor Løvhytten er min Sal,
og den voxende Grøde mig mætter;
hvor det muntre Faar og Lam
tripper om, nipper Løv, og hvor Oxnene bøge,
leer jeg høit ad Modens Kram,
og til Renter, som Rigdom forøge.
Fra min lave rolige Dal
seer jeg mange Mægtiges Fald,
sidder paa min Tue tryg,
og udtømmer en Glædskabs Pokal.

3.

Boer jeg ved den nøgne Strand,
paa en Holm fuld af Æg, mellem rullende
Bølger,
hvor en Fuglehær paa Vand
Sild og Brisling og Morten forfølger;
Trak jeg mig en Fiskedræt,
fuld af Rogn, saa min Baad var paa Vei
til at synke;

naar jeg da er glad og mæt,
lad den Gjerrige længe nok klynke!
Een Ret nok paa Nøisomheds Bord —
„Fisken svømme!“ — Det var et Ord!
Derpaa drak jeg mig et Glas,
sang og drak Fiskeriernes Flor.

4.

Sjunger Bjerg og Dal og Strand,
Guld af Bjerg, Brød af Dal, fuldt af Fiske fra Stranden!
Lad saa Daaren drikke Vand,
skjænker Viin udi Glasset til Randen!
Norges Land er ingen Ørk,
Glæden fødes, og det udaf selve Naturen;
være hvo, som vil, en Tyrk,
sidde tørstig og vranten og sturen!
Vi drak Norges Hæder og Held,
sang om Strand, om Dal og om Fjeld;
Alting blomstre for Enhver,
som vort Land og vort Selskab har kjær!

Joh. Nordal Brun.

№ 4.

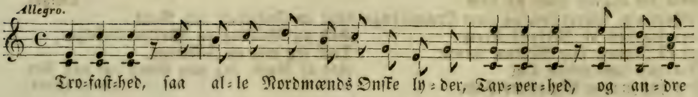

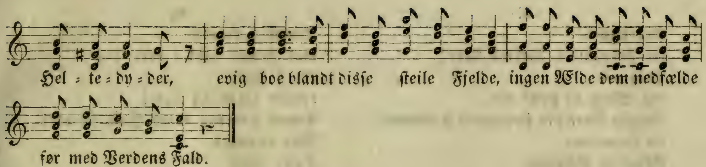

2.

Ceres mildt
mod Norges dybe Dale smile!
Kornet spildt
ei udi Furen hvile!
Klipperne sit Sølv og Kobber yde,
Skibet flyde,
Skoven byde
over alle Hav.

3.

Handelen
ved Flid og Kløgt blandt os oplives,
Friheд den
opelske, at den trives!
Kongerne, om de vil Landets Nytte,
de beskytte
denne Støtte
for vort stolte Land!

4.

Kjærlighed
for Fødelandet, Fædres Ære!
Evig ved
din Magt vi stolte ere.
Norges Børn din Helligdom ei glemme,
du fornemme
Skjaldes Stemme,
som besynge dig!

5.

Høit sang Bull,
(hans Støtte skal dit Tempel pryde)
Friheds huld
lod han sin Harpe lyde;
naar han sang, strax Egennytte segned,
Avind blegned',
vi tilegned'
os hans Friheds Aand.

6.

Haand i Haand
med Frihed vank i vore Dale,
eders Aand
besjele Daad og Tale!
Armod selv ved eders Huld forsødes,
Mod opglødes,
Helte fødes
endnu her, som før!

7.

Fjeldets Top
bær Ærens Tempel, som vi dyrke,
Nordmænd! op
med eders Fædres Styrke!
Iler paa den bratte Sti til Ære!
Verden lære,
at vi ere
vore Fædre værd!

Zetlitz.

№ 5. Norges Skaal.

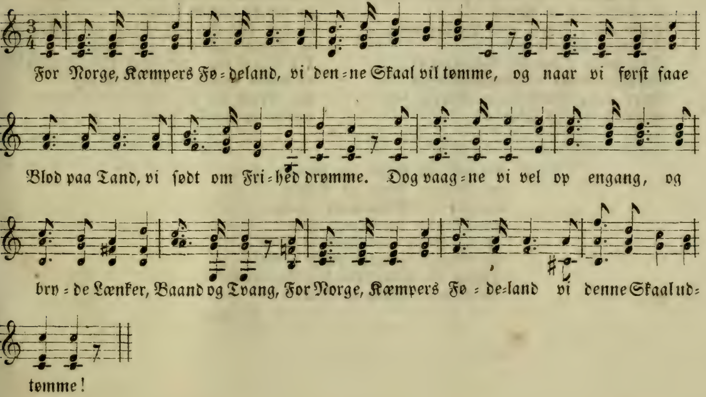

2.

Hver tapper Helt blandt Klipper fød,
vi drikke vil til Ære!
Hver ærlig Norsk, som Lænker brød,
skal evig elsket være!
Den vrede Livvagts Vaabenbrag
forklarer trolig Nordmænds Sag.
Hver ærlig Norsk blandt Klipper fød,
vi drikke vil til Ære!

3.

En Skaal for dig, min kjække Ven,
og for de norske Piger!
og har Du En, saa Skaal for den!
og Skam faae den, som sviger!
Og Skam faae den, som elsker Tvang!
og hader Piger, Viin og Sang!
En Skaal for dig, min kjække Ven,
og for de norske Piger!

4.

Og nok en Skaal for Norges Fjeld,
for Klipper, Snee og Bakker!
hør Dovres Ekko raaber Held,
for Skaalen tre Gang' takker.
Ja tre Gang' tre skal alle Fjeld
for Norges Sønner raabe Held!
Endnu en Skaal for dig, mit Fjeld!
for Klipper, Snee og Bakker!

J. N. Brun.

№ 6.

Mel. For Norge, Kæmpers Fødeland (see № 5).

1.

Hil Norge dig, vort Moderland,
du Friheds gamle Sæde! —
Fra Fjeld og Dal, fra Skov og Strand
gjengjalder Haabets Glæde;
Havbølgen slaaer mod Klippens Bryst,
og kraftfuld tordner Fossens Røst:
I Nordmænd! hævder Norges Land,
og Friheds gamle Sæde!

2.

Sku, Nordmand! op til Himlens Blaa,
dit Hjerte høit sig hæve!
Ved Tro paa Gud som Mand Du staae,
naar Farer dig omsvæve. —
Din Sag er god og tungt dit Sværd,
og ædel er din Manddoms Færd;
sku, Nordmand! op til Himlens Blaa,
din Aand til Gud sig hæve!

3.

Hidstormer da en Uveirssky
mod Norrigs Klippetinde:
som Natten flyer for Morgengry,
skal Mørkets Skygger svinde.
Ved Enighed, ved Kraft og Mod,
paa Kampens Dag med Liv og Blod
skal Nordmænd trodse Stormens Sky,
I Solglands Norge tindre!

L. St. Platou.

№ 7.

Mel. For Norge, Kæmpers Fødeland (see № 5).

1.

End Norge paa sin Klippefod
saa fast og rolig hviler,
og trodser trygt bag Sønners Mod
de tændte Tordenkiler.
Ei Trudsler og ei søde Ord
kan skrække, blænde Folk i Nord,
som svor: at vove Liv og Blod,
Naar Fødelandet falder.

2.

Lad Rænkesmedens hæse Skraal
kun stedse spaa Ulykker;
Hver ægte Nordmand har et Maal,
som Mundsveir ei forrykker:
I Tillid til sin gode Sag
han frygter ei den onde Dag;
i Hjertet Fred, i Armen Staal —
han kun Vanhæder frygter.

3.

Paa Retfærds evig faste Grund
og ei paa Sand vi bygge,
og hvad vi svor' med enig Mund,
skal enig Kraft betrygge.
Ved Viisdom, Kraft og Enighed
tilkæmpes Frihed, Hæder, Fred,
og fast som Dovres Klippegrund
staae Tempel, Nordmænd bygge!

F. Schmidt.

№ 8. Norges Løve.

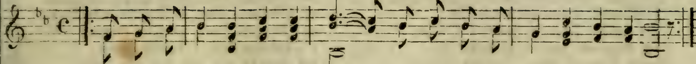

Den gamle Norges Lø - ve sku = er med Lue = blik i Dal = en ned;
den slumrer ei; dens Øre tru = er hver som vil bry = de Nordens Fred.

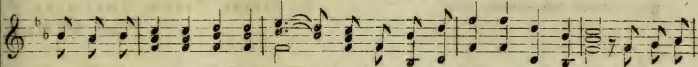

Som Odel gjennem Seklers Al = der den vogter Klippe = folkets Hjem; for yngre

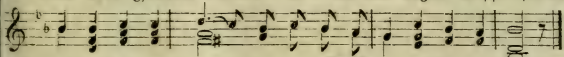

Slægt den festlig kal = der de svundne Dages Minder frem.

2.

Naar fordum Ufreds Varsel svæved
i Flammeblus fra Fjeld til Fjeld,
hiin Løve bold i Kraft sig hæved,
og bruste frem som Fossens Væld!

Kamp var dens Leg, dens Lyst var Fare,
hvor Sværdet høit mod Hjelmen klang,
den splitted rædde Vikingskare,
mens ildfuld Skjald til Harpen sang.

3.

Nu tier Stridens Larm paa Valen,
i Mindet lever Heltens Ry;
nu smiler Freden huldt i Dalen,
og Glæden boer i Friheds Ly;
men stormer atter Tidens Bølge,
da Norges Løve svigter ei;
Op, Brødre! vi den trofast følge
paa Fædres hæderbante Vei!

4.

Nei aldrig døer hiin stærke Flamme
af Oldtids Glød i Nordmands Bryst!
og Norges Løve er den samme
i Fredens Ro, i blodig Dyst:
sin Konge tro, om for sin Ære,
kjæk for sin Ret er Norges Mand, —
thi skal vort høie Løsen være:
For Frihed, Drot og Fædreland!

Joh. St. Munch

№ 9.

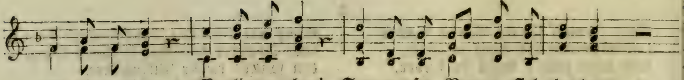

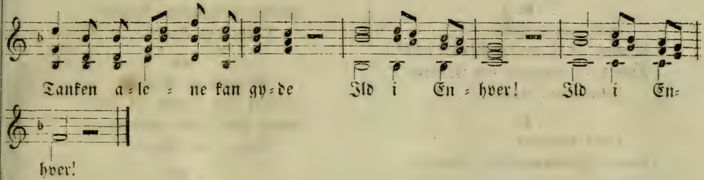

2.

Elſkede Land,
ſom i ſaamangen en Scene
Rædſler med Ynde forene
trollende kan!

3.

Endnu ſaa tidt,
Mindet beſøger de Steder,
hvor vi blandt barnlige Glæder
ſpøgte ſaa frit.

4.

Norge, Din Favn
ſnart dine Sønner modtage!
ſelv deres gladeſte Dage
føle dit Savn.

5.

Fædrenes Daad
herlig for Sjelen ſig maler;
endnu til Hjerterne taler
Kolbjørnſens Raad.

6.

End i vort Bryst
Navnet af Tordenskjold vækker
Fryd over hvordan det skrækker
Fiendernes Kyst.

7.

Livet forgaaer;
men i Hukommelsens Tempel,
Mærket med Evigheds Stempel,
Rygtet bestaaer.

8.

Heltene dø,
men saa vil kommende Skjalde,
medens de Mindet fremkalde,
Graven bestrø.

9.

I deres Haand
hører hvor Harpen den toner;
Musen belønnende kroner
Digternes Aand.

10.

Mangen en Krands
Snillet hun endnu vil flette;
aldrig skal Tiden udslette,
Norge, din Glands!

11.

Fædreneland!
hellige Navn, du vort Hjerte
fylder med Glæde, med Smerte:
Venner! stød an!

12.

Norge! din Skaal!
stedse at fremme dinÆre,
det skal urokkelig være
Brødrenes Maal.

T. C. Brun.

№ 10.

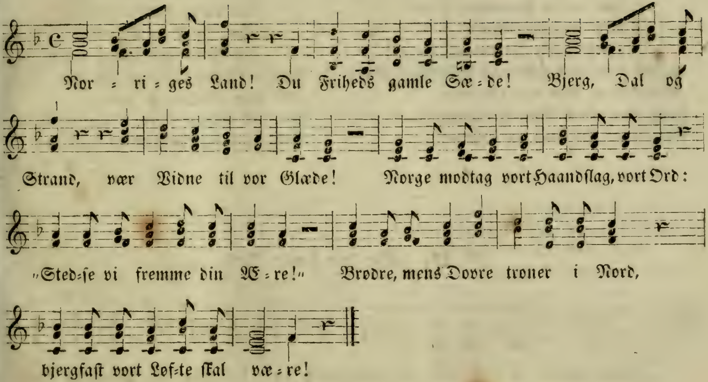
Nor = ri = ges Land! Du Friheds gamle Sæ = de! Bjerg, Dal og
Strand, vær Vidne til vor Glæde! Norge modtag vort Haandslag, vort Ord:
„Sted=se vi fremme din Æ = re!" Brødre, mens Dovre troner i Nord,
bjergfast vort Løf=te skal væ = re!

2.

Held da hver Mand,
som ærligt Haandslag giver!
Held dig, vort Land,
hvem ingen Nordmand sviger!
Sjung ham, den Ædling! hvis kloge Raad
Kundskab og Flid vidt udbreder;
sjung ham, hvis stille virksomme Daad
fremtryller Velstand og Glæder!

3.

Stig Norges Land
Til varig Held og Ære!
Dal, Fjeld og Strand
din Velstands Kilder være.
Runde Gaver Naturen dig bød
huld dine Sønner at give.
Flid! du forjage hver Trang og Nød!
Kundskab! byd Fordom at vige!

L. S. Platou.

№ 11. De tre høie Ord.

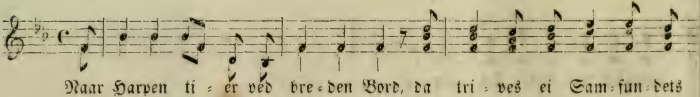

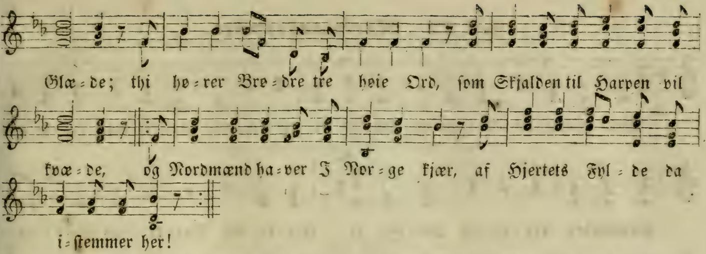

2. See Granen hisset saa stolt og skjøn
paa Fjeldets den høieste Tinde!
hvor modigt kneiser dens Krone grøn,
og leer ad de stormende Vinde! —
Saa stande hver Nordmand med roligt Mod,
om Norge end kræver hans Manddoms Blod!

3. See Sarpen skrider med kraftig Fod,
og taaler ei Baand eller Lænke;
som Yngling blusser den Gubbe god;
hans Kraft ei Aarhundreder krænke.
I Kraft saa lue hver Norges Mand
for Fædres elskte og hellige Land.

4. See Havet fraader mod Norges Kyst!
Dets Klipper det agter at fælde!
men Klipperne stande Bryst mod Bryst,
og enige trodse dets Vælde.
Saa Enighed knytte til Norges Sag
hver Nordmand til Norges den sidste Dag!

J. St. Munch.

№ 12. Nordmandsønsket.

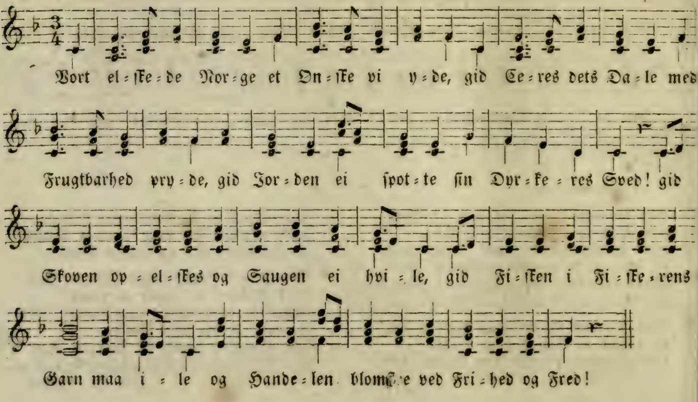

2.

Gid Nordmand sit Navn uden Blussel maa bære,
som Fædrene frie og oprigtige være,
ukjendte med Smiger og krybende Svig!
maa kjækt gaae i Møde hver Fare, som truer,
maa brænde af evige hellige Luer,
for Norge, for Frihed og Konge for dig!

J. Zetlitz.

№ 13.

Mel. Vort elskede Norge et Ønske vi yde (see № 12).

1.

Hvi lyder, o Norge! din ængstlige Klage?
Hvi stirres med Mismod paa henfarne Dage?
Hvad eied' din Fortid, din Nutid ei har?
Er Fædreneaanden den Skat, dine Sønner
nedbede fra Himlen med klynkende Bønner,
den Kraft som i Oldtid dit Skjoldmærke var?

2.

Til klynkende Barm aldrig Kraften nedsvæver,
i Mandebarm avles den, der den kun lever;
som Pallas af Jupiters Hjerne fremsprang,
fuld rustet i hæderfuld Daad den fremtriner —
da reiser af Grus sig de sjunkne Ruiner,
omtonet af Skjaldes begeistrede Sang.

3.

Men, Norriges Søn! om din Klage kun lyder
for Rigdom og Velstand din Arne ei pryder,
da husk, at kun Uslingen Armodens Kaar
for Rigdom, med Frihedens Savn vil ombytte!
her Tryghed omhegner hver Borg og hver Hytte,
her Lænker ei kue, her Svøben ei slaaer!

4.

Misund da ei, Norrige! Syden de Straaler,
der rigere fylde Velsignelsens Skaaler;
en skjønnere Sol over Klippen oprandt!
drag sydad mod Tajos rigt krandsede Bredder,

du, som kun hos Overflod smaaligen leder
om Borgerheld, — see! om du bedre det fandt.

5.

Nei, Fædreneland! i dit Skjød vi end nyde
erkjendtlig det Held, som kun Tryghed kan yde,
velsignet da være din Dal og dit Fjeld!
af Borgersind stedse din Borger besjæles!
hver Tvedragtens Funke i Fødselen kvæles!
med Frihed og Enighed savnes ei Held.

6.

Blandt Troner paa Jord, som i Hedenolds Dage
ved Mænd, ei ved Glimmer din Trone fremrage!
See Laurens og Egens samflettede Krands
omslynger den Drot, du dit Spir monne række!
som Friheds Ægide det værnende dække
dit Borgerheld, Norge! og værne din Glands!

H. Foss.

№ 14.

1.

Held os vi har et Fødeland
saa stolt som Jordens bedste Egne:
fast Klippemure det omhegne
og Bølgen brydes mod dets Strand.
Og blide Dale, stolte Fjelde
indslutter det udi sin Favn;
dets Roes har meer end Seklers Ælde,
og Norge er dets Navn.

2.

Held os! vi har et Fødeland,
hvor kjække Fædres holde Minder
med Stolthed overalt vi finder
paa Fjeld, i Dal, ved Havets Rand.
De fløi paa Snekkens lette Vinger
rask over Hav til fjerne Stavn,
og hvor de stævned end gjenklinger
med Roes Normannens Navn.

3.

Held os! vi har et Fødeland,
hvor Fædres Mod og Fædres Dyder
endnu de holde Sønner pryder,
skjøndt Sekler svandt bag Tidens Aand.
For Fædrelandet høit de gløde,
de søge Hæder i dets Garn,
og Døden gaae de kjækt imøde
for gamle Norges Land.

4.

Held os! vi har et Fødeland,
der rasler ingen Slavekjæder,
men Friheds høie Gave glæder
dets mindste som dets største Mand.
O Frihed, Himlens hulde Datter!
du mildner alle Livets Savn;
thi hvor du smiler, Alt erstatter
dit hellig-høie Navn.

5.

Held os! vi har et Fødeland,
hvor kjæk og viis en Konning byder,
i Glandsen af hvis høie Dyder
et Mønster seer hver Norges Mand.
Til Borgerdaad hans Øie vinker
i Fredens rolig-stille Favn;
vort Løsen, dersom Baunen blinker,
er hans og Norges Navn.

6.

O Norge, elskte Fødeland,
som saae vor Barndoms Fryd og Smerte,
du Land saa helligt for vort Hjerte
med dine Fjelde, Dal og Strand!
Som fast du stod trods Seklers Vælde,
staae evig fast, vor Fødestavn!
Held, evigt Held om dine Fjelde
og Hæder om dit Navn!

H. A. Bjerregaard.

№ 15. Nordmandssang.

Lemming.

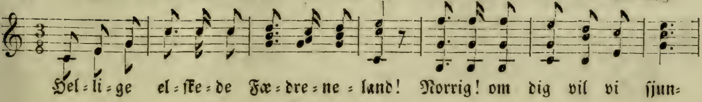

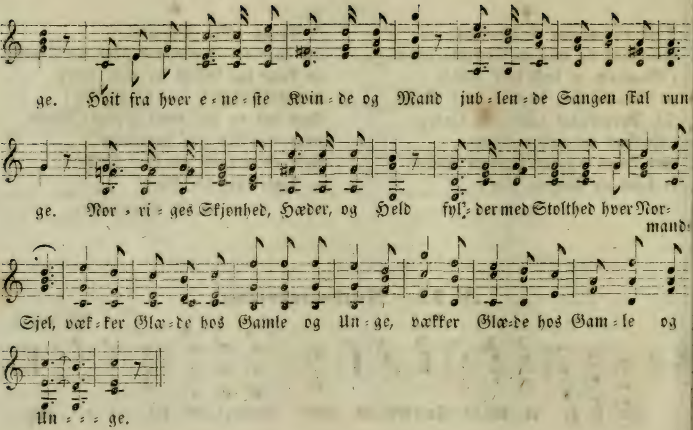
ge. Høit fra hver e-ne-ste Kvin-de og Mand jub-len-de Sangen skal run
ge. Nor-ri-ges Skjønhed, Hæder, og Held fyl-der med Stolthed hver Nor-mands
Sjel, væk-ker Glæ-de hos Gamle og Un-ge, vækker Glæ-de hos Gam-le og
Un-ge.

2.
Grundfast omhegner dit kneisende Fjeld
Dalen, som fredeligt smiler;
kjæk gjennem Fossens det skummende Væld
Elven til Søen nediler.
Havet omsnoer dig med trofast Arm,
og ved dets bløde, dets bølgende Barm
som en Kæmpe hos Møen du hviler.

3.
Vaaren dig smykker med blomsterriig Pragt,
Høsten med signende Grøde;
og paa din Vinters hvidtkinnende Dragt
Nordlyskarfunklerne gløde.
Vinterens Dag svinder kold og brat,
men i din Midsommers lyst lune Nat
mødes Aftnens og Morgenens Røde.

4.
Og om det Ry, dine Sønner dig gav
alt i de ældgamle Dage,
lyder endnu over Land over Hav
mangen begeistrende Sage.
Om deres Manddom og Heltemod,
om deres Troskab og ærlige Blod
ere lysende Minder tilbage.

5.
Frodige Skud af den kraftige Rod
end mellem Fjeldene leve;
end flyder Fædres nedarvede Blod
reent hos de Nordboer gjæve.
Piger med Troskab i fromme Barm,
Gutter med Manddom i senestærk Arm
stolt tør Øiet mod Oldtiden hæve.

6.
Sund ved sin Nordhimmels Aande saa reen,
riig ved sin fiskrige Vove,
ved sine Klippers den malmsvangre Steen,
ved sine vidtstrakte Skove,
fro ved sin Odel, sin Hjord, sin Plov,
fri ved sin helligt beseglede Lov,
høit sin Lykke tør Nordmanden love.

7.
Derfor hver eneste Kvinde og Mand
rører saa gjerne sin Tunge,
naar om det elskede Fædreneland
svulmende Hjertet vil sjunge.
Norge! Ja Held for dit Fjeld, din Skov,
Held for din Frihedsden hellige Lov!
saa vort Løsen blandt Klipperne runge!

Schwach.

№ 16.

1.

Du elskede, du høie Fædreland!
Dit Navn hver Nordmands Sjel i Flamme tænder;
for dig han døer, for dig kun lever han,
og over Dig paa Jord han intet kjender.
O Moder, tag os omt i Favn!
vi knæle om dit Disasæde.
Vor Stolthed er Normannanavn,
og Norges Hæder er vor Glæde.

2.

Vi stamme fra en Adelsfrue bold;
hun er vel vandt at føre Stang med Ære
vi føre Alle hendes Navn og Skjold
og veed ei andet Riddersnavn at bære.
O Moder giv os Ridderslag,
at vi din Thingligt stolt maa stande!
I Freden blid, paa Kampens Dag
vind Egeløv omkring vor Pande!

3.

Ei Moder! hvilken Krone skjøn du har!
den smedet er i Oldtids høie Dage
omkring den Ring, som Halfdan Svarte bar,
og atter Nornen gav dig den tilbage.
O giv den evig straale blank
af Ædelsteen som Nordlysstrime!
Men hvis den af Dit Hoved sank,
da gjælde det vor sidste Time!

M. C. Hansen

№ 17.

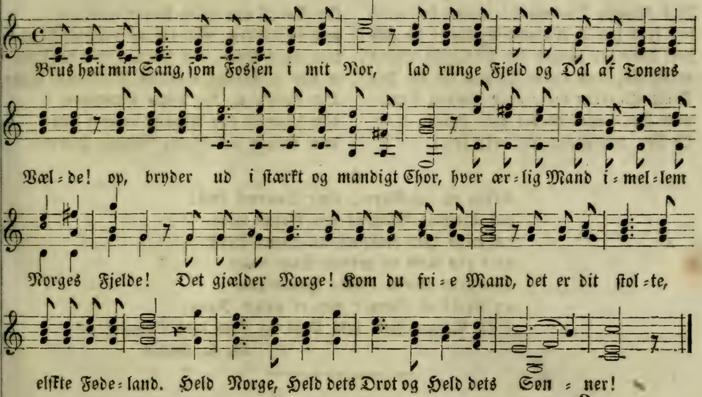
Brus høit min Sang, som Fossen i mit Nor, lad runge Fjeld og Dal af Tonens
Væl = de! op, bryder ud i stærkt og mandigt Chor, hver ær = lig Mand i = mel = lem
Norges Fjelde! Det gjælder Norge! Kom du fri = e Mand, det er dit stol = te,
elskte Føde = land. Held Norge, Held dets Drot og Held dets Søn = ner!

2.

Rist Runen, Nordmand! fra dit høie Old,
lad kjæk din Sjel blandt Fædrene sig røre!
hør, hvor det runger fra de blanke Skjold',
mens Skjalden bærer Sagnet for dit Øre.
Stolt Snækken farer over Bølgen frem,
med Heltehæder til det høie Hjem.
O Nor, din Asaæt skal evig lyse!

3.

Og skue I den stolte Ungersvend,
med lyse Bryn, med høi og hvælvet Pande,
med roligt Smiil, med Kæmpesværd ved Lænd'
at han er Nordisk maa hver Nordmand sande
Det Frihed er, den bolde Kæmpesøn,
han lever ei bag Klippen meer i Løn;
men Frihed skal fornye Norges Hæder!

4.

Skjøn est du Klippe, dine Sønners Lyst!
din Tinding Granens lyse Grene dølge,
det vilde Hav omkring dit nøgne Bryst,
og i din Arm de grønne Enge bølge.
Den rige Malm i dybe Moderfavn,
en Kreds af Sønner med et ærligt Navn;
Held Norge, Held dets Drot og Held dets Sønner!

M. C. Hansen.

№ 18.

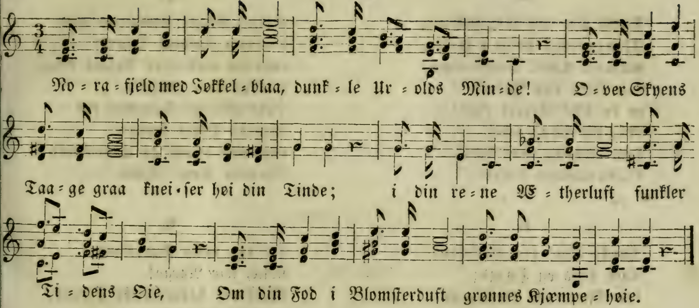

2.

Norafjeld! din Kjæmpearm
Kjæmpers Vugge favner.
Nordmand ved din Jøkkelbarm
Heltens Ild ei savner.

Blaabrynt Jøkkels Sommergraad
ere Mimers Strømme;
stolt' i Færd og vis' i Raad
de, hans Bæger tømme.

3.

Fortid med din Skjoldeklang,
Thingmænds Kraft i Hallen,
mandigt Alvor, Skjaldesang,
høie Mod paa Valen!
op du leve til vort Held! —
Nei, du endnu lever.
Høi, alvorlig over Fjeld
Oldtidsaanden svæver.

4.

Norske Dal! din Birkelund
skuer Held og Hygge;
frie Mand paa Odelsgrund
troner i din Skygge.
Hvo er tryg, som Du, for Vold,
for Tyranners Vælde?
Hvem har vel, som du, et Skjold —
O, af Dovrefjelde?

5.

Endnu synger Stormens Sus
trindtom Fjeldets Tinder,
rundtom Kyst hver Bølges Brus
Fædres store Minder.
Høie Nordlys-Flammen end
Friheds Billed maler;
dybt end Mand og Ungersvend
Nordens Aand tiltaler.

6.

Hil dig, elskte Fædreland,
stolte, frie Norge!
skjønt ved havombruste Strand,
Fjeldets Himmelborge.
Sig, o Vandrer, hvor du saae
Dalene saa grønne,
Joklens Tind saa himmelblaa
Moerne saa skjønne?

7.

Norge! i dit Moderskjød
jeg saa gjerne lever;
men hvis, Fødeland! min Død
for dit Vel Du kræver —
o, da flyde kun mit Blod,
jeg i Døden segne!
Altid kun en Norne god
Norges Held omhegne!

8.

Frihed med sit Himmelsmil
altid bo og bygge
under Nordens Ygdrasil,
i sin gamle Skygge!
Til ved Gjallarhornets Lyd
Klippevægge stønner,
Held og Hæder, Kraft og Dyd
bo blandt Norges Sønner!

S. Sivertson.

№ 19.

1.

Land, hvis snebedækte Fjelde
rolig trodse Solens Glød,
Land, som trygt mod ydre Vælde
fostrer Freden i dit Skjød,
Land med dunkle Graneskove,
skumdækt Fos og frugtbar Vang,
Land ombrust af Nordhavs Vove
og omhvint af Stormens Sang:
:/: Stolt og fro hver Norges Mand
nævner dig sit Fødeland. :/:

2.

Kjælen Sydbo flygter bange
for din Vinters kolde Luft,
savner Nattergalens Sange
og Orangens søde Duft.
Østens Søn forgjæves søger
Om Golkondas Perler her,
ingen Fee blandt Blomster spøger,
ingen Faun bag Busken leer.
:/: Stolt dog hver en Norges Mand
Nævner dig sit Fødeland. :/:

3.

Thi hvad de ei har du eier,
Livets skjønneste Klenod,
mod hvis Værd slet Intet vejer
Sydens, Østens Overflod:
Frihed, Himlens bedste Stjerne,
blev din Odelsejendom,
og som Skjoldvagt Kraften værner
trofast dit Palladium.
:/: Derfor stolt hver Norges Mand
Nævner dig sit Fødeland. :/:

4.

Ja fribaaren Slægt her bygger,
fuld af Kraft og Trofasthed,
og om gjæstfri Arne hygger
Fædres ædle Simpelhed.
Om dit Fjeld Guirlander fletter
Saga, Mindets fagre Mø;
deres Glands ei Tid udsletter,
deres Duft vil aldrig dø.
:/: Derfor stolt hver Norges Mand
nævner dig sit Fødeland. :/:

H. J. Thue.

№ 20. Nordhavet.

1.

Havet er skjønt, naar det roligen hvælver
staalblanke Skjold over Vikingers Grav!
Skjønt, naar i Buen, hvor Lysstraalen skjælver,
Himlen og Skyerne speile sig af!
Herligt, naar Solen om Aftenen daler,
flammer som Ild over Havspeilets Rund;
Yndigt, naar Maanen om Høstnatten maler
sittrende Søile paa mørkeblaa Grund!

2.

Havet er skjønt, naar det skvulpende strømmer
sagte mod Stranden i Sommernatsstund!
Tanken i Sødybet dukker, og drømmer
om hvad der boer paa dets mystiske Bund.
Bølger sig smidig i Bølgefavn slynge,
Havfruer see op af kjølige Seng,
vinke fra Dybet imedens de synge,
tryllende Toner til guldsnoet Streng.

3.

Havet er frygteligt hist, hvor det bruser
tungt imod Nordpolens natlige Kyst!
Svømmende Iisfjelde Pantseret knuser
bragende høit imod Klippernes Bryst.
Nordlysets Gravlampe skinner henover
Liigsvøb af urgamle slumrende Land;
Havet ei bundet af Dødslænker sover,
kraftig det bryder sin Bølge mod Strand.

4.

Havet er stolt, naar det ægges til Harme,
Stormene slaae paa dets buklede Skjold!
Fnysende hæver det svulmende Arme
høit imod Skyborges truende Vold!
Tænder end Lynilden Ege paa Jorden,
splitter selv Bjergenes malmfaste Slot,
Havet dog leer kun af Lynild og Torden,
samler sig Kræfter i Kamplegen blot.

5.

Havet er herligt, og herlige Sønner
stedse det fostred i kraftfulde Favn;
Hvergang dets Røst under Stormene drønner,
voxer kun Modet hos Viking i Stavn.
Kæmpehval leger paa skummende Fjelde,
skyder sin Straale mod Himmelens Sky;
Søkongen rider sin Drage med Vælde,
sjungende flyver om Lande hans Ry.

6.

Ruller ei Nordsøen end sine Vover
trindt omkring Norriges fjeldbygte Kyst,
blaagrønne hvælvede Gravhøie over
Helte, som segned i Kampen med Lyst?
Suser ei Bølgen som Jarlenes Glavind
end over Dybet i Hjorunga=Viig?
Tordner ei Havet om Fiendernes Avind
høit over Svolder og Tryggvessons Liig?

7.

Vugges jeg, Hav! paa dit fraadende Dække,
stige de Kæmper af stvdækket Grav,
Frithjof og Alf paa den susende Snække,
Sværde som Lynild, og Aasyn som Hav.
Kveldsol er Blod paa de kløvede Skjolde,
Stormen er Krigsraab fra gyngende Val;
Maanen er Nornen, som fører de bolde
blegnende Kæmper til Valhalla=Sal.

8.

Hisset jeg skuer de svømmende Borge
gynge paa Bølgen med dødsvangre Last;
Vimpelen flagrer, og Løven fra Norge
luer i Blod fra bevingede Mast.
Lyn er dens Blik, og dens Stemme er Torden,
Dødsbudet rider paa flammende Sky;
Tordenskjolds Thorsvogn omdrønner vort
Norden,
Havfladen bæver og Fienderne flye.

9.

Svanvinget Søfugl ei mindre mig fryder,
Baaden, som slynges i Brændingens Fos;
Mod staaer ved Roret og dristigen byder
mægtige Kræfter i Dødskampen Trods.
Havet strøer Lillier om Baaden, og krandser
Normanna-Færd over Ginnungagap,
medens den flyvende Snække hendandser,
løber paa Bølgen med Stormen omkap

10.

Bruus da om Norge dit stormende Kvæde,
herlige Nordhav! Du Kraftens Idol!
Sjung os et Bjarkemaal hvergang vi træde
Slagdands paa bølgende Tillier om Pol!
Seierens funklende Solglands om Panden,
fri staae hver Nordmand i Løfting og Stavn,
fri som dit Meigingjards Bælte om Stranden
vugger os Hæder og Rigdom i Havn! —

S. O. Wolff.

№ 21.

1.

Jeg roser mig en Nordmand af at være —
en Nordmand var sin Ven og Konge tro;
men hvilken Skam mit Nordmands Navn at bære,
om Nordmands Sjel i mig ei skulde bo.

2.

Saa faste stod ei Norges største Fjelde,
som fordum Tid en Nordmands Ord og Eed;
O, Skjændsel! naar det noget skulde gjælde,
om med mit Ord ei fulgte Ærlighed.

3.

En Nidding var saa sort i Nordmands Øie,
blandt alle Skjældsord intet værre var;
for Ondt du mig, som vogter i det Høie,
for Niddings-Navn at bære mig bevar!

4.

Selv Nordmand kjæk gav altid Kjækhed Ære,
og Manddoms-Mand var ham velkommen Gjæst;

ved eget Bord Høisædet mit maa være,
mest Manddoms-Mand mig selv skal sidde næst.

5.

En Nordmand drak, og drak af fulde Skaaler,
i Gilde nu og nu i Vennelag;
i Vennelag jeg drikker, som jeg taaler
og takker den, som mig usparet gav.

6.

Paa Nordmands Viis snart dandsed' Bord og Bænke,
ved Haan og Spot, naar Mandens Ære leed,
hvis Nogen vil mit Navn og Ære krænke —
da vogt dig, du, som gjør en Nordmand vred!

7.

Ei Nordmand skjalv ved blottet Sværd at skue,
og aldrig laae hans Haand i kjælen Barm;
Alfader! naar mig Nød og Fare true,
lad kjendes da, du gav mig Nordmands Arm!

I Dødens Nød tidt Nordmand kunde komme;
men aldrig græd en Nordmand i sin Nød;
lad uforskyldt, lad ærlig Død kun komme,
ei heller jeg da skjælver for min Død.

Claus Frimann.

№ 22.

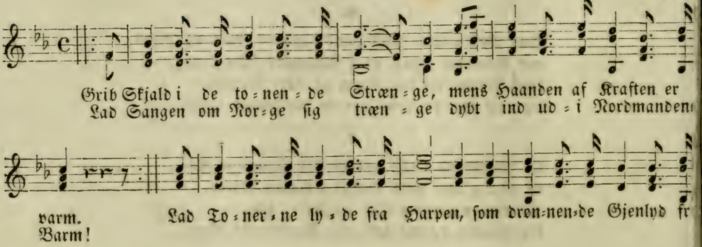

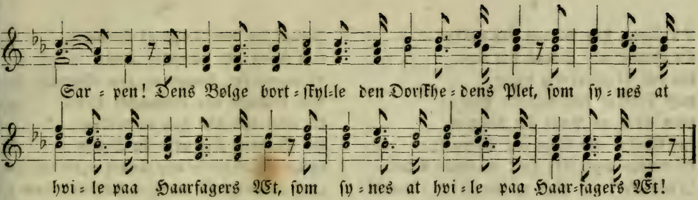

2.

Har Storvældets Lynstraale kløvet
den Eeg, som saa stoltelig stod?
Har Feighedens Pestaande sløvet
vort Fædrelandssind og vort Mod?
Da lad os ei længer iblinde
vanhædre Forfædrenes Minde,
men, værdige disse, fremvinke den Aand,
:,: som ene kan knytte Selvstændigheds
Baand!:

3.

Ei Varsler om Fremtid nedtynge
den fri, den selvstændige Mand —
lad Enighedsbaandet omslynge
vort Samfund, vor Daad og vort Land!
Ved Palmen, som fordum ved Staalet,
vi freidigen stræbe til Maalet —
ei længer vi sporge: „O Norge var du
:,: hiint Heltenes Hjemsted — og hvad er du
nu? :,:

4.

Da Nora, den fordum saa bolde,
sin Haand udi Sveas har lagt,
saa bør vi ubrødelig holde
med Troskab den sluttede Pagt;
men rives en Perle fra Kronen,
om Grebet end skede fra Thronen,
da nævne man ikke vort mandige Raad,
:,: som stort udi Ord og som lidet i Daad! :,:

5.

Er selvgiven Grundlov vor Hæder,
som breder Velsignelse ud, —
da Skjændsel hver troløs Forræder,
som krænker dens hellige Bud!
Da lyde Frimodighedstalen
saa varmt selv i Høienloftssalen —
og Sandhed fremspire fra Sandhedens Rod,
:,: om Ordene end skulle skrives med Blod! :,:

6.

Foragt fra den Feige os fjerne,
som sveeg udi hæderlig Dyst;
vi haane det Baand og den Stjerne,
som pranger paa Uslingens Bryst!
Ei ædel ved den han er vorden,
thi Manden skal adle sin Orden —
og bærer han denne med Uværd — med Skam
:,: et fyrsteligt Misgreb ei hædrede ham. :,:

7.

Den Nidding lad finde en Hevner,
en Strikke om slaviske Hals,
hvis Ære, hvis Ord og hvis Evner
for Gunst og for Guld er tilfals —
ham tynge den raslende Lænke,
sad han end paa Storthingets Bænke.
Trods Vælde, Indflydelse, Magt eller Bo[...]
:,: han faa, hvad han søgte, Forræderens Løn! :,:

8.

Reen Troskabs og Kjærligheds Flamme
i Sekler fremluede klar
hos Stærkodders mandige Stamme
mod ham, som Landsfaderen var —
et Drog efter Fyrstegunst higer
ved ussel og tankeløs Smiger —
Vi elskte vor Konge, — vi elske ham end,
:,: dog ikke som Drenge, men altid som Mænd! :,:

9.

Du Land, hvor vi Livet modtoge,
som yded os Tryghed og Brød;
Du Land, for hvis Frihed vi sloge,
vi elske i Liv og i Død —
Fred, Norge, Du stolte blandt Lande!
ombølge de elskede Strande —
Ja, Norge! dig følge Velsignelse, Held,
:,: I Borgen, i Hytten, i Dal og paa Fjeld! :,:

Pavels Hjelm.

№ 23. Birkebeen-Sang.

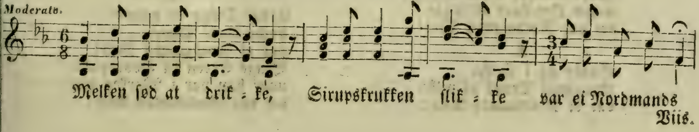

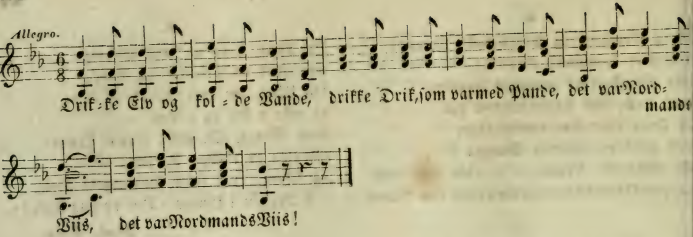

2.

Sukkerklump at smelte,
Mandeldei at ælte,
var ei Nordmands Viis;
Faare=Ribber, Bukke=Rygge,
speget Oxe=Laar at tygge
det var Nordmands Viis!

3.

Svøbe sig i Silke,
Kniplings Traad at pilke,
var ei Nordmands Viis;
Bast til Baand at sammenbinde,
Birkebark om Been at binde,
det var Nordmands Viis!

4.

Under Duun at varme
hvide blode Arme,
var ei Nordmands Viis;
Bruge Steen til Hovedpude,
naar han var i Marken ude,
det var Nordmands Viis!

5.

Pigers Sko at kysse,
Pattebarn at dysse,
var ei Nordmands Viis:
med en halv afhuggen Hage
sin Venindes Kys at tage,
det var Nordmands Viis!

6.

Ja og Haand at give,
og ei tro at blive,
var ei Nordmands Viis:
Hjerte frem med Haand at bære,
Ven og Konge tro at være,
det var Nordmands Viis!

Cl. Frimann.

№ 24.

Mel. Trofasthed etc. (see № 4).

1.

Nordmands Barm
har Mod, som ikke veed at bæve,
Nordmands Arm
er stærk, og tung hans Næve.
Troskab er hans Arv — den trygge Vælde
Lig af Ælde
med hans Fjelde,
svigter ei, før de.

2.

Faders Frygt
forgaaer, naar Sønnen modig smiler;
Landet trygt
bag stærke Arme hviler.
Fred faaer den, som Krigen ei tør frygte;
Manddoms Rygte
byder flygte
Krigen fra vort Land.

3.

Mindets Skaal
for vore fri og kjække Fædre!
Aldrig Staal
i nogen Haand var bedre;
Klippen lig, der ikke veed at vige,
for sit Rige
Gaard og Pige
de i Kampen stod.

4.

Brødre! saa
(Om Fienden truer Skandiens Riger)
vi skal staae;
en Nordmand fødes Kriger;
Kjek af Kjek, thi fri af Fri han fødes;
Alt forsødes,
Mod opglødes
der, hvor Frihed boer.

T. Zetlitz.

№ 25.

Mel. Sønner af Norge etc. (see № 1).

1.

Norrig, vor Moder, bedaget af Ælde,
staaer paa Dovre og taler saa blid:
„Herlige Sønner! hvis Manddom og Vælde
sætter mig hen i min fagreste Tid.
lig eders Fædre, de skjæggede Helte,
vogte I Landet med glødende Bryst;
hvo sig tør spænde med Eder i Belte,
ilde skal times i blodige Dyst.“

2.

„Aldrig har Eders graahærdede Moder
baaret, o Sønner! vanærende Baand;
frit, som de bølgende, brusende Floder,
strakte sig vide om Landet min Haand.
Skulde en Fiende — o Tanke hvor bitter! —
skjænde min Datter den veneste Mø?
Stænge med List Eders Moder bag Gitter?
nei, I Fribaarne! o for skal vi dø!“

3.

„Stolt af at være en Moder til Eder
sidder jeg trygt i mit elskede Land.
Splitter, o Kjæmper, de truende Kjæder!
Spreder dem vidt fra vort Fjeld og vor Strand!
Kom saa, o Sønner fra Vinger og Halden,
Birkebeen, Thrønder, igjen til min Favn!
og med Guldharpen i Hænde skal Skjalden
tegne med Runer hvert drabeligt Navn.“

4.

Ja, hvor du byder os, Moder! vi følger!
fast, som til os du mon sætte din Lid,
fast, som en Klippe mod tusinde Bølger,
saa skal vi stande i hedeste Strid.
Alle, som Een, skal bortfjerne Ulempe;
hvo ei kan føre det dræbende Staal,
skal dog saa ømt til den blødende Kjæmpe
bringe den fulde og qvægende Skaal.

5.

Broder ved Siden af segnende Broder
smilende rolig i hæderfuld Død;
seirende Skarer skal sande, o Moder!
at dine Sønner til Hæder er fød.
Berserkergang vores Stormfærd skal ligne
naar vi for dig gjennem Luerne gaae;
Gud skal vor sønlige Kjerlighed signe,
og gamle Norge urokkeligt staae!

L. Sagen.

№ 26.

1.

Tro mod Konge, tro mod Land,
var hver ægte Norges Mand
altid kjendt at være.
Konger os det Skudsmaal gav,
Fiender, i blodig Grav,
sandede den Ære.

2.

Søn bør slægte Fader paa,
vi vil ei tilbage staae:
Kongen tro og Rige,
stærk som Fjeld, som Fuglen fri,
vare de — saa ere vi,
ei de Døde vige.

3.

Gud ske Lov! vi har ei Krig!
ingen Fiende nærmer sig;
men om de sig melde,
skal de finde, sig til Harm,
Kraft i Næve, Mod i Barm,
mellem Norges Fjelde.

4.

Om den Nidding gives kan,
der forraade kan sit Land,
og sin Konge svige,
det maa Andre sige dig;
nok for os at ingen slig
fødtes i vort Rige.

5.

Støbet gaae fra Haand til Haand!
leve gamle Norges Aand!
leve Nordmænds Ære!
leve Kongen og hans Søn!
stedse frugtbar, frisk og grøn
Kongestammen være!

Zetlitz.

№ 27.

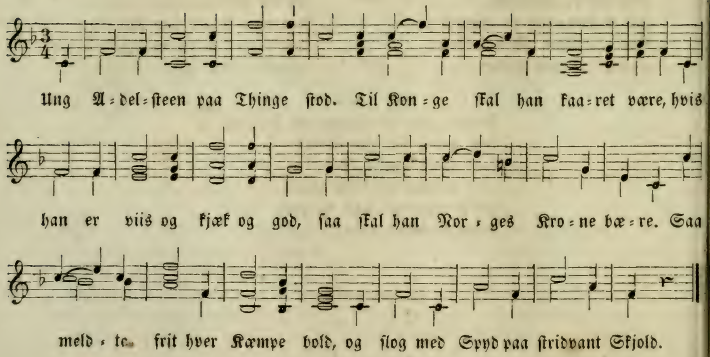
Ung A = del = steen paa Thinge stod. Til Kon = ge skal han kaa = ret være, hvis
han er viis og kjæk og god, saa skal han Nor = ges Kro = ne bæ = re. Saa
meld = te frit hver Kæmpe bold, og slog med Spyd paa stridvant Skjold.

2.

„Saa vist jeg er af Konge-Æt,“
(Saa hørtes Adelsteen at sige)
„jeg holde skal ved Lov og Ret
saavel den Arme, som den Rige,
og over hele Norges Land
er Bonden fri og Odelsmand.“

3.

De Thrønders Laugmand reiste sig;
fem Snese Aar bar Gubbens Isse:
„Til Retfærd du forpligter dig,
den maa du holde os tilvisse.
Frem den, da fremmer du dit Gavn!
Jeg hilser dig med Kongenavn.“

4.

Og „Kongen“ lød blandt Vaabengny,
blandt Fryderaab med Tordenvælde,
det gjald saa høit i vilden Sky,
det gjengjald mellem Norges Fjelde:
„Vær Konge i det frie Nord!
Vær Konge for den hele Jord!“ —

№ 28.

Mel. Er den slukt den stolte Flamme. (See № 41).

1.

Fred og Frihed herlig trives
i vort lykkelige Nord;
medens halve Verden kives,
Enighed iblandt os boer.
Her ei noget Offer bløder
for den ædle Friheds Sag,
den hver Nordmands Bryst opgløder,
men han har den uden Slag.

2.

Norges stolte Søn erkjender
Borgerpligt og hylder den;
høit hans ædle Hjerte brænder
for den sande Folkeven.
Men mod Voldsmænd høit han taler
og foragter Smigers Røst:
Ærlighed hans Pande maler,
Kjækhed troner i hans Bryst.

3.

Uforstilt han Glæden nyder,
kjedsom Tvang er ei hans Sag.
Sang og Druesaft ham fryder
i et trofast Vennelag.
Norske Brødre! glem da ikke
gammel Skik med bredfuldt Maal!
lad os synge, lad os drikke,
det er gamle Norges Skaal!

Fr. Schmidt.

№ 29.

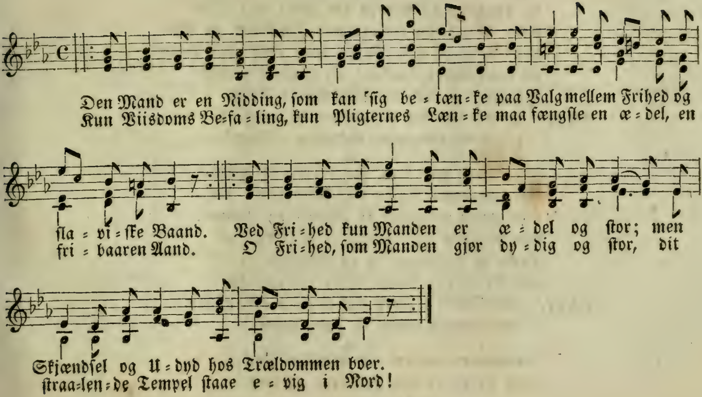
Den Mand er en Nidding, som kan sig be = tæn = ke paa Valg mellem Frihed og
Kun Viisdoms Be=fa = ling, kun Pligternes Læn = ke maa fængsle en æ = del, en
sla = vi = ske Baand. Ved Fri = hed kun Manden er æ = del og stor; men
fri = baaren Aand. O Fri = hed, som Manden gjør dy = dig og stor, dit
Skjændsel og U = dyd hos Trældommen boer.
straa=len=de Tempel staae e = vig i Nord!

2.

Vee den, som tør Nordboen vove at kue
til Trældom og Kryben ved Svig eller Magt!
Hver Mand skal opstaae mod Tyrannen, og skue
hans Trudsler med Ro og hans Guld med Foragt,
og snart under Tronens det rygende Gruus
begræde han skal sin Affindigheds Ruus.

Chor. O, du, som fra Uhyrer renser vor Jord,
o, djerve Tyranhad, bo aldrig i Nord!

3.

Men Held over dem, som berede og fremme
ved lovbundne Vælde vort Fædrelands Vel.
Gid aldrig bedragne af Smiger de glemme:
dem Magten kun laantes at udbrede Held.
Drøm ei, o Regent, at en Guddom du er!
ved Dyder den første blandt Borgere vær!

Chor. Hoit Folket i Nord skal velsigne den Mand,
som troligen tjener sit Fædreneland!

4.

Naturen ei Forskjel paa Fødselen kjender,
dens Orden er evig og herlig og sand,

den byder os favnes, som Brødre og Venner,
den adler hver ædel og retskaffen Mand.
Svind Adelskab, svind! og Foragt med Enhver,
som drømmer om Aner og arveligt Værd!
Chor. O Lighed, du herske i Nordboens Land!
kun straalende Borgerdaad adle sin Mand!

5.

Snart Sandheds velgjørende Sol skal oprinde,
dens mægtige Straaler adsplitte hver Sky,
da Løgnens og Fordommens Rige skal svinde,
Naturen usløret fremtræde paa ny.
Snart fly for den herlige kommende Dag
despotiske Vælde og helligt Bedrag.
Chor. O, Mørkhedens Venner til Skræk og til Trods,
din Fakkel, o Sandhed, ei vige fra os!

№ 30.

Mel. For Norge Kjæmpers Fødeland (see № 5).

1.

Vel den, som føler Friheds Værd,
han føler Livets Glæde,
han frygter ei Tyrannens Sværd,
og ei den tunge Kjæde;
I Lænker spotter han den Haand
som vil paaliste Fribed Baand;
vel den, som føler Friheds Værd,
han føler Livets Glæde.

2.

Han kryber ei — men Rang og Magt
et skyldigt Buk han yder —
rig Ondskab skjænker han Foragt,
ophøier arme Dyder; !
vær ussel, men paa Dyder rig,
han meer end Fyrster ærer dig.
Han kryber ei, men Rang og Magt
et skyldigt Buk han yder.

3.

Paa Sandheds Alter offrer han,
med Mod og Ild han bringer
sit Folkes Ret for dets Tyran,
hans Iver intet tvinger;
Blot hvasse Sværd — han blinker ei,
som Cato gaaer han Gravens Vei,
og fri og stor og skjøn hans Aand
sig op til Lyset svinger.

4.

Vi Brødre Friheds Landsmænd er,
Thi Norge er dens Sæde —
den evig maa udbrede der
Sit Navn, sin Magt, sin Glæde!
Den aldrig var i Norge fød,
som Trældom taalig Nakke bød;
Nei, Troskab er det Aag, vi bær,
og Kjerlighed vor Kjæde.

Zetlitz.

№ 31. Nordisk Frihedssang.

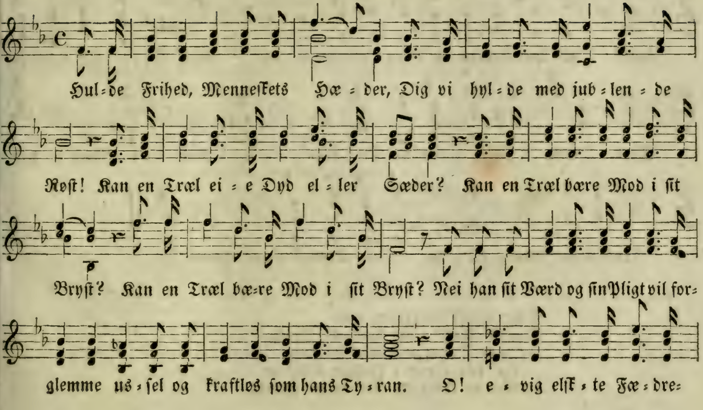

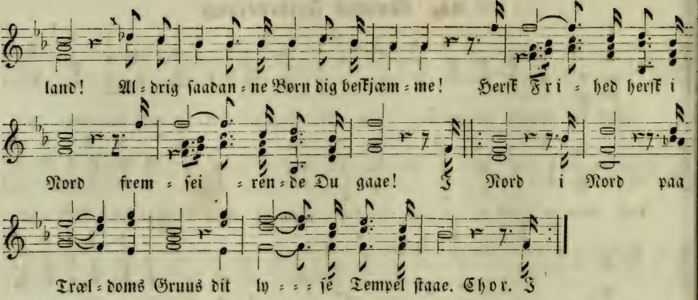

2.

Hine gamle Nordboer bare
Friheds Aand i det hærdede Bryst,
rig' paa Dyder i Freden de vare,
:,: rig' paa Seier i blodige Dyst. :,:
Lænker at kysse nu Vei er til Hæder,

Retten at bøie er Klogskabs Daad.
Fræk spotter Storhed Uskylds Graad
mellem Tummelen af vidløse Glæder.
Hersk Frihed! hersk i Nord! jag Lastens Taage hen!
:,: O Nord! :,: af Skjændsels Nat hæv dig til Lys igjen!

Chor. :,: O Nord! :,: i Dydens Glands vi hilse dig igjen.

3.

Staae som Mænd, naar Friheden trues,
selv i Lænker, i Døden som Mænd!
Ei ved Trudsler til Feighed at kues!
:,: ei at lokkes af Flitterglands hen! :
Dybt i vort Hjerte de Tanker sig tegne;
evig de fylde hvert Nordisk Bryst!
fremkaldt af Fædrelandets Røst,
glade seire vi, glade vi segne.
Hersk Frihed! hersk i Nord! Gyd Kraft i slappet Arm!
:,: I Nord :,: til Frihebs Kamp slaae heit og stolt hver Barm!

Chor. :,: I Nord :,: til Friheds Kamp slaae heit og stolt min Barm.

4.

Intet Magtsprog Mændene kyse,
som i Kampen for Sandheden staae!
Lad Uretfærd og Selvraad kun fnyse;
:,: Stedse klarere Dagen fremgaae! :,:

Ja selv naar Sværdet for Oinene blinker,
ikke neddæmpes skal Sandheds Rost.
Thi stor og viis i eget Bryst
selvbevidstløs Belønning os vinker.
Hersk Frihed! hersk i Nord! Led Sandhed ved din Haand!
:,: I Nord :,: ei Magt, ei Svig skal smedde Tanken Baand!
Chor. :,: I Nord :,: Fornuftens Dag skal bryde Mørkets Baand!

5.

Brødre! Haand i Haand sammentræder,
sværger Frihed ubrødelig Tro!
Hulde Frihed, du Menneskets Hæder,
:,: i vort Land, i vort Hjerte du boe! :,:
stedse velsignende du os omsvæve!
leed os ad Pligternes Bane hen!
og styrk vort Mod, at vi som Mænd
maa staae fast, naar Despoterne bæve!
Hersk Frihed! hersk i Nord! fremseirende Du gaae!
:,: I Nord :,: paa Trældoms Gruus dit lyse Tempel staae!
Chor. :,: I Nord :,: paa Trældoms Gruus dit lyse Tempel staae!

Malthe Conrad Brun.

№ 32.

Kuhlau.

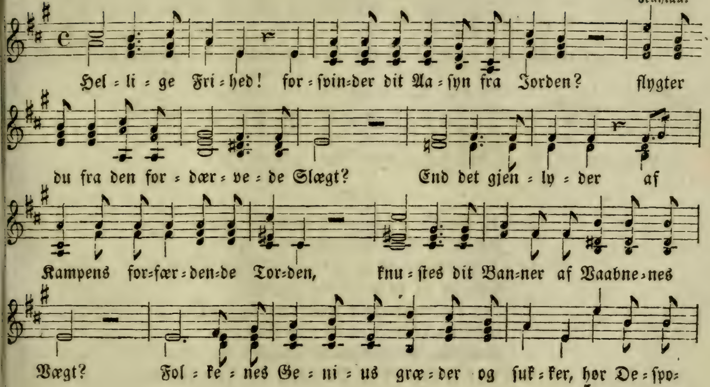
Hel - li - ge Fri - hed! for - svin-der dit Aa - syn fra Jorden? flygter
du fra den for - dær - ve - de Slægt? End det gjen - ly - der af
Kampens for-fær-den-de Tor-den, knu - stes dit Ban-ner af Vaabne-nes
Vægt? Fol - ke - nes Ge - ni - us græ - der og suk - ker, hør De - spo-

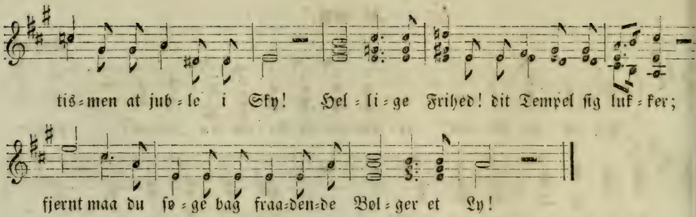

2.

Der du opreiser i nyfødte Verden dit Sæde.
Hæder og Lykke omstraale dets Glands,
og i dets Skygge bo Borgersind, Troskab og Glæde,
flette sig til en uvisnelig Krands.
De, som forblindede slukke din Lue, —
snart vil de føle, at du dem forlod:
Krandsen, de dybtsjunkne Slægter skal skue,
flettes af Skjændsel og Overmod, Trældom og Blod.

3.

Dog er landflygtig du end, hvor man søgte dig, vorden, —
Eetsteds dog er, hvor du troner endnu.
Skandiens Riger, de Brødre i malmfaste Norden,
hylde dig end med urokkelig Hu.
Her har du boet blandt Fædrene gjæve,
kjærlig som Moder du fostrede dem;
end mellem os dine Altre sig hæve:
hellige Frihed! forlad ei dit ældgamle Hjem! —

H. A. Bjerregaard.

№ 33.

Mel. For Norge, Kjæmpers Fødeland, (see № 5).

1.

Sjung, Nordmands-Æt, i glade Chor
i Frihedstræets Skygge!
dets Krone hvælves høi og stor,
vi i dets Ly er trygge.
Og fra den lyse Evighed
Forfædres Aander smile ned,
og tone os de høie Ord:
"Med Lov man Land skal bygge."

2.

Da Friheds Morgen mild frembrød
i gamle Norges Dale,
begeistret Nordmands Hilsen lød
rundt i hans Klippesale.
Ei Frækhed vilde Klippens Søn;
lovbunden Frihed var hans Bøn.
Lovbunden Frihed eller Død!
saa lød hans Manddomstale.

3.

De kaarne Mænd paa Thinget stod
i Eidsvolds grønne Lunde,
med Viisdom, Sindighed og Mod
at Norges Frihed grunde.
Fornyet Liv var vakt i Nord:
da meldtes mangt begeistret Ord;
snart Frihedstræet plantet stod
og mørke Sorger svunde.

4.

Det spired, voxte, nu det staaer,
og intet kan det fælde;
sin dybe, stærke Rod det slaaer
om Klippens Fod med Vælde.
Ungt er det end, men stærkt og boldt
det alt sin Prøve har udholdt:
vi haabe, at i sene Aar
det trodser Tid og Ælde.

5.

Op Nordmænd da med freidigt Mod!
lad Sangen rask sig hæve.
I Klippens Ly gro Friheds Rod,
og Nordens Fiender bæve.
Lovbunden Frihed er vor Sang,
vi hylde den ved Bægerklang,
vi offre fro den Liv og Blod,
hvis Norge det mon kræve!

H. A. Bjerregaard.

№ 34.

1.

Opstanden er Du, Norge, af din Grav,
Almagten vælted Stenen fra dit Hjerte,
og Aand og Kraft dit døde Legem gav,
og underfuldt sit Viisdoms Raad dig lærte.
Forgjæves List og Vold sig om dig leired,
Du Lænken brød og reiste Dig og seired.

2.

Den lumske Vogter flygted for det Lyn,
der sprængte Graven, hvori man dig lagde;
men dine Venner saae et himmelsk Syn
og Glædens Budskab til hinanden bragte:
„Vor Elskede var død, men see, han lever,
og salig Fryd hvert ængstet Hjerte hæver.“

3.

I fyrgetyve Dage grunded du
paa Viisdoms Vei, som fører til Guds Rige,
og vendte dig til ham med freidig Hu,
som vil at Alle vorde lykkelige,
naar Sandhed de med ærligt Sind erkjende,
Og i hans Tro og Frygt sit Løb fuldende.

4.

Da sank en Purpursky paa Himlen ned,
klart straalende i Haabets Morgenrøde,
og Himmelens Hærskarer sukked: „Fred,
Fred med det Land, som opstod fra de Døde!
forklaret skal dets Held og Hæder stige,
og Gud skal signe gamle Norges Rige!“

5.

Nu Faderens og Sønnens Helligaand
med Viisdom, Kjærlighed og Kraft nedsvæver
og løser mægtig alle Tungebaand,
og Alles Hjerter op til Himlen hæver —
At Alle maa i Ord og Gjerning prise
Gud Herren, han den Mægtige, den Vise!

F. Schmidt.

№ 35. Norsk Marseillaner.

Mel. Hulde Frihed etc. (see № 31).

1.

Op I brave Sønner af Norge!
det er Frihedens hellige Dag.
Lader vaie fra Fjeldenes Borge
:,: det trefarvede Norriges Flag! :,:
Lad Forrædere under det andet
skjule sig straalende Høifest for dig,
og der henblegnende som Liig,
høre Folket at juble kring Landet!
Hurra! for Norges Flag,
det Tegn for Himlens Sag!
Hil dig, vort Flag! for syttende Mai
høit over Folket vai!

2.

Friheds Seier i Kampen forjætter,
Fryd og Velstand de fredsæle Aar,
Hil dig, Frihed, som Arbeidet letter,
:,: og som gjør at vi tungere slaaer! :,:
Selv sin Frihed nu feirer Naturen:
Vinterens Iislænker bragende sank;
og se som Frihedsbanner blank
vajer rødmende Fjeldbjerk i Uren!
Høit synger Fossens Dur
befriede Natur.
Lyd høit vort Chor som rungende Fos!
Det er og Vaar for Os.

3.

Skal det Døde da Aanderne lære,
at de juble sin Frihed imod?
i de buldrende Vande da være
:,: mere Geist end i Menneskeblod? :,:
Støvet jubler i Solen, og qvæder
Fuglen ei paa sin svævende Green?
og Manden paa sin Arnes Steen
skal ei hilse sin Frihed, sin Hæder?

Hans høie Frihedshil
skal Jorden lytte til.
Og hver dens Træl skal aande sin Harm
som Røg og Ild af Barm.

4.

Men vi mindes, at Norriges Frihed
ogsaa opsteg af blodige Bad.
Være taksomme Bæger da viet
:,: Liers segnende Seierherrerad! :,:
Bretlands Tordner om Norrige braged;
Hungersdøden det viedes ind,
og fremmede Forræderfind
lurte sammen i Raadet og Slaget.
Europa Trældom svor;
men „Frihed“ Gud med Nor.
Og Carl, han svoer, og lagde sit Sværd,
og blev da Spiret værd.

5.

Og med Harme, Brødre, vi mindes:
end er Friheden hyllet i Slør.
Skal dens Søster, Ligheden, findes
:,: kun som Fremmed ved Nordmandens Dør? :,:
Staten Skat af Oplysningen tage?
Friheden være kun et Glimmerskin,
som mægter ei at trænge ind
i det Løvmulm fra Trældommens Dage?
Nei, Frihed, aabenbar
den Almagt, som du har!
Din Hær af Mænd er villig og stærk.
Fuldend dit Frelserværk!

6.

Alt forlængst har sig Maidagen sænket
som et gavefyldt Himmelens Hvælv.
Deri er os Forjættelsen skjænket:
:,: Gud den hjælper, som hjælper sig selv. :,:
Deri lyksalige Aarrækker dvæle
som i Jomfruskjød herlige Æt.
Og liig et Rigdomshorn dens Sol
himmelsk Lys slaaer i fribaarne Sjele.

Spænd ud dit Himmeltag,
du Frelsens Fødselsdag:
derfra den steeg paa Norriges Raab,
og der, der boer vort Haab.

7.

Nordmænd, fremad! fremad! Os føre
syttende Maiens Forjettelser an.
End tør trælsindte Love jo gjøre
:,: til umyndig den fribaarne Mand? :,:
Gaaer et Folk ikke fremad, tilbage
da som Tidens Opevju det gaaer.
Og Friheden maa hvert et Aar
faae en Seier og miste en Klage.
fremad mod alle Baand,
som qvæle Aand og Haand!
Fremad til Alt, som sandt er og frit!
Det Raab, o Dag, er dit.
Fremad mod Trældoms Rest!
Saa byder Majens Fest.
„Fremad! Fremad!“ Befriede Nor,
saa er dens Løsenord!

Henr. Wergeland.

№ 36. De norske Pyrenæer.

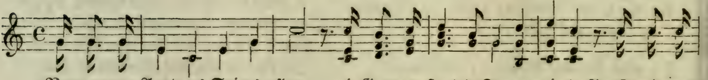

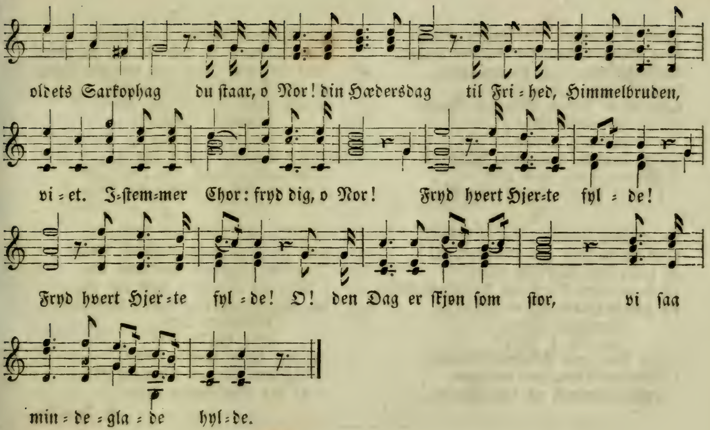
oldets Sarkophag du ſtaar, o Nor! din Hædersdag til Fri = hed, Himmelbruden,
vi = et. I=ſtem=mer Chor: fryd dig, o Nor! Fryd hvert Hjer=te fyl = de!
Fryd hvert Hjer = te fyl = de! O! den Dag er ſkjøn ſom ſtor, vi ſaa
min = de = gla = de hyl = de.

2.

Men ei i sorgløs Dorskheds Skjød
maa Norges, Friheds Sønner slumre.
Opblusse maa den Himmelglød,
hvis Straale gjennembrød,
naar atter Jothun-Skygger skumre.
Istemmer Chor:
For dig, o Nor!
:,: For Frihed, Sandhed, Ære! :,:
:,: Brødre, disse høie Ord
i hvert Hjerte skrevne være! :,:

3.

Os pletfrit straale Norges Skjold,
dets Kraft-Idol, vor Gyldenløve!
og truer det vanhellig Vold,
da staae hver Norsk en Kjæmper bold,
og gamle Olafsbilen prøve!
Istemmer Chor:
For dig, o Nor,
:,: før Død end Skjændsel taale! :,:
:,: Brydes Eden, her vi svoer,
knuse Himmel os din Straale! :,:

4.

Og Aanden kraftig, alvorsfuld,
som Haanden fri for Baand, sig røre!
Saa lidt som Jern den fængsle Guld,
og Budskab altid Majen huld
os om dens Seierstigen føre!
Istemmer Chor:
Fryd dig, o Nor!
:,: Os Dagens Lefter sige: :,:
:,: Ei beskjæmmes, hvo der troer
paa et Lysets, Sandheds Rige. :,:

5.

Hil Dagen, Nor! om Issen dig
den Frihedsseirens Krandse fletter.
Den, en nedstegen Guddom lig,
i Vaarens Grønne, Høst saa rig,
saa mange Ønskers Haab forjætter.
Istemmer Chor:
Fryd dig, o Nor!
:,: Fryd hvert Hjerte fylde :,:
:,: O! den Dag er skjøn og stor
vi saa mindeglade hylde! :,:

S. Sivertson.

№ 37.

Mel. Hvor herligt er mit Fødeland (see № 5.)

1.

Vort Fædreland! i Hedenold
af Friheds Glands vi dine Fjelde
omstraalet see; i Kraft og Vælde
vi see dig staae en Kjæmpe bold.
En kraftfuld Æt i dine Dale
sig rører frit i Færd og Tale;
I Thingfreds som i Hildursleg
sit Norge aldrig Nordmænd sveg.

2.

Vel hensvandt gjennem Seklers Flugt
mangt herligt Træk af Oldtids Dage;
Grundtrækket blev dog end tilbage,
ei Friheds Altarild blev slukt.
Den gik i Arv fra gjæve Fædre,
og evig skal det Norrig hædre,
At, selv i Enevældens Nat,
den, naar det gjalt, ei lyste mat!

3.

Men Natten svandt og det blev Dag;
høit blussed da den ædle Lue,
brat Friheds sjunkne Tempelbue
stod reist som ved et Trylleslag.
Dog var den stærk og Staten værdig;
og da den hævede sig færdig,
den unge Vaar i Haabets Glands
den pryded med sin første Krands.

4.

End kneiser den, saa stærk og bold,
og Held og Frihed trives under
dens høie Hvælv, der stolt sig runder
om Landet som et Kjæmpeskjold.
Af frie Mænd en vældig Skare
skal den omgjærde i hver Fare.
Hvor Borgeraand sin Vognborg slaaer,
urokket Friheds Tempel staaer!

5.

Hvert Aar, naar Vaaren, frisk og grøn,
bekrandser Templets høie Tinder
og om vor Frihedś Dag os minder,
høit jubler da hver Norges Søn.

Mens Hjerterne begeistret gløde,
fornye vi i festligt Møde
vor Eed, at fremme Norges Held, —
og Gjenlyd toner Norges Fjeld!

H. Foss.

№ 38. Syttendemai=Sang.

Mel. Sønner af Norge etc. (see № 1).

1.

Syttende Mai blev Frihedens Palme
plantet paa Norriges fjeldfaste Grund;
og at den aldrig, nei aldrig skal falme
svoer hver en Nordmand i Høitidens Stund.
Herlig den voxte og stoltelig hæved
høit den sin Krone mod Himmelen op;
vidt over Dalene sjungende svæved
Glæden fra Reden i skyfavnte Top.

2.

Stundom har Vindene vel villet prøve
    voldsomt at ryste dens kneisende Top,
truet dens herligste Blomster at røve,
    truet med Roden at rykke den op.
Men da har Fjeldbo forstaaet at kæmpe
    kraftfuldt og kjækt mod den truende Vold;
Palmen har staaet, tryg, uden Ulempe,
    Roden bedækket af trofaste Skjold.

3.

See! og den stander den herlige Palme,
    uskadt og skjøn som hiin Dag udi Mai.
Aldrig en eneste Blomst monne falme,
    og gid den falme i Evighed ei!
O men en Krands af dens Bladpragt den høie,
    indsnoet med Majens ungdomlige Flor,
taksomt hvert Aar sig om Tindingen bøie
    paa Hver, som virker for Friheð i Nord!

Schwach.

№ 39.

Mel. Det gamle Norges Løve sfuer etc. (see № 8).

1.

I Lænker gamle Nor laae kuet,
en Samson i Philisters Vold,
slukt Frihedsflammen var, der lued
i kraftig Daad i Hedenold.
De stærke Arme villig spændte
i fremmed Trældoms Beiler han,
og Olafsbilen kun ham tjente
til Tømmerhugst for fremmed Mand.

2.

Dog Frelsen kom — en Vaardags Morgen,
mens Fuglen sit Tedeum sang,
mens Bølgen stormed Klippeborgen,
trindt om ham Frihedshymner klang:
Da rørtes fangne Kjæmpes Hjerte,
han følte Lænken, som han bar,
han fatted Røsten, som ham lærte
den Rang, hvortil han baaren var.

3.

Han bad til Gud, og atter brændte
nu Modets Lue i hans Barm,
og Lænken brast, og atter kjendte
han Styrken i sin løste Arm.
Med Kraft han greb i Søileraden
paa Tyranniets Afgudshuus.
Med Brag da styrted Kolonnaden —
selv stod han frelst paa Fængslets Gruus.

3.

Endnu der hist og her fremrager
en Søile af det gamle Huus,
endnu en enkelt Ogle drager
omkring blandt sjunkne Tempels Gruus.
Snart skal og disse Spor forsvinde,
som end vor Fryd formørke tør:
Det lover Dagen os, hvis Minde
først døer, naar Norges Frihed døer.

Thue.

№ 40.

Mel. Mens Nordhavet bruser (see № 42).

1.

Mens Nordmænd ei trælle i Gothernes Aag,
mens guldkrevne Runer end lue
med uplettet Glands i vor Friheds Bog,
mens Thingmænd i Hallen vi skue:
Saalænge vaier vort Friheds Flag,
paa Maiens den hellige elfte Dag.

2.

Lad Svagheden krybe for Stormandens Fod,
ved Frihedens Alter vi sværge:
til Jorden har drukket vort Hjerteblod,
o Nor! om din Hæder vi værge,
og truer Sværdets det Dødningsmiil,
vi dø med et jublende: Dagen Hil!

3.

I Dag satte Norrig paa Folkenes Brud
Guldkronen, hvis straalende Lue
som Nordlysets Flammer sig brede ud —

lig Solens paa azurblaa Bue;
og Nordmænds stormende Hurradrøn
blandt Klipperne hilse den Dag saa skjøn.

4.

Ja Brødre vort elskede bjergskjoldte Land
et Frihedens Fristed skal være;
vor Syttendes Jubel til fjerne Strand
de Storme paa Bredvingen bære!
selv Gothen hisset bag Fjeldets Ur
i Maien jo skuer dit Smil Natur!

5.

Ei mere de Kjæmpernes Ætmænd i Nord
sig bøie for lovløse Vælde!
Snart Sandhedens Kjæmper paa vide Jord
de Mørkhedens Borghuse fælde!
o fremskrid Frihed med faste Fjed,
og træd udi Støvet Tyranner ned!

S. Sivertson

№ 41. Til den 17de Mai 1831.

1.

Er den ſlukt den ſtolte Flamme,
ſom i frie Nordmænds Barm
blusſed overalt den ſamme,
lige høi og lige varm?
Er alt Eidsvolds Navn forgjettet
og den der udførte Sag?
og er Mindet plat udſlettet
om vor Friheds Fødſelsdag?

2.

Saadan ſukked jeg ſaa ſaare
med ſaa bitter Hjertevee,
og i Øiet ſtod en Taare,
mens jeg engang tyktes ſee
Svaghed ſvøbt i Klogſkabs Kaabe
falde Fyrſten ſpag til Fod,
da han lod Herolder raabe
Friheds Feſt ſit Mishag mod.

3.

Saa jeg ikke meer vil ſukke;
freidigt nu jeg ſynge vil
Glæden, ſom i Hjertets Lukke
boer med uformindſket Ild.
Thi jeg veed, at Flammen brænder
kraftigſt dybt i Fjeldets Barm,
naar den ei fra Kratret ſender
ud ſin Lava rød og varm.

4.

Thi jeg veed, at Glæden flammer
lige høi i Nordmænds Bryſt,
om ei feſtlig Høitid brammer
med den høie Hjertets Lyſt.
Og jeg veed, hvad Tid mig lærte,
at med evig, hellig Skrift
Præget ſtaaer i Nordmænds Hjerte
Eidsvolds ſkjønne Maibedrift.

5.

Og min Glæde maa jeg synge
paa vor Frihеds Fødselsdag
ei i nogen Selskabsklynge,
ei i noget Borgerlag,
men for Hver, som lyster høre
Hjertets Røst i simpel Sang
uden Frygt og Tvang sig røre
til den norske Lyres Klang

6.

Hil dig da, du Vaarens skjønne
elskeligste Dag for Nor!
Huld ei blot ved Markens Grønne
og ved Vaarens første Flor,
men langt mere huld for Tanken,
som i Sagas trygge Læ
hylder dig, der skued Skranken
reist om Frihеds Palmetræ.

7.

Hæder om hver Nordmands Minde,
som paa Maiens Dag med Mod
plantede paa Fjeldets Tinde
Frihedspalmens friske Rod!
Hæder om hver Nordmands Minde,
som med Kraft ved Skranken stod,
naar de barske Østenvinde
stormed Palmen vildt imod!

8.

Held om Palmen! Fjerne Dage
see den stedse frisk og bold
aldrig nogen Meen at tage
gjennem Troskabs blanke Skjold!
Held for Frihеds skjønne Palme!
maa den, hvor den staaer i Flor,
aldrig see eet Blomster falme,
o! men spire rundt paa Jord!

Schwach.

№ 42. Sang til Norges Flag.

Ibsen.

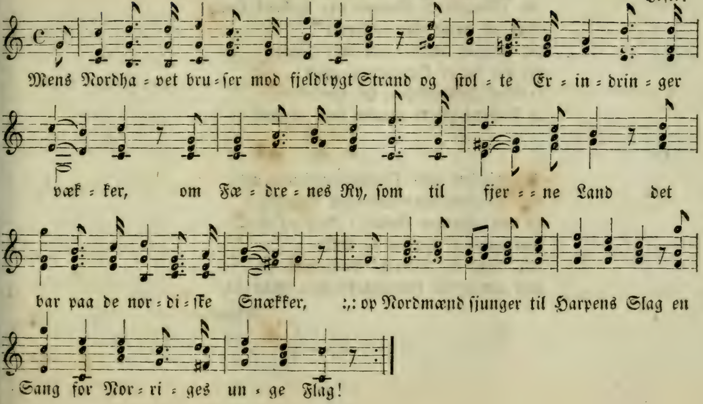

2.

Du Blomster af Palmen paa Friheds Grund!
skjøn est du at skue trefarvet!
det hvidene Kors i den røde Bund
det har du af Dannebrog arvet;
:,: Men Hjertebladet, det mørkeblaa,
af Friheds Marv maatte først udgaae. :,:

3.

Fra Himlen faldt Dannebrogsfanen ned,
blev Tvillinglandsfnekkernes Smykke,
og stod gjennem Sekler i Krig og Fred,
omstraalet af Hæder og Lykke.
:,: O Flag for Norrig! stand evig saa,
mist aldrig dit Hjertebladс høie Blaa! :,:

Schwach.

№ 43. Sang til det frigjorte norske Flag.

Rogert.

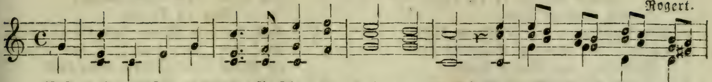

Vift stolt tre=far=vet nor=ske Flag fra høi=en Mast! Ved Vo=vens Sang, ved

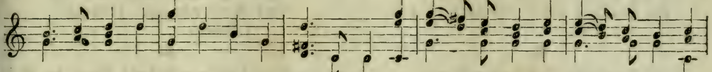

Bølgens Brag, hvor gløder, dufter Sydens Dag, i Po=lens Nat blandt Jæt=te=vrag vai

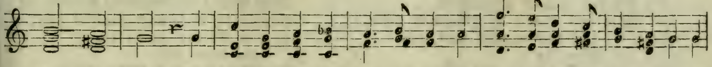

høit fra Mast! Vai frit! dig Baand ei fængsle maa, for Tor=den=ki=len i dit Blaa de

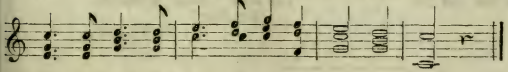

brast. For Tor=den=ki=len i dit Blaa de brast.

2.

Tre Gange herligt er du døbt,
vort Norges Lyst.
Dit Purpur er fra Kampen kjøbt,
og først Du blev til Kampen døbt
i Helteblod paa Valen svøbt
om Kjæmpebryst.
I dig udaanded han sin Sjæl
og, Kraftens Glød! thi blev du vel
vor Lyst.

3.

En Tordensky Du flammed vred
med Dødsenslyn.
Da Kraften glemte Kjerlighed,
det Tegn paa Jords og Himmels Fred,
dit Kors i Straaleglands sank ned
fra Ætherſky'n.
da glødede du ei meer saa vild;
men end for Fienden var din Ild
et Lyn.

4.

Du vaied over Tordenskjold
i Røg og Damp,
med dig var Adler Landets Skjold,
og feired Juel, den Helt saa bold,
og Holm saae Døden rolig-kold
i mandig Kamp.
Med dig paa Orlogshelte rigt
vort Nord var altid seierrigt
i Kamp.

5.

Dog først ved Friheds Daab du fik
din Trikolor.
Som Krafts og Fromheds Kjærne gik
da frem dit Blaa med Haabets Blik,
og den Betydning da du fik
var mere stor.
Ukrænket, under Friheds Sol,
vai altid herlige Symbol
for Nor!

S. Sivertſon.

№ 44.

Ibsen.

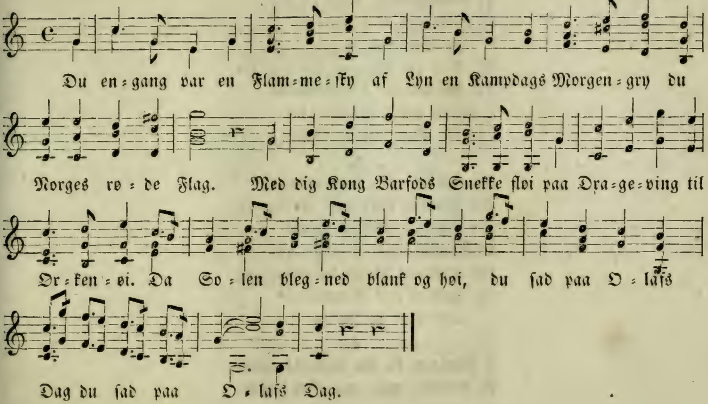
Du en-gang var en Flam-me-sky af Lyn en Kampdags Morgen-gry du
Norges rø-de Flag. Med dig Kong Barfods Snekke fløi paa Dra-ge-ving til
Ør-ken-øi. Da So-len bleg-ned blank og høi, du sad paa O-lafs
Dag du sad paa O-lafs Dag.

2.

Af Kongepurpur vævt du er,
og voret paa et Heltespær,
du Seierrose huld!
Af Blod du, Banner, har din Let.
Til Høitælt for din Majestæt
i Skyen Folket spændte det
fra Seiervalens Muld.

3.

Du svævte over Jord engang
Du Blodsky fyldt med Seiersang,
somom i Heklas Brand
de Svovelrødder sprunge, og
den Himlens Baun løsreven drog
om Verden i et Flammetog
anført af en Orkan.

4.

I Stavnen da fra Sigurds Spyd
du brændte meer end Sol i Syd.

Og Vestens Ocean
blev bag dig klart som Himlen, hvor
Kometens Straalehale foer;
af dine Gnisters Rosenflor
bedæktes Engelland.

5.

Som midtpaa Jæmtlands vilde Kjøl
Gellina saae fra mørken Støl,
i Sorg skjønt i Skarlag,
mod Dal i Vest, mod Dal i Øst,
om Kongen ikke kom den Høst,
og lytted om ei Fjeldets Røst
tilsang ham Rytterslag:

6.

Saa hang du Flag i Christiansborg
skarlagensmykt dog flort i Sorg.
Men ofte fløi du op

og saae mod Vest og saae mod Øst
om ei det Lyn endnu var løst,
som bragte til din Hjemve Trøst
og dig til Dovres Top.

7.

Det kom det Lyn, og fletted sig
som hviden Gloriekors i dig
— en Ild meer himmelsk reen
end den som flammer fra din Glød,
der farved Dannebroge rød,
da i Vulkanpragt du frembrød
paa høien Fredriksſteen.

8.

Men midti Lynildkorset laae
paakryds to Tordenkiler blaae.
Den Gud indsmeded dem,

ſom naadig bød, at Norges Flag
opſtod forherliget en Dag
liig Støvet, der ſom Engel bag
ſin Gravhøi ſtraaler frem.

Henr. Wergeland.

№ 45.

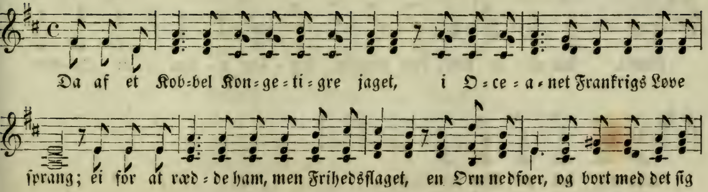

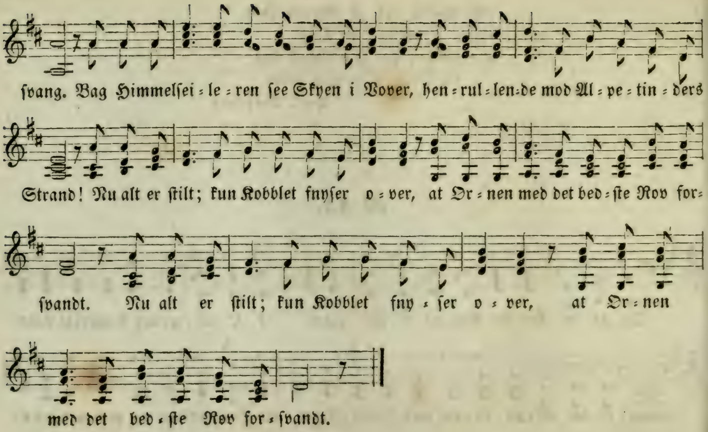
ſvang. Bag Himmelſei = le = ren ſee Skyen i Vover, hen = rul = len = de mod Al = pe = tin = ders
Strand! Nu alt er ſtilt; kun Kobblet fnyſer o = ver, at Or = nen med det bed = ſte Rov for =
ſvandt. Nu alt er ſtilt; kun Kobblet fny = ſer o = ver, at Or = nen
med det bed = ſte Rov for = ſvandt.

2.

Imellem Sky og Sol han rolig seiled.
    Naar han med Vingen slog, da flød det Bild
af Vannret, som i blanken Sky sig speiled,
    henunder bølgende, — et Hav af Ild.
Da mellem Sky og Sol en Jøkeltinde,
    der først fra Chaos's Bad med Skulder blaa
opsteg, han møder — o en Verdens Minde —
Der dalende han fæster Bann'ret paa.

3.

Mens Tigerkobblet gjennemroder Jorden,
    at finde dog af Banneret en Pjalt
at slide sønder — ha, da ifra Norden
    et Jubelbrag har Ørnens Vei fortalt.
Thi Englene nedsteg at hylde Flaget,
    en dagblaa Ring om Fjeldets Top de skar;
og gjennem Folket ved dets Jubel braged
    en Jubel, da det blev Klenodet vaer.

4.

Det Norges Folk er fromt og uforfærdet,
og Landet skjønt og høit som Folkets Sind,
et Skjul for den forfulgte Frihed, gjærdet
med Himlens og Naturens Vælde ind.
Der, Landsmænd, lad os hvile os indunder
det Frihedsbanners Aandehvift engang,
og prise Frihedsflagets Frelses Under,
mens Verdensløven man i Havet tvang.

Henr. Wergeland.

Sangsamling

for

Norske Selskabskredse,

udgiven af

Det Norske Studentersamfund.

Med fleerstemmige Melodier i Texten.

Andet Hefte.

Christiania, 1841.
Guldberg & Dzwonkowski.

Selskabssange og Drikkeviser.

№ 1. (46)

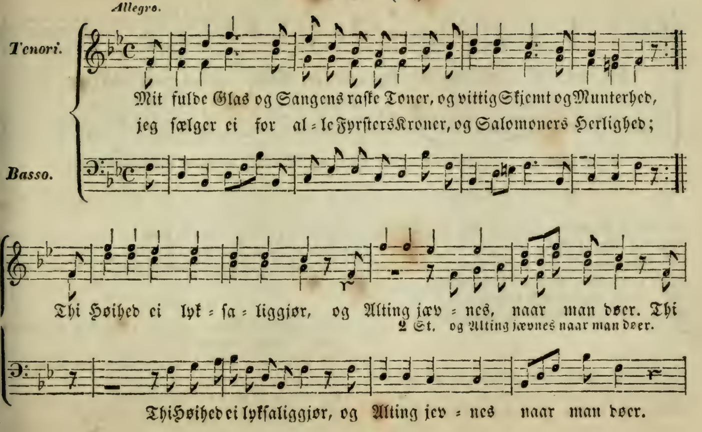
Allegro.
Tenori.
Basso.
Mit fulde Glas og Sangens raske Toner, og vittig Skjemt og Munterhed,
jeg sælger ei for al = le Fyrsters Kroner, og Salomoners Herlighed;
Thi Høihed ei lyk = sa = liggjør, og Alting jæv = nes, naar man døer. Thi
2 St. og Alting jævnes naar man døer.
Thi Høihed ei lyksaliggjør, og Alting jev = nes naar man døer.

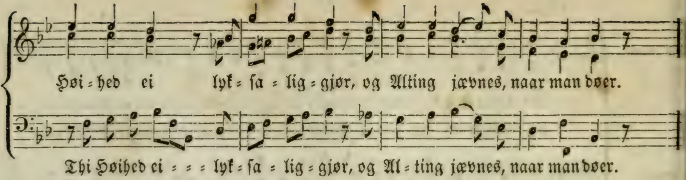

2.

Et evigt Navn er deiligt, kan jeg tænke,
Og det paa Qviste ikke groer;
Men det mit Støv i Graven ei skal krænke,
Om man mig aldrig kalder stor;
Thi, naar man først dernede er,
Man Verdens Roes og Spot beleer.

3.

En Tønde Guld var artig nok at have,
Dermed at pleie Kjelderen;
Men efter den i Jordens Skjød at grave,
Det overlader jeg til den,
Som ikke troer, og ikke seer,
At Armod tidt af Hjertet leer.

4.

Mit Ønskes Maal er kun en kjølig Kjelder,
Hvor Vinen ingen Skade tae'r,
Et Fad, som fyldes atter, naar det hælder,
Et Huus, som tætte Vægge har,
Et roligt Sind, en Munterhed,
Som følger mig til Gravens Bred.

5.

Og ønsker jeg en rask og kjælen Pige,
Som elsker mig — med andre Ord:
Jeg ønsker mig et lidet Himmerige
Paa denne syndefulde Jord,
Og Børn, som eie Kraft og Marv,
Og faae min Munterhed i Arv.

6.

Jeg veed det grant, vor Jord er ei forbandet,
Nei, overalt jeg seer Velsignelsen;
Den stiger op af Havet, groer paa Landet,
Og regner ned fra Himmelen;
Jeg veed det grant — vor Lod er stor:
Velsignet er den hele Jord.

7.

Viinranker groe, og Venskabs Luer brænde
Paa Jorden — Piger pryde den,
Og fra dens ene til dens anden Ende
Jeg blomstre seer Velsignelsen.
Lyksalighed er Jordens Maal —
Viins, Venskabs, muntre Pigers Skaal!

J. Zetlitz.

№ 2. (17)

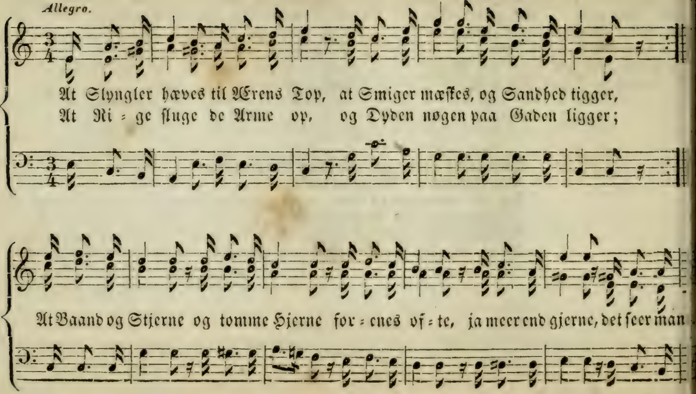
Allegro.
At Slyngler hæves til Ærens Top, at Smiger mæskes, og Sandhed tigger,
At Ri = ge sluge de Arme op, og Dyden nøgen paa Gaden ligger;
At Baand og Stjerne og tomme Hjerne for = enes of = te, ja meer end gjerne, det seer man

2. O I, som sukkede tit med mig,
Naar Dyd og Sandhed blev underkuet,
Naar den blev æret, fornem og rig,
Som Lov og Bøddel har ofte truet;
Forglemmer Taarer,
Der aldrig saarer
En Slægt, som Himlen har skabt til Daarer,
Og værer fro!

3. Da Nattens Forbud, Tudsmørket, laae
Paa halve Jorden og den var rolig,
En Glands med eet jeg i Østen saae,
Gud Evan kom fra Olympens Bolig;
Kun sjelden vaklet,
Men feed og lasket
Han ned ad Fjeldet barfodet traaded
Og ravede.

4. Han nærmed' sig til det Sted, jeg sad
(I Gudens Aasyn stod malet Glæde);
"Søn! sagde han, — Du bør være glad,
"Lad Patrioten forgjæves græde!
"Naar Ondt kun lykkes,
"Naar Landet trykkes,
"Og Retten selv af dens Tjener rykkes,
"Saa tøm dit Glas!

5. Jeg tog hans Bæger og tømte det
Og glemte Landet og Landets Daarer;
Jeg fandt, at Narren har stedse Ret,
Som spotter med Heraklitens Taarer.
Jeg hylded' Glæde,
Forsvoer at græde,
Og loved Evan jeg vilde qvæde
Kun ham til Roes.

6. En Flaske Viin er og mere værd,
End al den Velstand, en Tydsker skaber;
Men troer man Tydsken paa hans Gebærd,
Og vinder han, medens Landet taber,
Jeg Evan lyder,
Min Viin jeg nyder,
Og leer ad den, som blir snydt og snyder:
Gjør I som jeg.

J. Zetlitz.

№ 3. (48)

Mel. Norriges Land (№ 10. 1 Hefte).

1.

Hver Glædens Ven
Og hver dens tro Veninde
En Krands igjen
Sig af dens Roser binde!
:,: Menneskets Vaar er skjøn, men kort,
Faa ere Sandsernes Dage;
Ei, naar de først ere svundne bort,
Klager dem kalde tilbage. :,:

2.

Ja! hver en Fryd,
Som os af Gud blev givet,
Raaber os: „nyd!
Thi kort jeg er som Livet."
:,: Glæden er lig en flygtig Ven,
Som paa en Reise man finder,
Og som i det, han farer hen,
Kysser os ømt og forsvinder. :,:

3.

Stolt er din Rang,
O Viin! blandt Jordens Goder,
Til Spøg og Sang
Og Sandhed er Du Moder.
:,: Selv den, hvis Lod er varig Graad,
Sees jo hos Druen at smile,
Finder mod hver Ulempe Raad,
Troer sig paa Roser at hvile. :,:

4.

Paa Fædres Viis
Nu Bæger Bæger møde!
Syng Druens Priis,
Den hvide med den røde!
:,: Syng hver en ædel Barm i Nord!
Hver, som vil dele vor Glæde!
Held hver en Gjæst ved dette Bord!
Venskabs og Enigheds Kjæde! :,:

R. Frankenau.

№ 4. (49)

Mel. Norriges Land (№ 10. 1 Hefte).

1.

I Ungdoms Vaar
Gro Roser allevegne;
Snart den forgaaer,
Og disse hastigt blegne.
Lad os da nyde Vaarens Lyst,
Førend dens Dage forsvinde,
Pryde med Roserne vort Bryst,
For vi dem falmede finde.

2.

Een er der kun,
Som visner ingensinde;
Til sidste Stund
Vi lige skjøn den finde.
Villigst den groer i Ungdoms Vaar,
Hvo da forstaaer den at dyrke:
Den ham i alle Livets Kaar
Herligt vil qvæge og styrke.

3.

Hver trofast Ven
Maa denne Rose hylde,
O! det er den,
Vi vore Glæder skylde.
Venskab den skjønne Rose er,
Den er vor Fryd og vor Lykke;
Evigt den blomstre blandt os her!
Engang vor Gravhøi den smykke!

K. L. Rahbek.

№ 5. (50)

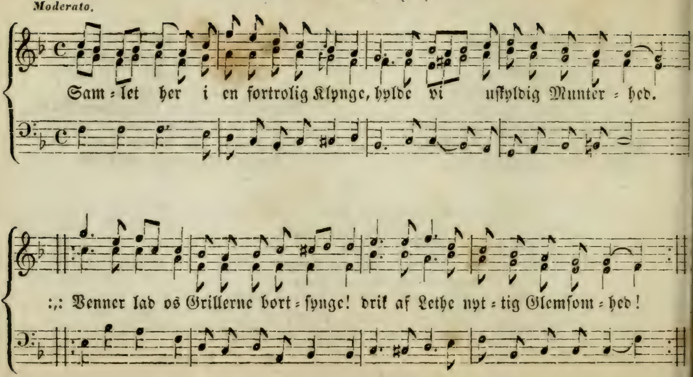
Moderato.
Sam = let her i en fortrolig Klynge, hylde vi uſkyldig Munter = hed.
:,: Venner lad os Grillerne bort = ſynge! drik af Lethe nyt = tig Glemſom = hed!

2.

Ingen Kummer skal vor Nakke boie!
Mismod ei fornærme Glædens Gud!
:,: Ingen Vemod mørkne skal vort Øie!
Det er Evans faderlige Bud. :,:

3.

Om end Smerten tit forbittrer Livet,
Om end Haabets Smiil i Graad forsvandt:
:,: Druen, Venner! Druen blev os givet,
For at glemme Jorderiges Tant. :,:

4.

Den er viis, som ei ved ængstlig Klage
Øger selv sin Qval, som lige let
:,: Taaler onde som de gode Dage,
Den er glad, som blot vil være det.

5.

Mangen Fryd i Uskylds første Morgen
Hen til barnligt Hjerte strømmede,
:,: Husker Glæden, husker ogsaa Sorgen!
Det er sødt, at minde svunden Vee. :,:

6.

Ynglinge, hvis Bryst af hellig Varme
Hæver sig, nyd Livets bedste Sands!
:,: Held, hvem i en ædel Piges Arme
Elskov fletter blid sin Myrtekrands. :,:

7.

Hver en Alder har sin egen Glæde,
Livets Aften er ei tom paa den.
:,: Venskab! i din skjønne, hulde Kjæde
Svinder Livet blidt og roligt hen. :,:

8.

Venner! snart skal vi adskilte vandre
Hen paa Livets ubekjendte Sti;
:,: Dog med Ømhed minde vi hverandre,
Minde denne Aftens Harmoni. :,:

U. F. Boiesen.

№ 6. (51)

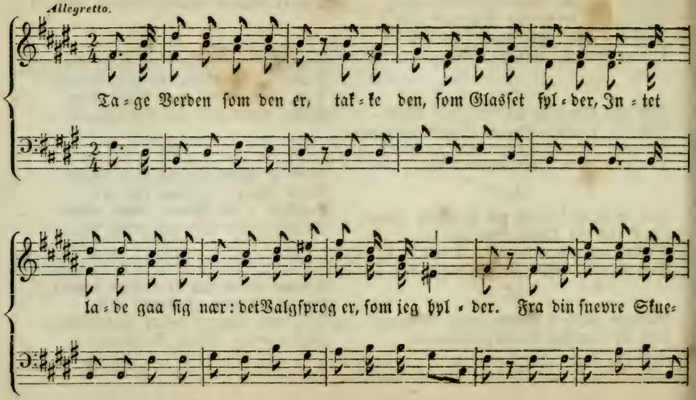
Allegretto.
Ta = ge Verden som den er, tak = ke den, som Glasset fyl = der, In = tet
la = de gaa sig nær: det Valgsprog er, som jeg hyl = der. Fra din snevre Skue=

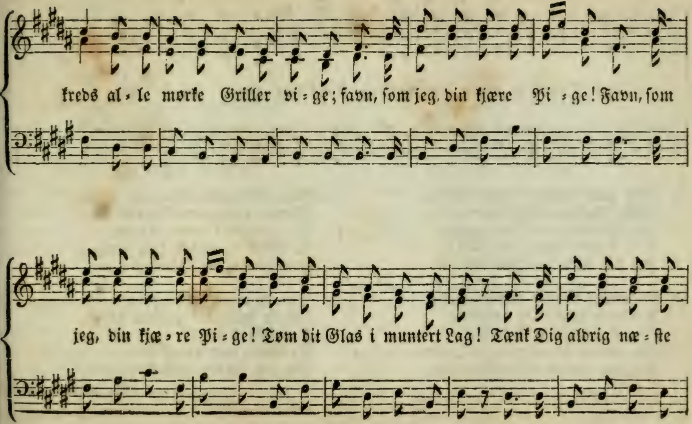
kreds al - le mørke Griller vi - ge; favn, som jeg. din kjære Pi - ge! Favn, som
jeg, din kjæ - re Pi - ge! Tøm dit Glas i muntert Lag! Tænk Dig aldrig næ - ste

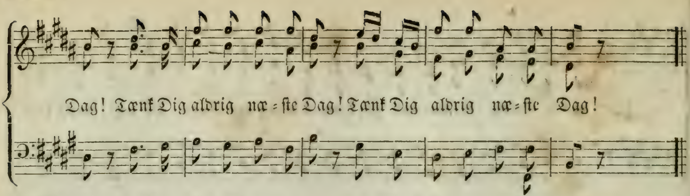

2. Virk med Næsten ærligt Gavn,
Uden Pral og Maskerade;
Løb saa stundom Fastelavn,
Det Næsten aldrig vil skade.
Fra din snevre Skuekreds etc.

3. Bredfuldt Bæger vinker Dig,
Klangen lyder Dig imøde;
Denne Stund er lykkelig!
Vi samles snart med de Døde.
Fra din snevre Skuekreds etc.

4. Ven! Du nyde Glædens Stund,
Mange brat mod Maalet ile;
Ja, maaske i næste Stund
Ei Viin, ei Piger Dig smile.
Fra din snevre Skuekreds etc.

5. Det er min Philosophi:
Ingen Kummer Hjertet røre!
Øieblikkets Harmoni
Vi hylde med enigt Øre.
Fra din snevre Skuekreds etc.

R. Frankenau.

№ 7. (52)

(Mel. № 2. S. 100).

1.

Jeg synger gjerne om Kongers Magt,
Jeg er en Gjæk efter Fødselsdage,
Thi smukke Ting kan jeg da faae sagt,
Ulastet kan jeg min Ruus da tage!
Klink, hver som tørster: Høit leve Fyrster!
Justitien leve: den Jorden børster —
Regenters Skaal!

2.

Jeg synger gjerne om min Mæcen,
Og mild han hører min Harpes Toner,
Endskjøndt Apollo selv gav ham en,
Der var omvundet med Laurbærkroner;
Var fleer Mæcener, som den jeg mener,
Foragted' Baggesen ei Mæcener,
Mæceners Skaal!

3.

Jeg synger gjerne om Ordensbaand,
Thi intet Menneske kan mig nægte,
At jo en saadan fornemme Mand
Kan drikke Vine, som ere ægte;
De Store leve! Kun de ei kræve,
At Folk for Stjerner og Baand skal bæve.
De Stores Skaal!

4.

Jeg synger gjerne om Kamp og Krig;
Paa anden Maade kan Krigen ikke
Med Nytte blive anvendt af Mig,
Men naar man synger, saa maa man drikke.
Pokalen tømmes! Hver Helt berømmes!
Kujon i Krig og i Drik fordømmes!
Hver Krigers Skaal!

5.

Jeg synger gjerne om røden Guld
Og deres Rocs, som i dybe Mine
Randsage efter almægtigt Muld,
Som skaffer Ære og Magt og Vine;
Dukater løbe for Luxus' Svøbe!
Hver stoppe sin, derfor Viin han kjøbe,
De Riges Skaal!

6.

Som svoren Fiende af Finkelen,
Hvis Ruus er dosig, gemeen og ringe,
Jeg synger gjerne om Handelen
Og raske Sømænd, som Viin os bringe:
Trygt Vimplen svæve! Søfarten leve!
Og Tolden ikke for meget kræve!
Søfartens Skaal!

7.

Jeg synger gjerne, o Elskov, Dig!
Din rene Lyst og din ømme Smerte,
Og disse Toner Elisa mig
I kjælne Arme indsluttet lærte;
Om Elskovs Glæde hun bod mig qvæde,
Og selv hun skjænkte mig Elskovs Glæde:
Forelsktes Skaal!

J. Betlitz.

№ 8. (53)

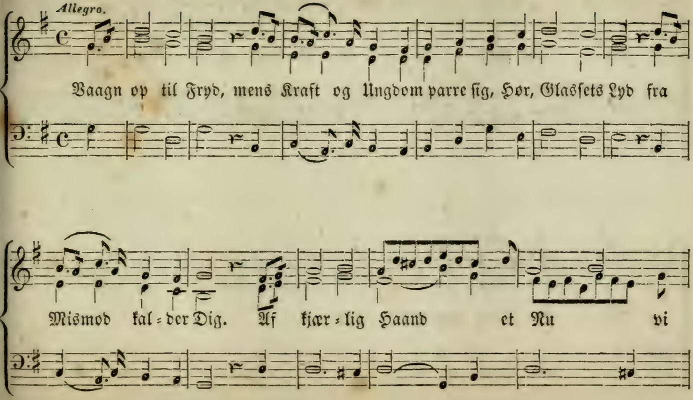
Allegro.
Vaagn op til Fryd, mens Kraft og Ungdom parre sig, Hør, Glassets Lyd fra
Mismod kal = der Dig. Af kjær = lig Haand et Nu vi

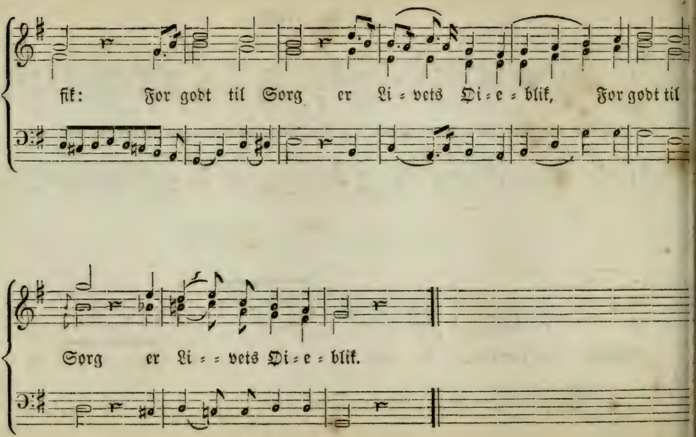
fik: For godt til Sorg er Li = vets Øi = e = blik, For godt til
Sorg er Li = = vets Øi = e = blik.

2.

Vær ingen Træl
For at opdynge gyldent Muld.
En ædel Sjæl
Fordærves tidt af Guld.
For Armods Trang ei Skrinet luk,
Og Hjertet ei for Kummers dybe Suk!

3.

Foragt et Navn,
For hvilket Smiger knæler ned!
Stift ærligt Gavn,
Og smiil og spøg derved!
Paa brugte Dag i venlig Favn
Skal Du ved Kys belee det golde Navn.

4.

Ei Guld og Navn
Bortkyse mørke Timers Nag;
Men Fryd og Gavn
Gjør Nat til klare Dag;
Selv naar din Grav oplukker sig,
Skal Gavn og Fryd velsigne den for Dig.

5.

Saa kom da her,
Hvil fra dit Arbeid', qvæg din Sjæl!
Kom, klink Enhver,
Som bruger Livet vel!
Kom ofte glad herhid igjen,
Og skyldfri Leeg skal møde Glædens Ven.

P. H. Haste.

№ 9. (54)

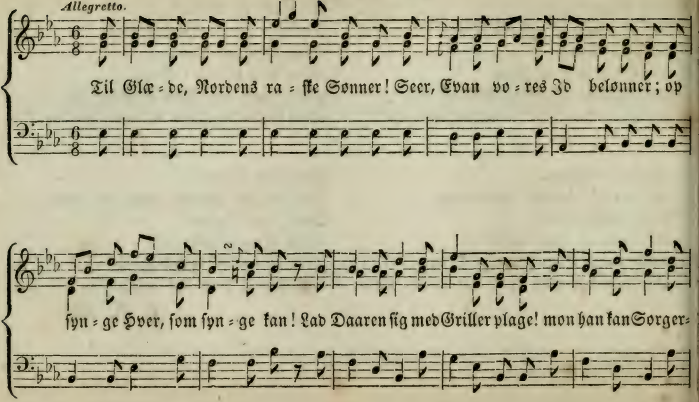
Allegretto.
Til Glæ = de, Nordens ra = ske Sønner! Seer, Evan vo = res Id belønner; op
syn = ge Hver, som syn = ge kan! Lad Daaren sig med Griller plage! mon han kan Sorger=

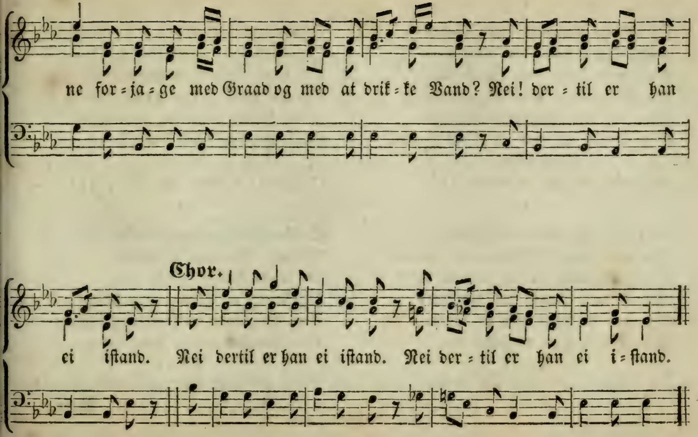
ne for = ja = ge med Graad og med at drik = ke Vand? Nei! der = til er han
Chor.
ei istand. Nei dertil er han ei istand. Nei der = til er han ei i = stand.

1.

Til Glæde Nordens raske Sønner!
Seer, Evan vores Id belønner:
Op, synge Hver som synge kan!
Lad Daaren sig med Griller plage!
Mon han kan Sorgerne forjage
Med Graad og med at drikke Vand?
Chor.
:,: Nei dertil er han ei istand. :,:

2.

Vort Liv skal ikkun os fornøie;
Hvo veed, hvad Skjæbnen vil tilføie,
Hvo veed, naar vi skal vandre bort?
See Timer, Dage, Aar forsvinde;
Og naar vi kalde dem til Minde,
Selv Snese Aar er saare kort.
Chor.
:,: Ja, Brødre! ja, vort Liv er kort. :,:

3.

Men, naar vor Stjerne da nedglider,
Og naar den dybt i Vesten sidder,
Og naar dens sidste Glimt vi seer:
Da skal os dog den Tanke fryde:
„Den smilte sødt, idet den fly'de,
endskiøndt den smiler aldrig meer."
Chor.
:,: O Tanke! o, hvor sød Du er! :,:

4.

O Venner! glemmer derfor ikke
At nytte Glædens Øieblikke!
De saare hastigt svinde hen.
Fly Sorg og hver utidig Klage!
Den Dag som først er lagt tilbage
Den kommer aldrig meer igjen:
Chor.
:,: Skaal for hver Glædens hulde Ven! :,:

Rode.

№ 10. (55)

Mel. № 9. S. 114).

1. Bland ei din Røst med Daarens Klage:
Vor Jord har meget Godt tilbage:
Den eier Glutter, Viin og Dyd;
See, Broder, hvor din Fod hentriner,
Staaer Glæden huld paa Sorgs Ruiner,
Og hvert Naturens Vink er Fryd.
Chor. :,: Ja, hvert Naturens Vink er Fryd. :,:

2. Den titter frem af Rosens Blade,
Den toner høit fra Plov til Lade,
Den følger hver fornuftig Daad;
Den lokker Møie til at smile,
Den dufter gjennem Trættes Hvile,
Den perler selv i Veemods Graad.
Chor. :,: Ja, Glæden perler selv i Graad. :,:

3. See, blide Viv, see, hulde Pige
Fremvinker mangt et Himmerige
Med hvide, blode, trinde Arm!
O, Held Enhver, hvem Dyden leder
Til Jordens Himmel=Salligheder

Ved de Tilbedeliges Barm!
Chor. :,: Held Dydens Søn ved Qvindebarm! :,:

4. See, Vinens blanke Nectardraabe
Hentryller Kummer til at haabe,
Og glemme spildte Sveed og Blod:
Den stemmer i til Glædens Ære:
„Hvad Verden skulde bedre være,
„End denne Jord, som er saa god?“
Chor. :,: O ja! vor Jord er skjøn og god. :,:

5. Lad os da signe Livets Dage,
Og see paa hver, som brugt, tilbage,
Og saa til Glæder ile hen!
Da skal vi stedse Venner møde,
Og end i Livets Aftenrøde
Tilsmile Glut og Viin og Ven.
Chor. :,: O! Skaal for Glut og Viin og Ven! :,:

Haste.

№ 11. (56)

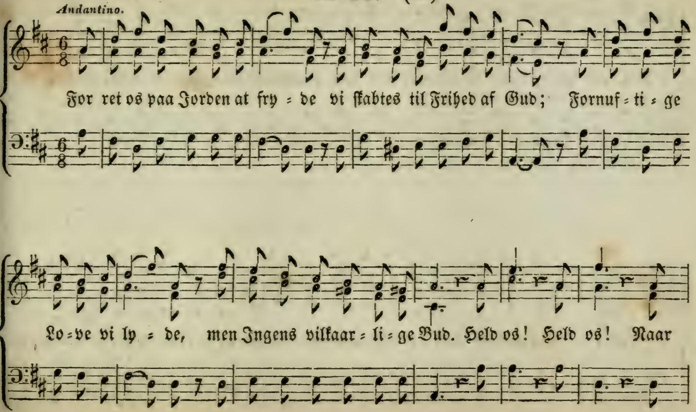
Andantino.
For ret os paa Jorden at fry = de vi ſkabtes til Frihed af Gud; Fornuf = ti = ge
Lo = ve vi ly = de, men Ingens vilkaar = li = ge Bud. Held os! Held os! Naar

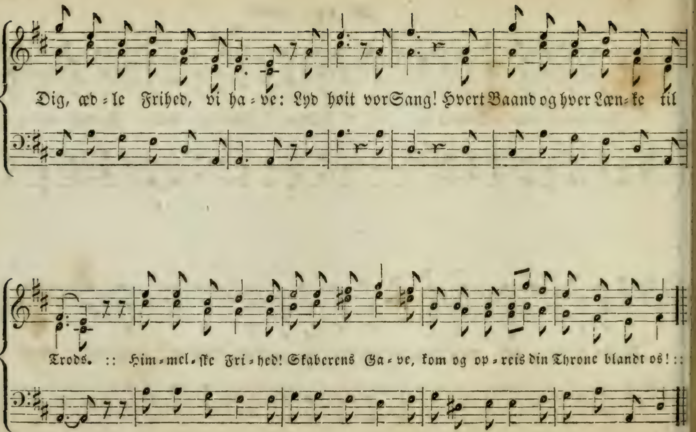
Dig, æd-le Frihed, vi ha-ve: Lyd hoit vorSang! Hvert Baand og hver Læn-ke til
Trods. :: Him-mel-ske Fri-hed! Skaberens Ga-ve, kom og op-reis din Throne blandt os! ::

1.

For ret os paa Jorden at frydе,
Vi skabtes til Frihed af Gud;
Fornuftige Love vi lyde,
Men Ingens vilkaarlige Bud.
Held os! Held os!
Naar Dig, ædle Frihed, vi have:
Lyd høit vor Sang!
Hvert Baand og hver Lænke til Trods.
:,: Himmelske Frihed! Skaberens Gave!
Kom og opreis din Throne blandt os! :,:

2.

Naturen os dannede lige,
Og Adel er ikkun en Lyd;
Ja, ene bør Mennesket vige
For høiere Kundskab og Dyd.
Held os! Held os!
Naar Fødsel ei mere skal trykke:
Lyd høit vor Sang!
Al Stolthed og Dumhed til Trods.
:,: Hellige Lighed! Menneskets Smykke!
Kom og opreis din Throne blandt os! :,:

3.

For Sorger og Kummer at lindre,
Steg Venskab fra Himmelen ned;
Vi føle Bekymringer mindre,
Saa ofte en Ven med os leed.
Held os! Held!
Her Venskab var altid tilstede.
Lyd høit, vor Sang,
Hver avindsyg Nidding til Trods!
:,: Salige Venskab! Jorderigs Glæde!
Bliv og grundfæst din Throne blandt os! :,:

P. A. Heiberg.

№ 12. (57)

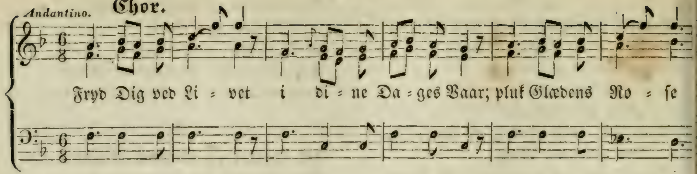
Andantino.
Chor.
Fryd Dig ved Li = vet i di = ne Da = ges Vaar; pluk Glædens Ro = ſe

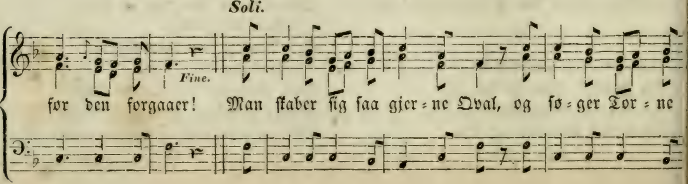
Soli.
Fine.
før den forgaaer! Man ſkaber ſig ſaa gjer = ne Qval, og ſø = ger Tor = ne

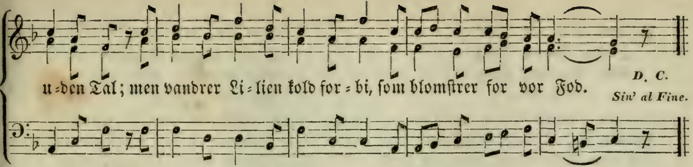

2.

Fryd Dig ved Livet
I dine Dages Vaar;
Pluk Glædens Rose,
Før den forgaaer!
Naar Uveir mørkner Vaarens Dag,
Og Tordnen ruller Slag i Slag,
Saa smiler Aftenrødens Glands
Jo dobbelt reen og skjøn.

3.

Fryd Dig ved Livet
I dine Dages Vaar;
Pluk Glædens Rose,
Før den forgaaer!
Den Barm som aldrig nærer Had,
Men lever kun med Livet glad,
For den er stedse Livets Vei
Med friske Blomster strøet.

4.

Fryd Dig ved Livet
I dine Dages Vaar;
Pluk Glædens Rose,
Før den forgaaer!
Enhver, som Ærlighed har kjær,
Som gjerne Armods Talsmand er,
Om ham Tilfredshed, Fryd og Fred
En evig Kreds skal slaae.

5.

Fryd Dig ved Livet
I dine Dages Vaar;
Pluk Glædens Rose,
Før den forgaaer!
Og vorder stundom Veien trang
Og Modgangstimen mørk og lang,
Saa rækker Venskab broderlig
Hvert ærligt Hjerte Haand.

6.

Fryd Dig ved Livet,
I dine Dages Vaar;
Pluk Glædens Rose,
Før den forgaaer!
Huld tørrer den hver Taare af,
Fra Vuggen til den mørke Grav,
I Sorgens Midnat straaler den
Med Morgenrødens Glands.

7.

Fryd Dig ved Livet
I dine Dages Vaar;
Pluk Glædens Rose,
Før den forgaaer!
Den er blandt Livets skjønne Baand.
Slaaer, Brødre, trofast Haand i Haand!
Saa vandre vi saa let saa fro
Til bedre Skjebners Hjem.

R. Frankenau.

№ 13. (58)

Mel. »Den gamle Norges Løve staer« Se 1ste Hefte № 8. S. 17.)

1.

Med freidigt Haab og ærlig Glæde
Vi hilse vil i enigt Chor
Den store Dag, da Pagtens Kjæde
Til Svea bandt den gamle Nor.
Til Brødre kaared' dem Naturen,
Dog Hver som Herre i sit Hjem;
Thi plantet har den Klippemuren
Til Skjel og Skifte mellem dem.

2.

Ei kunne vi med Jubel mindes
Den Tid, der Pagtens Moder blev;
En Plet i Sagas Bog vil findes,
Hvor Kielernavnet hun nedskrev.
Om endog Fortids Norne feiled'
Adskilt dog Nor fra Svea stod;
Og han til fremmed Hjelp ei beiled',
At løse Lænken af hans Fod.

3.

Ei som utvivlsom Nor kan agte
Den Lære, at i eget Land,
Kun naar ham Svea Haanden rakte,
Han kunde raade selv som Mand.
I Ly af stærke Klippevægge,
I høie Bølgers trygge Favn
Boe baade Nor og Svea, Begge
Med Kraft og Mod og hædret Navn.

4.

Men fuldt vil Nor den Sandhed hylde,
At Freds og Frihebs Frugter groe
For begge Folk i herligst Fylde
Naar Broderkjæder dem omsnoe,
Naar Ingen af dem Odels-Lader
Og Majorat anseer som Arv,
Naar fælleds Drot som Begges Fader
Haandhæver Begges Ret og Tarv.

5.

See derfor nu med Haab og Glæde
Vi hilse Dig i enigt Chor,
Du store Dag, da Pagtens Kjæde
Til Svea bandt den gamle Nor.
Thi mens for Frihed, Ret og Ære
Høit blusser hver en Norges Mand,
Maa ogsaa Flammen hellig være
For ærlig Broders frie Land.

Schwach.

№ 14. (59)

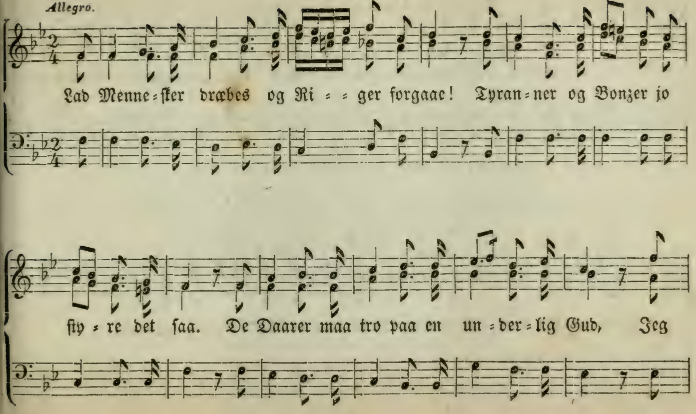
Allegro.
Lad Menne = ſker dræbes og Ri = = ger forgaae! Tyran = ner og Bonzer jo
ſty = re det ſaa. De Daarer maa tro paa en un = der = lig Gud, Jeg

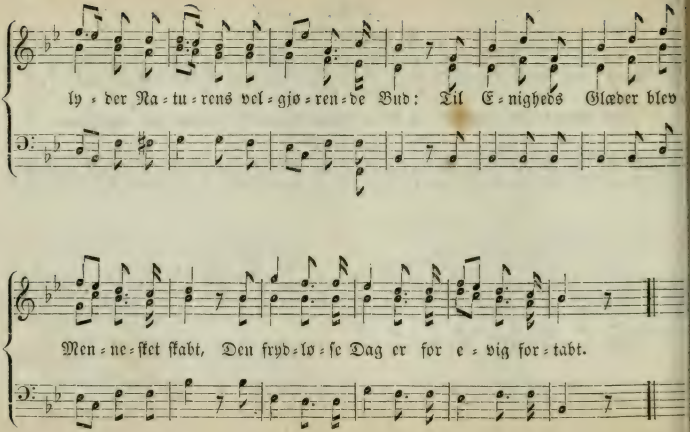
ly = der Na = tu = rens vel = gjø = ren = de Bud: Til E = nigheds Glæder blev
Men = ne = sket skabt, Den fryd = lø = se Dag er for e = vig for = tabt.

1.

Lad Mennesker dræbes og Riger forgaae!
Tyranner og Bonzer jo styre det saa.
De Daarer maa tro paa en underlig Gud,
Jeg lyder Naturens velgjørende Bud;
Til Enigheds Glæder blev Mennesket skabt,
Den frydløse Dag er for evig fortabt.

2.

Sku Rosen, der smiler saa skjøn for din Fod;
Siig, skabtes den saa, for at vædes med Blod?
O, kjæmp Dig dog frem gjennem Overtroes Nat,
Og renere Tanker om Skaberen fat!
Til Enigheds Glæder blev Mennesket skabt,
Den frydløse Dag er for evig fortabt.

3.

Her sidder jeg smilende, oprømt og fro,
Og nyder, hvad Lykken mig undte, i Ro;
For Laurbær jeg fletter af Epheu min Krands,
Og træder med venlige Skjønne i Dands.

Til Enigheds Glæder blev Mennesket skabt.
Den frydløse Dag er for evig fortabt.

4.

Ustandset gaaer Timernes Viser jo rundt,
Et Øieblik myrdes ved hvert et Sekund;
Og mangen en Fryd er et Øieblikś Sag,
Forsøm da ei den og et venneholdt Lag!
Til Enigheds Glæder blev Mennesket skabt,
Den frydløse Dag er for evig fortabt.

5.

Op, klink med den Skjønne, som sidder Dig næst,
Og giv saa hver Draabe i Glasset sin Rest!
Gid Skjønhed, og Ynde og Uskyld bestaae,
Og Enighed aldrig paa Kloden forgaae!
Til Enigheds Glæder blev Mennesket skabt,
Den frydløse Dag er for evig fortabt.

R. Frankenau.

№ 15. (60)

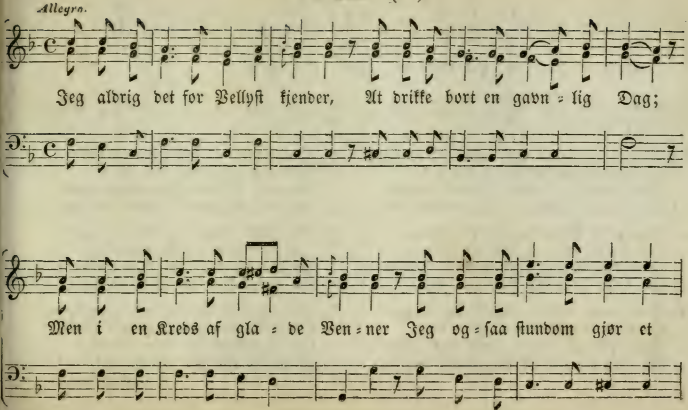
Allegro.
Jeg aldrig det for Vellyst kjender, At drikke bort en gavn = lig Dag;
Men i en Kreds af gla = de Ven = ner Jeg og = saa stundom gjør et

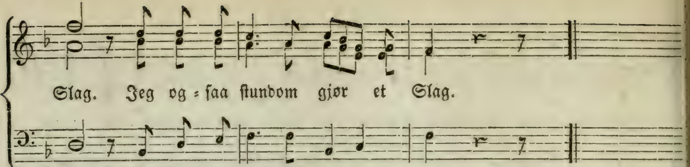

2. Fem Sandser os vor Nydning bringe;
Thi blive mine Skaaler fem;
Fem Glas kan ogsaa Tørsten tvinge,
:,: Naar kun til Bunds man drikker dem. :,:

3. Det første Glas jeg nu vil tømme
For hende, som er Alt for mig,
Som bød mig Livets Byrder glemme
:,: Og finde Fryd og Fred hos sig. :,:

4. Den anden Skaal, jeg ei kan svige,
Er mine Venners — egnes den,
Som bød mig hylde, næst min Pige,
:,: En gammel trofast Ungdoms Ven. :,:

5. Den tredie — Fødelandets være!
Tilbunds jeg drikke vil igjen.
Gid alle Hjerter Samdrægt nære,
:,: Thi al vor Frihed staaer ved den! :,:

6. Det fjerde Glas af aabent Hjerte
Jeg vier hver til Rigdom fød,
Som deler ømt sin Liges Smerte
:,: Og røres ved sin Broders Nød. :,:

7. Det femte Glas jeg end maa bære;
Skaal Verten og hans hele Flok!
Og de erkjendtlig Vidne være,
:,: At ogsaa jeg har drukket nok. :,:

R. Frankenau.

№ 16. (61)

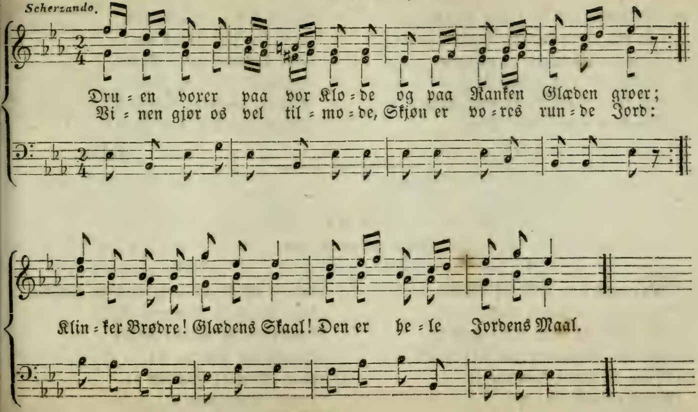
Scherzando.
Dru = en voxer paa vor Klo = de og paa Ranken Glæden groer;
Vi = nen gjør os vel til = mo = de, Skjøn er vo = res run = de Jord:
Klin = ker Brødre! Glædens Skaal! Den er he = le Jordens Maal.

2.

Stundom vil man dog fornemme,
At der Sorg blandt Glæden boer;
Druen spiller, og vi glemme
Sorgerne paa denne Jord.
Al dens Galskab, al dens Fjas
Druknes i det fulde Glas.

3.

Fader Evan Frihedshuen
Paa sin Isse fæstet har;
Frie Hænder perse Druen,
Og dens Saft er dobbelt klar.
Klinker, Brødre! synger Chor:
Frihed paa den hele Jord!

Falsen.

№ 17. (62)

Mel. № 16. S. 133).

1.

Mennesket er skabt til Glæde,
Verden er jo ingen Ørk;
Den var gal, som vilde græde,
Om end Skjæbnen var lidt mørk.
:,: Lystig, Venner! stemmer i:
Længe, længe leve vi!

2.

Væk — til Bloksbjerg, med de Griller,
Som formørke Glædens Sol;
Munterhed og Glæde spiller
Overalt fra Pol til Pol.
:,: Lystig Venner! stemmer i:
Længe, længe leve vi!

3.

Er jeg syg, har ingen Penge,
Næsten ganske bankerot,
Færdig til mig selv at hænge,
Drikker jeg mig kun en Pot.
:,: Lystig Venner stemmer i:
Længe, længe leve vi! :,:

4.

Bachus! Bachus! Du allene
Er min Helt, mit Haab min Lyst!
Du gier Kraft i slappet Scene,
Du gier Helten Mod i Bryst.
:,: Lystig, Venner stemmer i:
Længe, længe leve vi! :,:

5.

Piger, Appetit med mere,
Lækkre Retter, Viin paa Bord —
Faae den Skam, der skal begjære
Mere paa Guds grønne Jord. —
:,: Lystig, Venner! stemmer i!
Længe, længe leve vi! :,:

6.

Leve da hver vakker Pige!
Leve Viin og Kjærlighed!
Leve vi og vore Lige,
Indtil mange tusind Led!
:,: Lystig, Venner! stemmer i!
Længe, længe leve vi! :,:

Beck.

№ 18. (63)

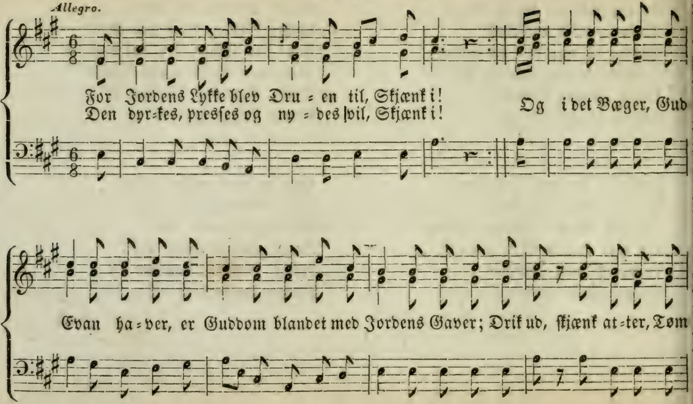
Allegro.
For Jordens Lykke blev Dru-en til, Skjænk i!
Den dyr-kes, presses og ny-des vil, Skjænk i!
Og i det Bæger, Gud
Hvan ha-ver, er Guddom blandet med Jordens Gaver; Drik ud, skjænk at-ter, Tøm

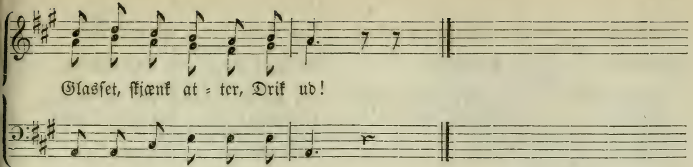

1.

For Jordens Lykke blev Druen til,
Skjænk i!
Den dyrkes, presses og nydes vil,
Skjænk i!
Og i det Bæger, Gud Evan haver,
Er Guddom blandet med Jordens Gaver;
Drik ud, skjænk atter,
Tøm Glasset, skjænk atter,
Drik ud!

2.

Han mild fremkommer og Smerten døer,
Skjænk i!
Blandt Livets Torne han Roser strøer,
Skjænk i!
Den gustne Avind han mild forliger,
Han tæmmer Løver og stolte Piger!
Drik ud, skjænk atter,
Tøm Glasset, skjænk atter.
Drik ud!

3.

Naar Geisten slumrer, tag frem dit Glas,
Skjænk i!
Naar Verden ikke er Dig tilpas,
Skjænk i!
Din Geist skal vaagne, din Sjæl skal stige,
Du Dig med Verden skal let forlige;
Drik ud! skjænk atter,
Tøm Glasset, skjænk atter,
Drik ud!

4.

Har nogen Doris indtaget Dig,
Skjænk i!
En liden Ruus gjør Dig tækkelig,
Skjænk i!
Du skal med Styrke din Ild forklare,
Og hendes Hjerte skal staae i Fare;
Drik ud! skjænk atter,
Tøm Glasset, skjænk atter,
Drik ud!

J. Zetlitz.

№ 19. (64)

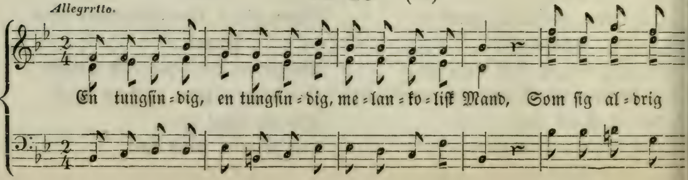

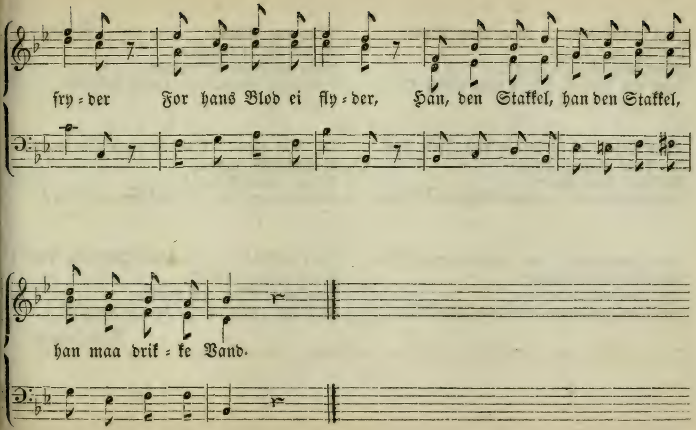
fry = der For hans Blod ei fly = der, Han, den Stakkel, han den Stakkel,
han maa drik = ke Vand.

2.

Hvo som træller :,: uden egen Skyld,
Og sig alle Dage
Maa med Arbeid plage,
Han bør styrkes, :,: lad ham drikke Øl.

3.

Naar Soldaten :,: staaer paa Isen Post,
Og hans Legem gyser,
Blodet i ham fryser,
Brændevinen :,: er hans Raad mod Frost.

4.

Den Forliebte, :,: som har traurigt Sind,
For han ei kan vinde
Sin Beherskerinde,
Lad ham trøstes :,: ved den ædle Viin!

5.

Men den Usling, :,: som sig bilder ind,
At det sig ei sømmer,
Man et Glas udtømmer,
Lad ham, Venner! :,: drikke Medicin.

6.

Vi, som tage :,: Glæden hvor den faaes;
Sorgesløse, glade,
Aldrig Griller lade
Komme nær os, :,: Punschen er for os.

7.

Saa forkynde :,: Punschen Troskabs Drift!
Og hvo med os ikke
Venskabs Skaal vil drikke,
Gid han drikke :,: Galde og Forgift!

Abrahamson.

№ 20. (65)

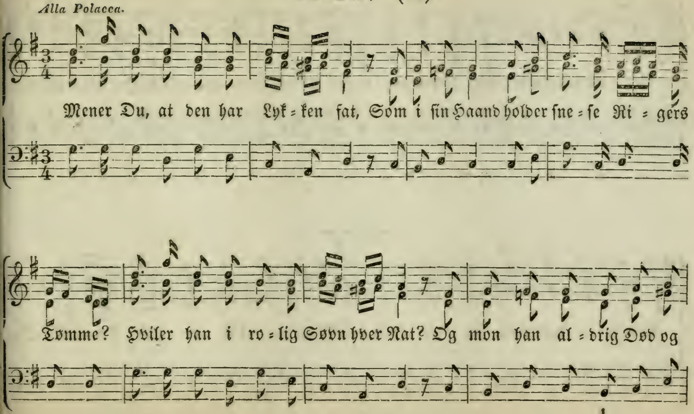
Alla Polacca.
Mener Du, at den har Lyk = ken fat, Som i sin Haand holder sne = se Ri = gers
Tømme? Hviler han i ro = lig Søvn hver Nat? Og mon han al = drig Død og

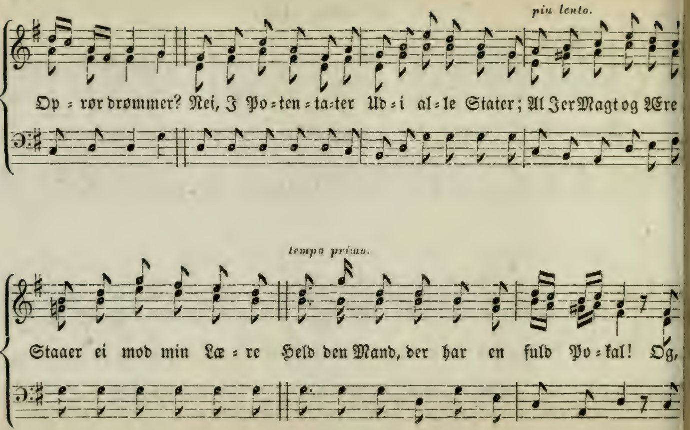
piu lento.
Op = rør drømmer? Nei, I Po = ten = ta=ter Ud = i al = le Stater; Al Jer Magt og Ære
tempo primo.
Staaer ei mod min Læ = re Held den Mand, der har en fuld Po = kal! Og,

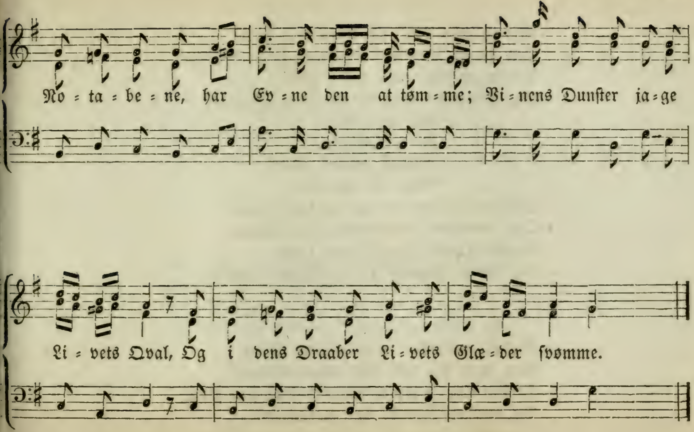
No = ta = be = ne, har Ev = ne den at tøm = me; Vi = nens Dunster ja = ge
Li = vets Qval, Og i dens Draaber Li = vets Glæ = der svømme.

2.

Spørg, min Ven! hin seierkronte Helt,
Han svarer Dig med Naturens stærke Stemme:
Er jeg lykkelig, naar her i Felt
Jeg Mennesket maa for Soldaten glemme?
Alle Hannibaler
Ere Cannibaler;
Hvilken grusom Ære!
Bedre er min Lære:
Held den Mand, der har en fuld Pokal,
Og, Notabene, har Evne den at tømme;
Vinens Dunster jage Livets Qval,
Og i dens Draaber Livets Glæder svømme.

3.

Guldet, troer Du, er al Lykkens Maal,
Men veed Du vel: i de lydiske Annaler
Staaer der, at Kong Croesus steeg paa Baal.
Og brændte sig med sine Capitaler?

Sorg og Plage vige
Sjeldent fra den Rige;
Lad ham Guldet prise!
Jeg bli'er ved min Vise:
Held den Mand, der har en fuld Pokal!
Og, Notabene, har Evne den at tømme;
Vinens Dunster jage Livets Qval,
Og i dens Draaber Livets Glæder svømme.

4.

See! paa Sandheds Vink staaer Skjalden op,
Og med sin Sang fryder leiede Spioner;
Bli'er forfulgt og syg paa Sjæl og Krop,
Og døer med Armod, Had og Laurbærkroner.
Skal det Summen være
Af al Held og Ære,
Jeg min Fiende skjænker
Villig den, og tænker:

Held den Mand, der har en fuld Pokal!
Og, Notabene, har Evne den at tømme;
Vinens Dunster jage Livets Qval,
Og i dens Draaber Livets Glæder svømme.

3.

Ei skal Magtens Solskin varme mig;
Jeg fri vil gjøre mig Livets Timer glade,
Om min Isse Ranken flette sig;
Saa leer jeg ad de tørre Laurbærblade,
Kun saa mange Penge,
At jeg ei skal trænge
Til lidt Viin at drikke;
Meer jeg ønsker ikke,
Thi lyksalig Den, der sin Pokal
Kan uden Sorger og uden Frygt udtømme!
Vinens Dunster jage Livets Qval,
Og i dens Draaber Livets Glæder svømme.

P. A. Heiberg.

№ 21. (66)

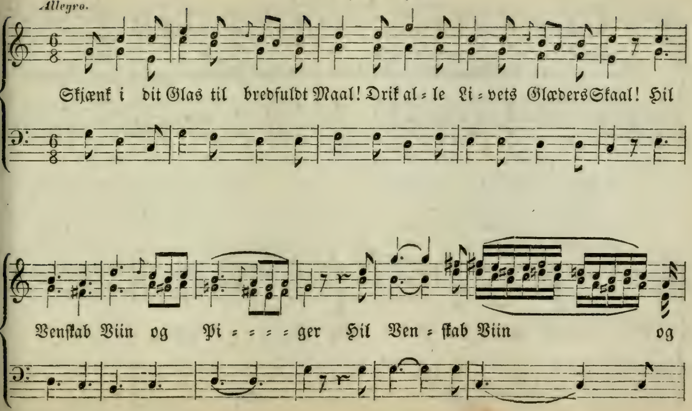
Allegro.
Skjænk i dit Glas til bredfuldt Maal! Drik al = le Li = vets Glæders Skaal! Hil
Venskab Viin og Pi = = = = ger Hil Ven = skab Viin og

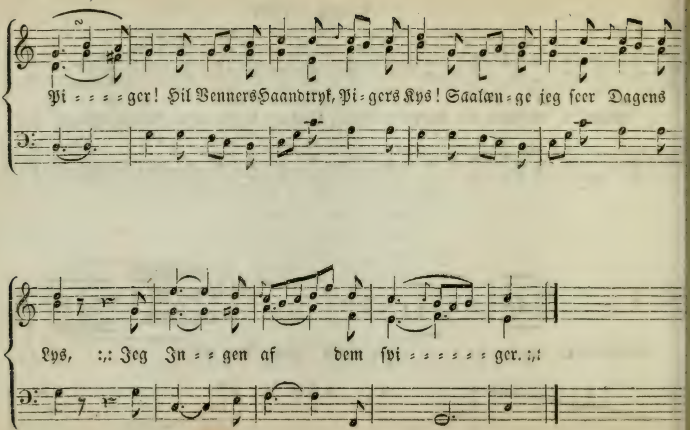
Pi = = = = ger! Hil Venners Haandtryk, Pi = gers Kys! Saalæn = ge jeg seer Dagens
Lys, :,: Jeg In = = gen af dem svi = = = = = = ger. :,:

1.

Skjænk i dit Glas til bredfuldt Maal!
Drik alle Livets Glæders Skaal!
:,: Hil Venskab, Viin og Piger! :,:
Hil Vennens Haandtryk, Pigens Kys!
Saa længe jeg seer Dagens Lys,
:,: Jeg ingen af dem sviger! : :

2.

Om vi end stundom finde her,
At Torne der paa Rosen er,
:,: Derfor vi ei vil græde! :,:
Gud gav det muntre Ungdomssind
For hver en Taare paa vor Kind
:,: Tidobbelt Fryd og Glæde. :,:

3.

Mod Sygdom virker mandig Kraft,
Mod Creditorer Druens Saft,
:,: Hver Kummer den neddysser. :,:
Siig, Broder! er det muligt, Du
Kan komme nogen Sorg ihu,
:,: Naar Du din Pige kysser? :,:

4.

For den, som Glæden nyde vil,
Er Livets Fryd i Livet til;
:,: Det gaaer som Fod i Hose. :,:
For mig man gjerne klage maa,
At Verden den er sort og graa!
:,: Jeg er Coleur de Rose. :,:

N. T. Bruun.

№ 22. (67)

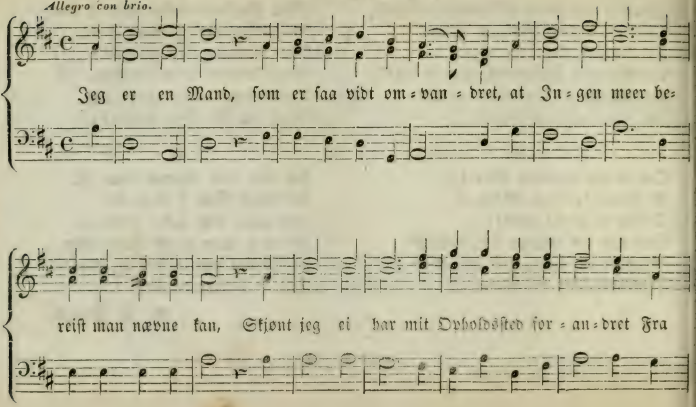
Allegro con brio.
Jeg er en Mand, som er saa vidt om-van-dret, at In-gen meer be-
reist man nævne kan, Skjønt jeg ei har mit Opholdssted for-an-dret Fra

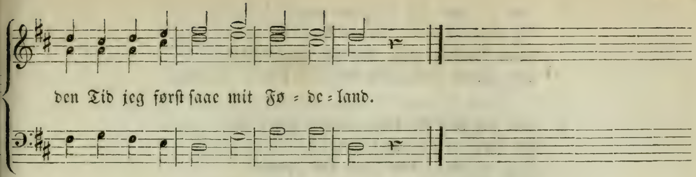

1.

Jeg er en Mand ſom har ſaa vidt omvandret,
At Ingen meer bereiſt man nævne kan,
Skjønt jeg ei har mit Opholdsſted forandret
Fra den Tid jeg førſt ſaae mit Fødeland.

2.

Franz Drake gik vel eengang rundt om Jorden,
Og gjorde ſig derved udødelig;
Men jeg ſom blev beſtandig her i Norden,
Den hele Jord har tidt gaaet rundt med mig.

3. Jeg har lært Alt hvad Mennesker kan lære,
Og ingen Ting er bleven skjult for mig.
Selv Alchymie gjør mig den største Ære:
Sex Flasker Viin, drik dem! — saa er Du riig.

4. Jeg har seet Alt hvad Jorden har i Eie,
Fra Kola af og indtil Kolazin,
Men af Alting dog Intet kan opveie
Mod Synet af et fuldt og godt Glas Viin.

5. Søg hvo som vil en Cirkel at qvadrere,
Det fandtes ei af Nogen paa vor Jord,
Men jeg har seet Qvadrater circulere,
Og Stuen dreies rundt omkring mit Bord.

6. Jeg lyver ei, ei heller vil jeg prale,
Jeg havde mig engang en liden Ruus,
De Vises Steen, hvorom saa mange tale,
Den fandt jeg da paa Bunden af mit Kruus.

7. Med den kan jeg faae Griller til at vige,
Med den kan jeg faae Sorgen til at lee,
Med den kan jeg indtage hver en Pige,
Med den kan jeg forborgne Sager see.

8. Se Evan hist! Velkommen, Glædens Fader!
Kom, fyld mit Bryst med jordisk Salighed!
Din Magt jeg mig med Vellyst overlader,
Og synker Mod og Lyst og Styrke ned.

P. M. Trojel.

№ 23. (68)

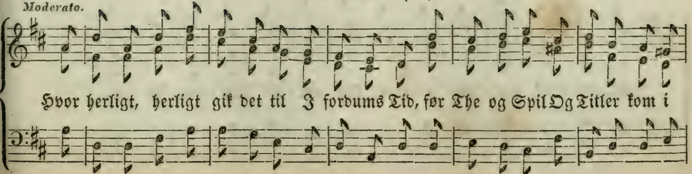

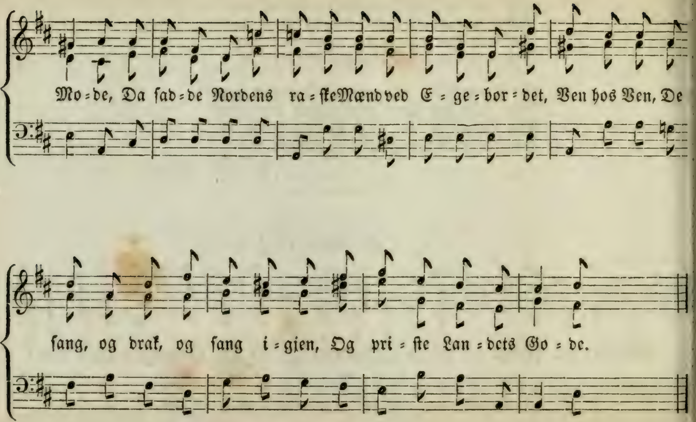
Mo = de, Da ſad = de Nordens ra = ſke Mænd ved E = ge = bor = det, Ven hos Ven, De
ſang, og drak, og ſang i = gjen, Og pri = ſte Lan = dets Go = de.

1.

Hvor herligt, herligt gik det til
I fordums Tid, før The og Spil
Og Titler kom i Mode!
Da sad' de Nordens raske Mænd
Ved Egebordet, Ven hos Ven,
De sang, og drak, og sang igjen,
Og priste Landets Gode.

2.

De drak af pæglemaalte Kruus,
De sang om Kongen og hans Huus,
Og bød ham: leve længe!
Af Sangen glad, af Glæden varm,
Gik hver til Sit med Mod i Barm,
Faldt om i Konens aabne Arm, —
Det spaaed' raske Drenge.

3.

De Drenge triv'des, voxte op
Med mandig Sjæl i fyrig Krop,
Til Held for Fædrehuset.
Kom Fienden, strax de droge frem,
Og Mod og Styrke drog med dem,
De sloge, bare Seier hjem.
Og sang igjen ved Kruset.

4.

O gyldne Skik! som Norden god,
Gav Folket Rødme, Styrke, Mod,
Og Landet Held og Hæder:
Hvi blev Du ei bestandig ved
At muntre trofast Enighed
Og adle Nordens Herlighed,
Ved jævne, stolte Glæder?

5.

Hun kom, den kjælne Blødhed kom
Og Cimbrers Skikke støbtes om,
Og bleve nu saa sære;
Alting blev Tvang, det kaldtes Stort,
At gabe Mod og Styrke bort,
Ved snese Retter, Vand og Kort,
Og stor vil hver Mand være.

6,

Det Vand, den Tvang, den Gaben gjør,
At Dværge fødes der, hvor før
En Kæmpeslægt blev baaren.
Hin gamle Gubbes blotte Bryst
Bød Trods mod Snee, mod Kamp og Dyst,
Nu zittrer Junk'rens skjulte Bryst
I Fred og midt om Vaaren.

7.

Hør, Venner, kjække Venner! vi
Vil spotte Modens Aberi,
Som kun med Haan os lønner.
At gabe om et keedsomt Bord,
At være liden, synes stor,
Er det for Folk, som boe i Nord,
Er det for Cimbrers Sønner?

8.

Nei, bort med Sybariters Skik!
Kom, Brødre, vi i Sang og Drik
Vil mindes vore Fædre!
De folgte Glæden ei for Rang,
De sank'des tidt, men uden Tvang,
De leved' jævnt, og drak og sang,
Og da gik Alting bedre.

O. Malling.

№ 24. (69)

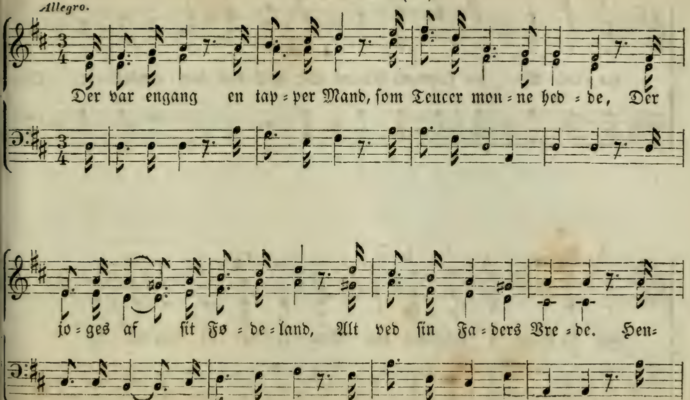
Allegro.
Der var engang en tap = per Mand, som Teucer mon = ne hed = de, Der
jo = ges af sit Fø = de = land, Alt ved sin Fa = ders Vre = de. Hen=

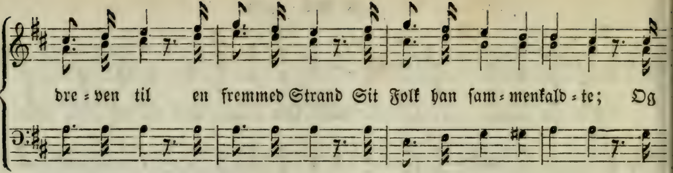
dre = ven til en fremmed Strand Sit Folk han sam = menkald = te; Og

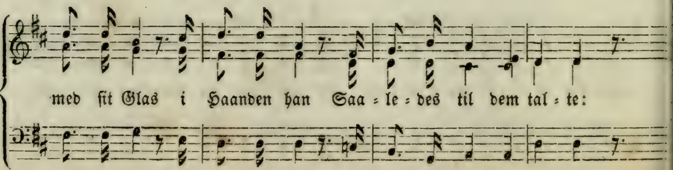
med sit Glas i Haanden han Saa = le = des til dem tal = te:

1. Der var engang en tapper Mand,
Som Teucer monne hedde,
Der joges af sit Fødeland,
Alt ved sin Faders Vrede.
Hendrevet til en fremmed Strand
Sit Folk han sammenkaldte;
Og med sit Glas i Haanden, han
Saaledes til dem talte:

2. „I Brødre, hidtil meget Ondt
„I med mig have døiet,
„Og det troløse Hellespont
„Ved Vinterstider pløiet;
„Nu teer Jer ogsaa her som Mænd!
„En Polak lides ikke.
„I Morgen seile vi igjen,
„I Aften vil vi drikke.“

3. Paa denne Verdens falske Hav
Vi samtlig jo omdrive;
Det Raad han sine Brødre gav,
Vil jeg os Alle give.
Her have vi en Ankerplads,
Hvor skjønne Vine vanker;
Her hvile vi af vor Seilads
Og kaste villigt Anker.

4. Dog, uden meer Allegori,
Til Trøst i Livets Møie
Den Kloge stundom maa, som vi,
Ved Vinen sig fornøie.
Gid hver, som sørger paa vor Jord,
Og ei sin Sorg fortjener,
Sad fro, som vi, ved sligt et Bord,
Med Viin og muntre Venner!

K. L. Rahbek.

№ 25. (70)

1.

Evan bli'er dyrket paa mangen Slags Maade:
Somme til Tempelet hemmelig gaae,
Der at tilbede sig Viingudens Naade,
Tømme hans Bæger i skjulteste Vraa,
Saadanne Skikke lide vi ikke;
Alle maa see at vi drikke.

2.

Somme i Drikkelag klamres og støie,
Evan faaer Skylden — det Synd er og Skam!
„Glædende gavne, og gavnligt fornøie,"
Var en bestandig Grundsætning hos ham.
Saadanne Skikke lide vi ikke!
Vi ville fredelig drikke.

3.

Somme, naar gavmilde Bægre dem qvæge,
Bli'er Patrioter med Legem og Sjæl,
Staterne mønstre, Regenterne hæge,
Og byde haanlig hver Statsmand en Hæl.
Saadanne Skikke lide vi ikke;
Staten god Nat, naar vi drikke!

4.

Vinen at krydre og Glæden forøge
Kom den uskyldige Skjemt til vor Jord.
Brødre! vi Glæden oprigtigen søge:
Jocus med Evan maa gjæste vort Bord.
Fremmede Skikke lide vi ikke:
Vi ville lee, naar vi drikke.

J. Zetlitz.

№ 26. (71)

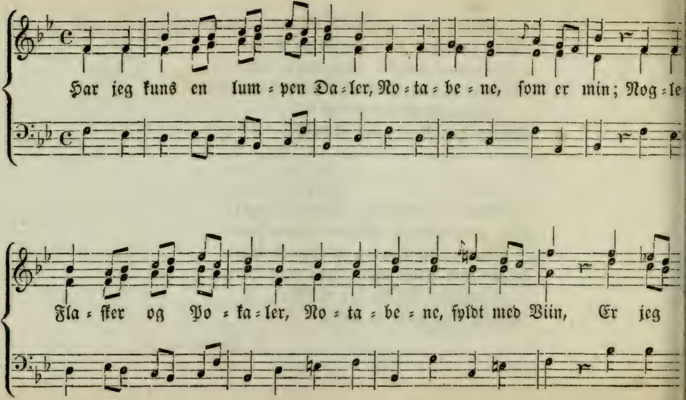
Har jeg kuns en lum = pen Da = ler, No = ta = be = ne, som er min; Nog = le
Fla = sker og Po = ka = ler, No = ta = be = ne, fyldt med Viin, Er jeg

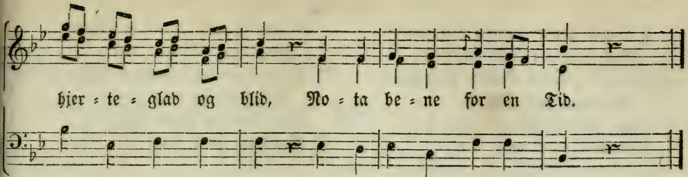

1.

Har jeg kuns en lumpen Daler,
Notabene, som er min;
Nogle Flasker og Pokaler,
Notabene, fyldt med Viin:
Er jeg hjerteglad og blid,
Notabene, for en Tid.

2

Har min Daler faaet i Lommen —
  Notabene, — faaet sin Rest;
Er fra Barfreds Flasken kommen,
  Notabene, med Protest:
Den, som da fornøier sig,
Notabene, er ei mig.

3.

Kysser jeg en Andens Pigee
  Notabene, som er smuk;
Vil min Skræder fra mig vige,
  Notabene, for et Buk:
Er jeg hjerteglad og blid,
Notabene, for en Tid.

4.

Er min Donna riig som Fanden,
  Notabene, riig paa Aar;
Hører jeg min Skræders Banden,
  Notabene, indenfor:
Den, som da fornøier sig,
Notabene, er ei mig.

5.

Glæden boer hos Viin og Pige
  Notabene, meget tidt;
Uden Penge Verden siger,
  Notabene saare lidt.
Disse tre min Glæde gjør,
Notabene, til jeg døer.

P. A. Heiberg.

№ 27. (72)

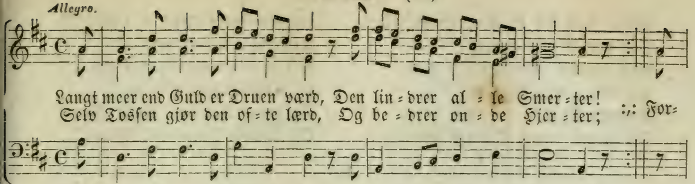
Allegro.
Langt meer end Guld er Druen værd, Den lin = drer al = le Smer = ter!
Selv Tossen gjør den of = te lærd, Og be = drer on = de Hjer = ter; :,: For=

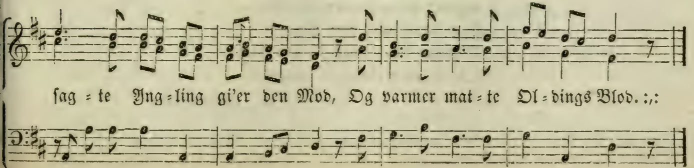
sag = te Yng = ling gi'er den Mod, Og varmer mat = te Ol = dings Blod. :,:

1.

Langt meer end Guld er Druen værd,
Den lindrer alle Smerter!
Selv Tossen gjør den ofte lærd,
Og bedrer onde Hjerter;
:,: Forsagte Yngling gi'er den Mod,
Og varmer matte Oldings Blod. :,:

2.

For Kummers Træl, o Drue! Du
En salig Trøst bereder!
Det kolde Marmorhjertes Hu
Til Elskovs Fryd Du leder;
:,: Du røber Ondskabs skjulte Raad
Og standser Faderløses Graad. :,:

3.

I Ly af Ranker Lighed boer,
Der Rang og Ahner vige;
Enhver sig drømmer lige stor,
Den Arme med den Rige;
:,: O Viin! saa længe Kloden staaer,
Din Undervirkning ei forgaaer. :,:

R. Frankenau.

№ 28. (73)

1.

Det gaaer saa herligt overalt,
Hvor man sit Øie vender.
Hver anden Verden ufortalt,
Jeg ingen bedre kjender;
Reis hvo som vil med Montgolfier,
For nye Verd'ner at besee,
Mon Vinen der er sødere?
Mon der er bedre Venner?

2.

Det gaaer saa godt her i vort Nord:
Her voxe smukke Piger,
Og, om just ikke Druen groer
Netop i disse Riger,
Har man dog Vand paa hver en Kant,
Hvori man seile kan galant
Til det velsignede Levant,
Hvor Bacchus aldrig sviger.

3.

Det gaaer saa godt i Byen her:
Concerter, Klubber, Baller,
Komoedier og andet meer
I deilig Mængde falder.
Man hopper om fra Dør til Dør,
Man gifter sig og Børger gjør,
Man puffer, drikker, leer og døer,
Naar Død og Doktor kalder.

4.

Det gaaer saa godt ved dette Bord:
Os ingen Sorger tynge;
Thi Venskab sine Arme snoer
Om denne hele Klynge.
O, det er dog en herlig Sag
At sidde saa i Vennelag,
Og nyde Vinen ret med Smag,
Og glade Viser synge.

5. Det gaaer saa godt med hver især:
Jeg glad hver Broder skuer
At bygge sig en Himmel her
Af Venskab, Sang og Druer.
Gjør paa den sidste Flaske Kaal!
Fyld Glassene til fulde Maal!
Drik Venskabs, Sangs og Druens Skaal!
Skaal Venskab, Sang og Druer!

6. Det gaaer saa saare godt med mig:
Rundt om mig seer jeg Glæde,
Og i mit Bryst den bygger sig
Et stærkt og varigt Sæde.
Min Sang er Glædens sande Lyd;
Mit Bud er mild og munter Dyd;
Mit Ønske: hele Verdens Fryd!
Min Mening: Tossen græde!

J. Baggesen.

№ 29 (74)

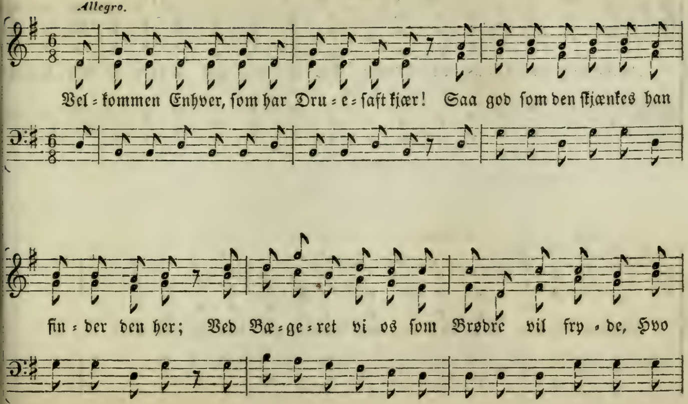
Allegro.
Vel-kommen Enhver, som har Dru-e-saft kjær! Saa god som den skjænkes han
fin-der den her; Ved Bæ-ge-ret vi os som Brødre vil fry-de, Hvo

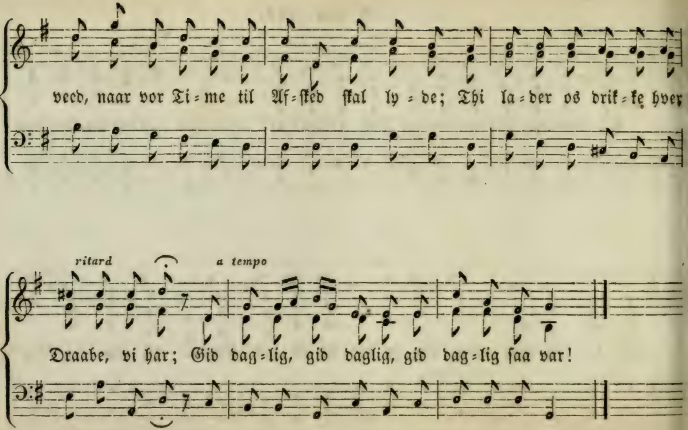
veed, naar vor Ti=me til Af=ſked ſkal ly=de; Thi la=der os drik=ke hver
ritard
a tempo
Draabe, vi har; Gid dag=lig, gid daglig, gid dag=lig ſaa var!

2.

Knap satte jeg Fod paa vor syndige Jord,
Før Viingudens Fane jeg søgte og svoer!
Enhver har sin Arvesynd; den var blandt mine,
At alt i min Vugge jeg drømte om Vine;
Thi lader os drikke hver Draabe, vi har;
Gid daglig, gid daglig, gid daglig saa var!

3.

Min kjæreste Drue man presser ved Rhin;
Dog vil jeg ei nedsætte Franskmanden fin,
Champagner! Champagner! hvo nævner dens Mage?
Dens hvislende Perler selv Damer behage;
Thi lader os drikke hver Draabe vi har;
Gid daglig, gid daglig, gid daglig saa var!

4.

Man siger om Tyrken: han drikker ei Viin,
Skjøndt Druen er alle en sand Medicin;
Thi plager ham Pesten og hundrede Syger,
Som aldrig tør nærme sig Rankernes Skygger;
Saa lader os drikke hver Draabe, vi har;
Gid daglig, gid daglig, gid daglig saa var!

5.

Høit leve Enhver, som er ædel og god!
Let banke hvert Hjerte med vennehuldt Blod!
Ja, Held, hvis de Venskab og Glæden ei svige,
Den Unge, den Gamle, den Krumme, den Lige!
Saa lader os drikke hver Draabe, vi har;
Gid daglig, gid daglig, gid daglig saa var!

6.

Stik, Ven, paa dit Bæger, og sid ei saa tyst,
Lad Viinguden vække til Glæde dit Bryst!
Saa unge i Morgen vi ei komme sammen,
Og Skade! vi maa dog engang sige Amen.
Thi lader os drikke hver Draabe vi har!
Gid daglig, gid daglig, gid daglig saa var!

R. Frankenau.

№ 30. (75)

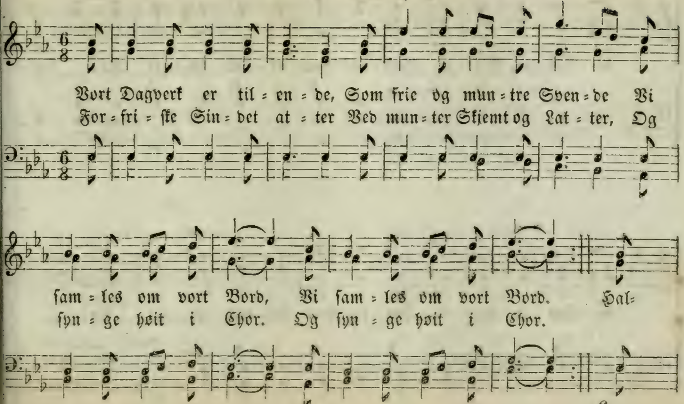
Vort Dagverk er til = en = de, Som frie og mun = tre Sven = de Vi
For = fri = ske Sin = det at = ter Ved mun = ter Skjemt og Lat = ter, Og
sam = les om vort Bord, Vi sam = les om vort Bord. Hal=
syn = ge høit i Chor. Og syn = ge høit i Chor.

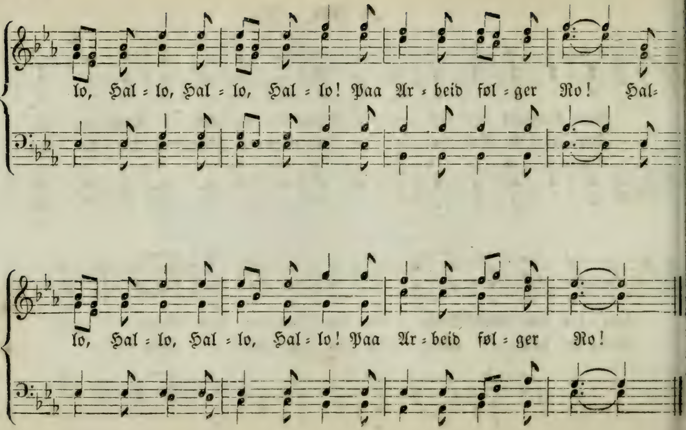
lo, Hal = lo, Hal = lo, Hal = lo! Paa Ar = beid føl = ger Ro! Hal=
lo, Hal = lo, Hal = lo, Hal = lo! Paa Ar = beid føl = ger Ro!

2.

Langt over dunkle Vande
Mod Syden ligger Lande:
:,: Paa Bjerget Ranker groe :,:
O den, der havde Vinger!
Derhen, derhen os bringer!
:,: Der er det godt at boe. :,:
:,: Hallo, Hallo, Hallo, Hallo!
Der er det godt at boe!

3.

Nei, Vinger har vi ikke;
Men vi har Lyst at drikke,
:,: Og Vinger har vor Lyst! :,:
Med den vi fare vide!
Med den mod Sønderlide!
:,: Vi kapre Vinens Høst. :,:
:,: Hallo, Hallo, Hallo, Hallo!
Derhen hvor Ranker groe!

4.

Ja hen til Sydens Ranke!
Vort Fartøi er vor Tanke;
:,: Vort Seil vor Phantasie! :,:
Endskjøndt vi sidde stille,
Vi langveis fare ville,
:,: Som Himlens Fugle frie. :,:
:,: Hallo, Hallo, Hallo, Hallo!
Vi seile og vi roe. :,:

5.

Til Frankrig først vi drage,
Og komme saa tilbage
:,: Med Vinen fra Bordeaux. :,:
Med den vi lægge Grunden,
Thi den er god paa Bunden,
:,: Ei sandt? Det veed vi jo? :,:
:,: Hallo, Hallo, Hallo, Hallo!
Vi er' nu i Bordeaux. :,:

6. Vi seile ned ad Rhinen;
Der voxer gratis Vinen,
:,: Ifald man Folk kan troe. :,:
Og Fanden skulde spart'en
Da vi nu er' paa Farten;
:,: Her drikker hver for To! :,:
:,: Hallo, Hallo, Hallo, Hallo!
Her drikker hver for To. :,:

7. Saa paa de sølvblaa Vande
Ved Portugal vi lande,
:,: Og tage Ladning med. :,:
Vi Reisen nu forcere
Til Hoiden af Madera,
:,: Og saa afsted, afsted! :,:
:,: Hallo, Hallo, Hallo, Hallo!
Vi seile og vi roe! :,:

8. Thi Frankrig atter vinker!
Dens gyldne Drue blinker;
:,: Der er det godt at boe! :,:
Fra Portugal og Spanien
Vi drage til Champagnen;
:,: Her slaae vi os til Ro! :,:
:,: Hallo, Hallo, Hallo, Hallo!
Her slaae vi os til Ro! :,:

9. Naar vi nu hjemad skulle,
Saa er' vi sagtens fulde,
:,: Og komme knap herfra. :,:
Det gaaer, det kan ei feile!
Jeg mærker, alt vi seile —
:,: Vi seile rundt — hurra! :,:
:,: Hallo, Hallo, Hallo, Hallo!
Vi seile og vi roe! :,:

Henrik Hertz.

№ 31. (76)

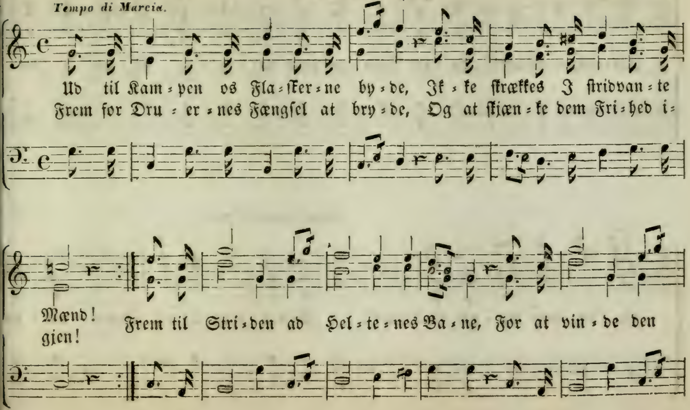
Tempo di Marcia.
Ud til Kam-pen os Fla-sker-ne by-de, Ik-ke skrækkes I stridvan-te Mænd!
Frem for Dru-er-nes Fængsel at bry-de, Og at skjæn-ke dem Fri-hed i-gjen!
Frem til Stri-den ad Hel-te-nes Ba-ne, For at vin-de den

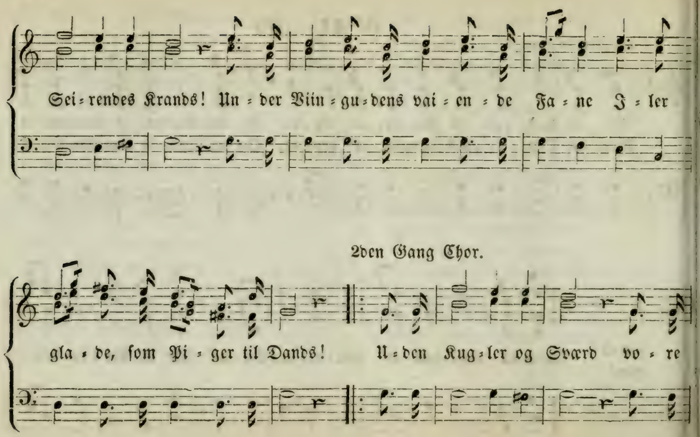
Sei-rendes Krands! Un-der Viin-gu-dens vai-en-de Fa-ne I-ler
2den Gang Chor.
gla-de, som Pi-ger til Dands! U-den Kug-ler og Sværd vo-re

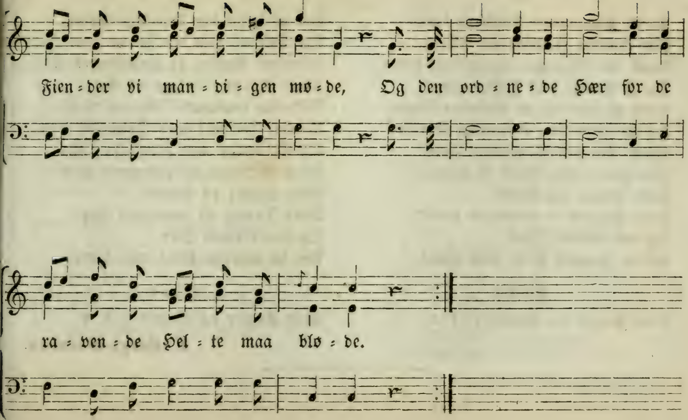
Fien = der vi man = di = gen mø = de, Og den ord = ne = de Hær for de
ra = ven = de Hel = te maa blø = de.

1.

Ud til Kampen os Flaskerne byde,
Ikke skrækkes, I stridvante Mænd!
Frem, for Druernes Fængsel at bryde,
Og at skjænke dem Friheb igjen!
Frem til Striden ad Heltenes Bane,
For at vinde den Seirendes Krands!
Under Viinguden vaiende Fane
Iler glade, som Piger til Dands!
Uden Kugler og Sværd
Vore Fiender vi mandigen møde,
Og den ordnede Hær
For de ravende Helte maa bløde.

Chor.

Uden Kugler og Sværd o. s. v.

2.

Lad os fælde den fiendtlige Skare,
Og Enhver, som tør hævne dens Fald!
Gjennem Natten, de Kæmpendes Fare,
Fader Bacchus ledsage os skal;
Med den kommende Morgen vi seire,
Derfor, Brødre! mod Fienderne frem!
De skal drage med plyndrede Leire,
Vi med Hæder og Palmerne hjem!
Uden Kugler og Sværd
Vore Fiender vi mandigen møde,
Og den ordnede Hær
For de ravende Helte maa bløde.

Chor.

Uden Kugler og Sværd o. s. v.

F. Hoegh-Guldberg.

№ 32 (77)

Mel. Norafjeld med Sekkelblaa. (See 1ste Hefte S. 35).

1. Vil Du være stærk og fri,
Pres de røde Druer;
Vil Du staae Fortuna bi,
Nær din Ungdoms Luer!
Fro til Kampen ile vi,
Da, naar Faren truer,
Hilse paa vor Blomstersti
Jomfruer og Fruer.

2. Kort kun er den grønne Vaar,
Livets Timer ile:
Snaart den hvide Vinter spaaer
Om den lange Hvile.
Men selv under sølvgraae Haar
Rød kan Kinden smile,
Og hvor Bacchi Bæger staaer,
Hænge Amors Pile.

3. Lær af Rosen i sin Lund,
Purpurvarm at fryde;
Lær i Kampens raske Stund
Fiendens Landse bryde!
Ingen Plet paa Jordens Rund
Reent er uden Lyde;
Den er lykkelig, som kun
Ret forstaaer at nyde.

4. Falmer hen den skjønne Mø,
Som Du nylig kys'de,
Skal Du ei paa Verdens Ø
Længre Dig forlyste;
Blomsten visner, Kjød er Hø;
Høet maa man høste.
Engang skal vi alle døe:
Lad saa det Dig trøste!

A. Oehlenschläger.

№ 33. (78)

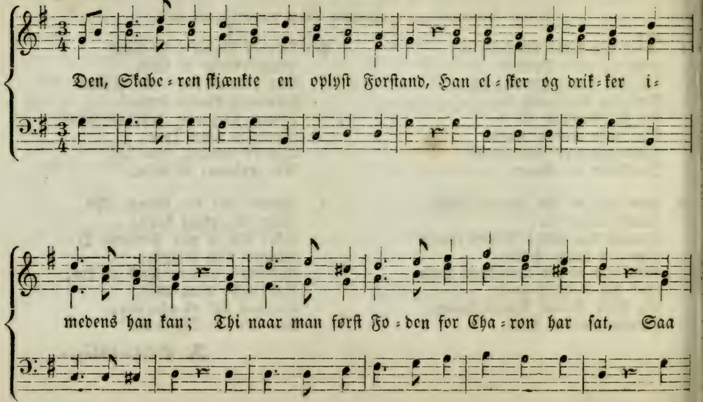
Den, Skabe = ren skjænkte en oplyst Forstand, Han el = sker og drik = ker i =
medens han kan; Thi naar man først Fo = den for Cha = ron har sat, Saa

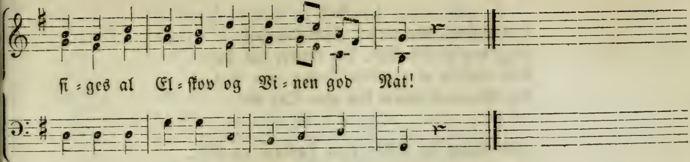

1.

Den, Skaberen skjænkte en oplyst Forstand,
Han elsker og drikker imedens han kan:
Thi naar man først Foden hos Charon har sat,
Saa siges al Elskov og Vinen god Nat!

2.

Lad Viin da og Elskov opvarme dit Bryst,
Snart røver Dig Døden al sværmende Lyst;
Og blev Du end gammel, saa bliver Du dog
Hvad endnu er værre, saa bliver Du klog.

3.

Lyksalighed, Maalet for Jordiskes Flid,
Søg den ei hos Vise, Du spilder din Tid;
Kun Saften af presséde Druer, min Ven,
Og Pigernes Kysse kan give Dig den.

4.

Hos Vinen og Elskov boer Lærdom og Vid;
Jeg kjender ei Stierner, dog veed jeg min Tid
Thi naar jeg ei Piger og Viin meer har kjær,
Saa veed jeg tilvisse, min Ende er nær.

5.

I, strænge Theologi! hindrer mig ei,
At vandre bekrandset den lystige Vei;
Jeg frygter kun lidet at vorde fortabt
Af den, som har Piger og Viindruer skabt.

6.

Al Skabningens Herre er naadig og god,
Til Trost for de Skabte hans Viisdom tillod,

I Druen at finde en Lindring mod Harm,
Og Forsmag paa Himlen i Pigernes Arm.

7.

Mit hoieste Gode skal ønskes min Ven,
At drikke, og elske og elske igjen;
Naar Døden da Ende paa Vellyster gjør,
Saa har Du dog levet, forinden Du døer.

Wibe.

№ 34. (79)

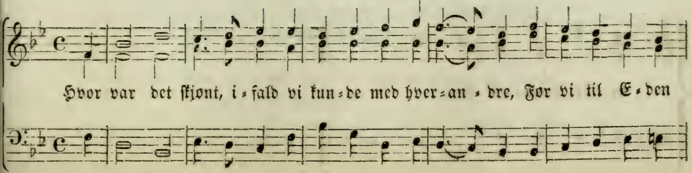

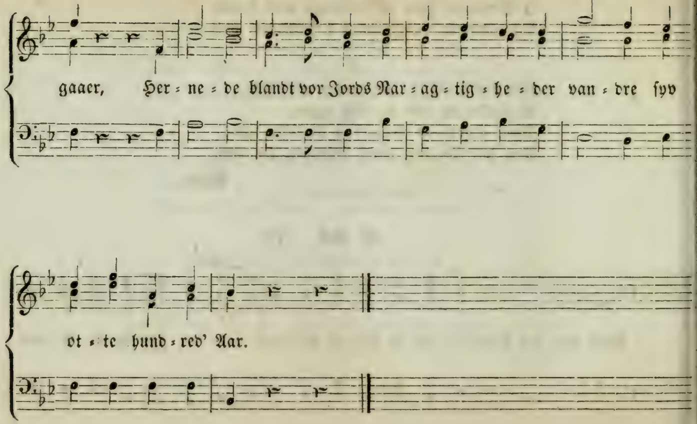
gaaer, Her = ne = de blandt vor Jords Aar = ag = tig = he = der van = dre syv
ot = te hund = red' Aar.

1. Hvor var det skjønt, ifald vi kunde med hverandre
Før vi til Eden gaaer,
Hernede blandt vor Jords Naragtigheder vandre
Syv otte hundred' Aar;

2. Men da Mo'er Eva har os denne Spas fordærvet,
Og Plads ved Englefad
Har sine kjære Børn langt snarere erhvervet,
End de der sidde gad:

3. Saa, Venner! lader os ei slige Daarer være,
At døse Tiden bort!
Snart Klogskab vil saa lumsk vor Munterhed hentære;
Dens Rose blomstrer kort.

4. Vist siger man vor Jord er fuld af Skarn og Plager,
Og der er Noget i!
Men, tro mig, Verden er, just som man den sig tager,
Et snurrigt Maskepi.

5. Ja sæt, vi skulde i vor egen Lod udfinde
Lidt mere Sort end Hvidt,
Er jo hver Time, vi kan Sorg og Gigt afvinde,
Den reneste Profit.

6. Bort altsaa, Yngling! med enhver ubuden Grille,
Der mørkner Livets Fryd!
Tænk Amors Trylleri, saa vil dit Die spille!
Hans Bud er: lee og nyd!

7. Hvo vilde ei med Lyst saa let en Pligt opfylde,
Thi, Brødre, skjænker i!
Og lad med fulde Glas os Glædens Guddom hylde,
Skaal dens Philosophi!

T. C. Bruun.

Sangsamling

for

Norske Selskabskredse,

udgiven af

Det Norske Studentersamfund.

Med fleerstemmige Melodier i Texten.

Tredie Hefte.

Christiania, 1841.
Guldberg & Dzwonkowski.

Selskabssange og Drikkeviser.

(Fortsættelse fra andet Hefte).

№ 35. (80)

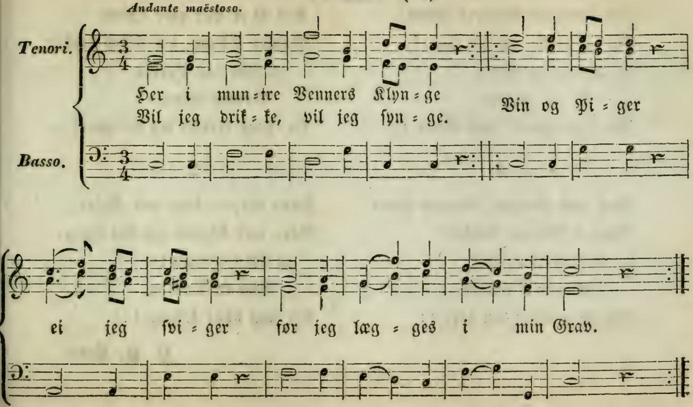
Andante maëstoso.
Tenori.
Basso.
Her i mun=tre Venners Klyn=ge
Vil jeg drik=ke, vil jeg syn=ge.
Vin og Pi=ger
ei jeg svi=ger før jeg læg=ges i min Grav.

1.

Her i muntre Venners Klynge
Vil jeg drikke, vil jeg synge!
:,: Viin og Piger
Ei jeg sviger,
Før jeg lægges i min Grav. :,:

2.

Bort med Sorger! Glæden vinker,
Vinen i Pokalen blinker!
:,: Glasset rummer
Al min Kummer,
Thi jeg drukner den deri. :,:

3.

Kys af et Par røde Læber,
Munter Skjemt, der Tiden dræber,
:,: Viin paa Bordet,
Sorgen jordet,
Ha, hvad fordrer jeg da meer! :,.

4.

Tiden iler, — bort med Klage!
Naar med Charon jeg skal drage,
:,: Vil jeg raabe:
Blot en Draabe,
For min sidste Obolus! :,:

H. P. Holst.

№ 36. (81)

Musik af *H. E. Kröyer.*

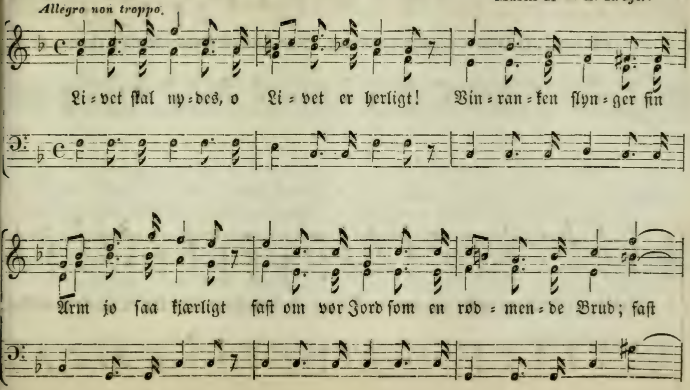

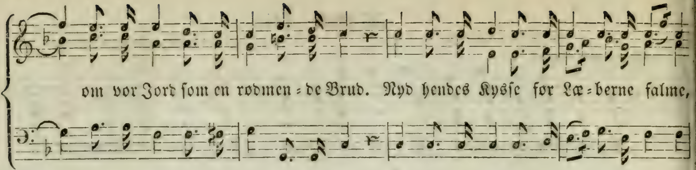
om vor Jord som en rødmen = de Brud. Nyd hendes Kysse før Læ = berne falme,

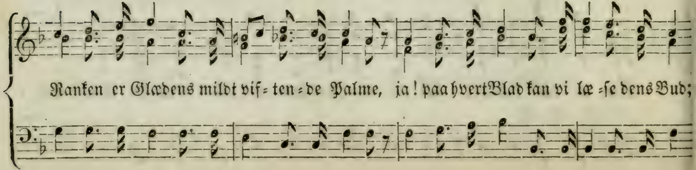
Ranken er Glædens mildt vif = ten = de Palme, ja! paa hvert Blad kan vi læ = se dens Bud;

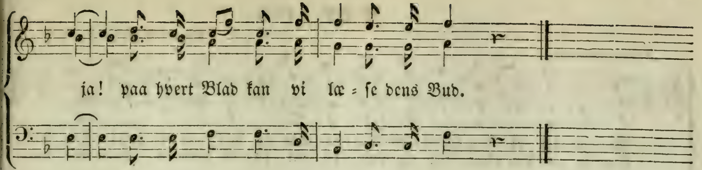

2.

Tusinde Sangfugle høit i dens Kroner
Svinge mod Himlen de prægtige Toner,
:,: Klage saa ømt i dens venlige Læ. :,:
Evighedsharpen med liflige Vinger
Røre de sødt, og, mens Strengene klinger
:,: Bæver af Vellyst det hellige Træ. :,:

3.

Dulgt under Løvet de Templer, vi bygge,
Jordlivets bedste Klenodier omskygge,
:,: Kjærlighedsalferne throne deri. :,:
Salig den Barm, hvor de Trende tog Sæde:
Druer og Toner og Kjærligheds Glæde, —
:,: Det var en Treklang en stolt Harmoni! :,:

Chr. Winther.

№ 37. (82)

Musik af *H. O. C. Zink.*

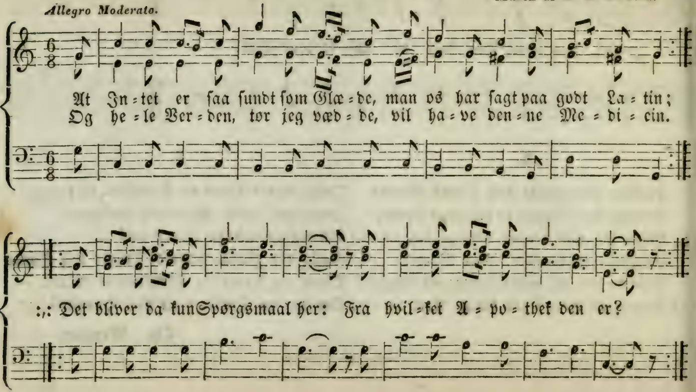

2.

Til Fru Fortuna gaaer jeg ikke;
Hun er i alt for slemt et Ord;
Det skal ei sjeldent Fruen stikke,
At give Godtfolk Gift derfor.
:,: Saa Mangen fandt sig ilde af
Den Glæde, ham Fortuna gav. :,:

3.

Hos Plutus jeg den ikke henter;
Han er jo blind, den stakkels Dreng;
Han derfor og til Patienter
Uddeler Ondt og Godt iflæng.
:,: Tidt faaer en Dosmer eller Nar
Hvad Flid og Viisdom tiltænkt var. :,:

4.

Herr Bacchus og Sieur Amor have
Den nu og da at handle med,
Men Amor er saa tidt af Lave,
Og Bacchus drikker, som man veed;
:,: Thi har de Begge tidt for Skik,
At komme Veeskt i Glædens Drik. :,:

5.

Nei! kun hos Venskabs Skytsgudinde
Man Glæden altid ægte faaer!
Thi hun bedrager ingensinde,
Hvo tillidsfuld til hende gaaer.
:,: Thi fylder Alle bredfuldt Maal
Til Glædens og til Venskabs Skaal! :,:

K. L. Rahbek.

№ 38. (83).

Musik af *Hartman.*

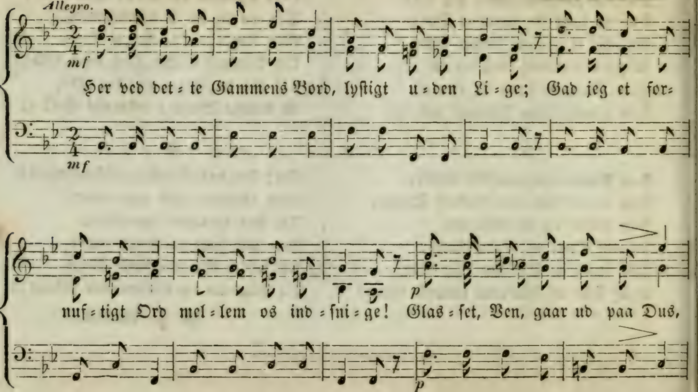

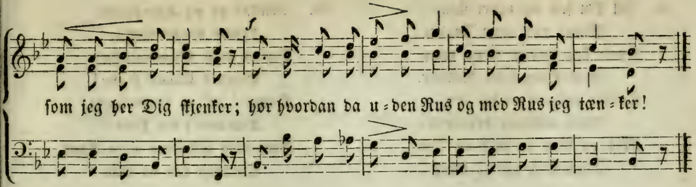

1.

Her ved dette Gammensbord,
Lystigt uden Lige,
Gad jeg et fornuftigt Ord
Mellem os indsnige!
Glasset, Ven, gaaer ud paa Duus,
Som jeg her Dig skjænker —
Hør, hvordan da, uden Ruus,
Og med Rus, jeg tænker!

2.

Vil Du styre med Besked,
Hold Dig selv i Tømmen!
Vil Du roe med Værdighed,
Ro, som jeg, mod Strømmen!
Vil Du sikkre Dig en Havn
Her i Livets Himmel,
Vend mod huuslig Fryd din Stavn,
Bort fra Larm og Brimmel.

3. Vil Du fast og opret staae,
Staae paa egne Fødder;
Hvad skal frodigt voxe, maa
Først slaae dybe Rødder.
Derfor adsprėd ei dit Liv
Vildt omkring herneden;
Med en Ven og med en Viv
Hegn Dig ind et Eden!

4. Først og fremmest: hvad Du bør —
Siden: hvad Dig huer —
Gjør tilgavns, ihvad Du gjør!
Sky, hvad Intet duer!
Reis om Lykkens Ring ei hen
Hist og her paa Jorden!
I din Viv og i din Ven
Find dit Syd og Norden!

5. Venskab er og Kjærlighed
Livets bedste Gave,
Og en reen Samvittighed
Begges Edens Have!
Broder! det er kjærnesandt;
Kjærnen i det Hele!
Bort med Skallens ydre Tant;
Kjærnen lad os dele.

6. Men skal varig Sympathi
Nære Barmens Luer,
Bort med Hverdags Dutteri;
Bort med mange Du'er!
Hvis Du føler Sligt som jeg,
Er vi Duus herneden,
Og, naar endt er Livets Leg,
Duus i Evigheden.

J. J. Baggesen.

№ 39. (84)

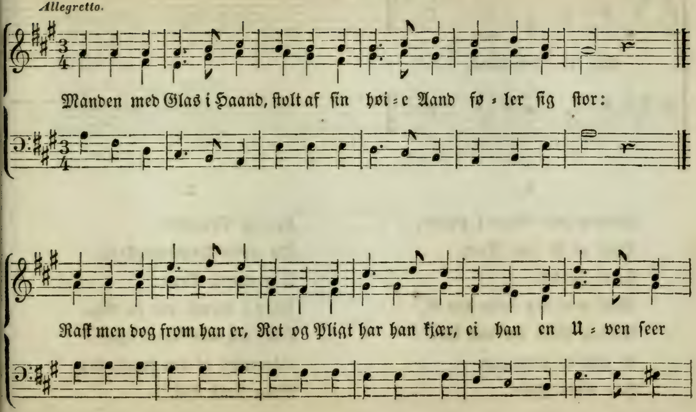
Allegretto.
Manden med Glas i Haand, stolt af sin høi = e Aand fø = ler sig stor:
Rask men dog from han er, Ret og Pligt har han kjær, ei han en U = ven seer

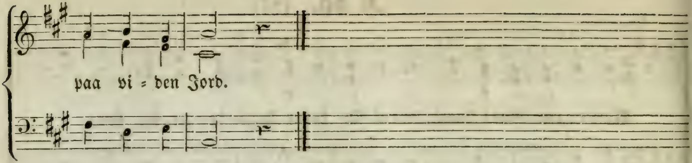

1.

Manden med Glas i Haand,
Stolt af sin høie Aand,
Føler sig stor:
Rask, men dog from han er,
Ret og Pligt har han kjær,
Ei han en Uven seer
Paa viden Jord.

2.

Herlige Druesaft!
Du gyder Ungdoms-Kraft
I gammelt Bryst;
Glas i Haand hos en Ven,
Seer jeg min Vaar igjen,
Glemmer, at den svandt hen,
Nyder dens Lyst.

3.

Skjønt Du, o stolte Hav!
Var mangen Sømands Grav,
Elsker han Dig!
Dog, seer han Fødestavn,
Staaer han med udbredt Favn,
Jubler sin Piges Navn,
Er lykkelig.

4.

Paa vilde Bølgers Ryg
Vugges han stolt og tryg,
Mindes sin Mø.
Inderlig Kjærlighed
Lønner hans Daad, han veed.
Men sveeg hans Mø sin Eed,
Da kan han døe.

5.

Hil Dig! o elskte Sø!
Hil hver en trofast Mø!
Stemmer i Chor!
Hil Druens skjønne Blod!
Hil nordisk Kraft og Mod!
Hil hver en brav og god
Borger i Nord!

N. T. Bruun.

№ 40. (85)

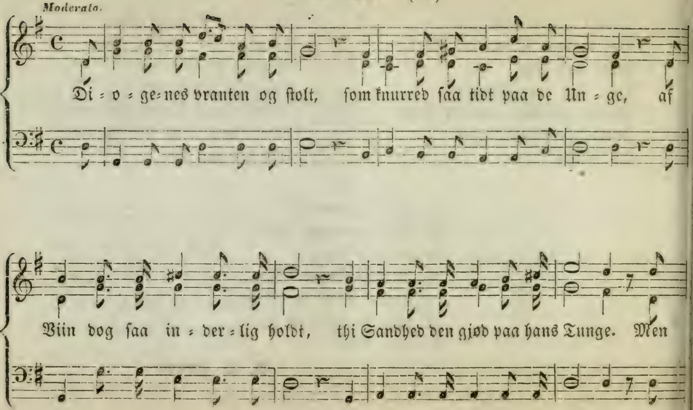
Moderato.
Di = o = ge=nes vranten og ſtolt, ſom knurred ſaa tidt paa de Un = ge, af
Viin dog ſaa in = der = lig holdt, thi Sandhed den gjød paa hans Tunge. Men

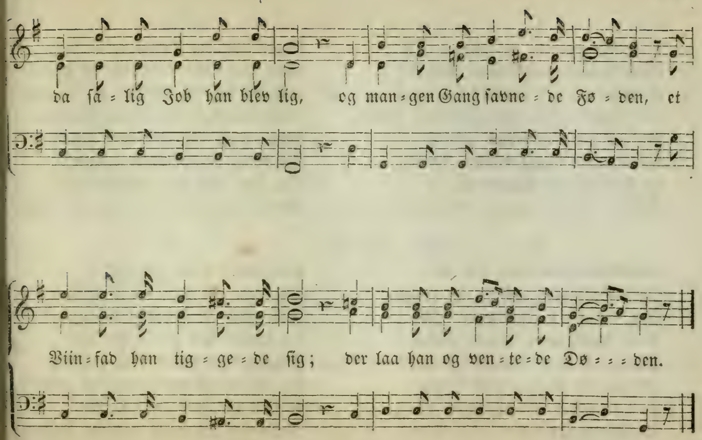
da sa = lig Job han blev lig, og man = gen Gang savne = de Fø = den, et
Viin = fad han tig = ge = de sig; der laa han og ven = te = de Dø = = = den.

1.

Diogenes vranten og stolt,
Som knurrede nok paa de Unge,
Af Viin dog saa inderlig holdt;
Thi Sandhed den gjød paa hans Tunge.
Men da salig Job han blev lig,
Og mangen Gang savnede Føden,
Et Viinfad han tiggede sig;
Der laa han og lugted' til Døden.

2.

Heraklitus, veed man, han gik
Med Flasken saa lumsk i sin Lomme,
Men flæbed', saa det havde Skik,
Naar Flaskerne først vare tomme.
Han græd over Jordens Besvær —
Jo, see om vi troe disse Løgne;
Han drak, det var Mandens Maneer,
Til Vinen flød ud af hans Øine.

3.

Demokritus sin Perial
Tidt havde saa godt som en Anden;
Han loe som en Mand, der var gal,
Naar Glassene fyldtes til Randen.
Hans Næse tidt lyste ham hjem;
(Vi dertil har opfundet Lygter)
Og, hvor han kom ravende frem,
Der loe han ad hver, som var nøgter.

4.

Copernikus Hine var lig,
Og søgte om Viisdom i Flasken,
Der, vidste han, skjulte den sig,
Og ulmed' som Ild under Asken.
Engang i en Ruus, som var stiv,
Da Stuen gik rundt omkring Stolen,
Begreb han først ret i sit Liv,
At Jorden gik rundt omkring Solen.

5.

Selv Viismanden Aristotel
Har Viin for sin Viisdom at takke;
Skjøndt eengang han pimped' saa vel,
At han fik Musketten paa Nakke.
Han elsked' det Vaade saa høit,
(Man Sandheden ei bør fordølge:)
Af Lyst til at fyldes ret drøit
Han sprang i den skummende Bølge.

6.

Naar Pyrrho, som ofte kom paa,
En Taar over Tørsten monn' tage,
De Ting, som tilforn monne staae,
Han mærked' gik frem og tilbage. —
En Skeptiker blev denne Mand,
Og havde den Mening blandt flere:
„Størst Galning har største Forstand,"
Hurra for den skeptiske Lære!

L. C. Sagen.

№ 41. (86)

Musik af *Bornhardt.*

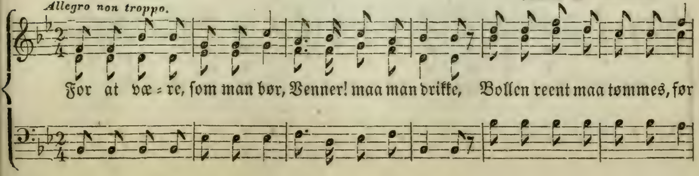

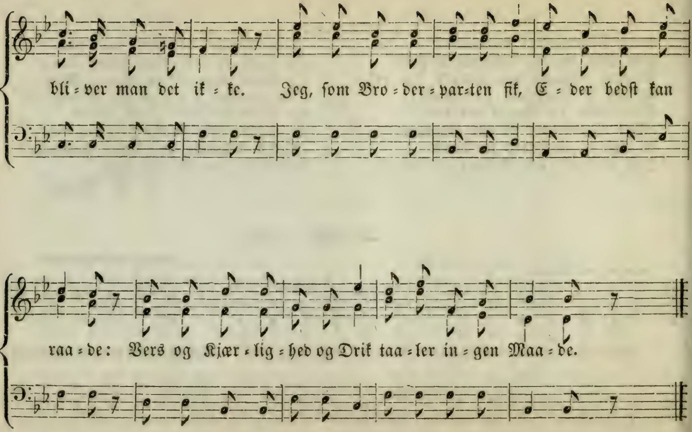
bli = ver man det ik = ke. Jeg, som Bro = der = par=ten fik, E = der bedst kan
raa = de: Vers og Kjær = lig = hed og Drik taa = ler in = gen Maa = de.

2. Man maa sige, hvad man vil,
Ædru bør man være;
Men hvad der nu hører til,
Jeg vil Eder lære:
Hver af os er Bollen huld,
Alle Bollen hulde,
Jeg er fuld og Du er fuld,
Vi er' alle fulde.

3. Har Du, som det lader til,
Broder, tabt Forstanden,
Og i Aften have vil
Den igjen i Panden —
Før Du søger den igjen,
Maa Du vide, Kjære!
Paa hvad Sted Du tabte den,
Og hvor den mon være.

4. Hver af Eder mærke kan
Midt i Perialen,
At jeg kom til min Forstand
Her et Sted i Salen.
Mærker nu Moralen min!
Hvor jeg min har funden,
Kan Enhver og finde sin:
Dybt paa Bollebunden.

5. Drikker! øser! skjænker i!
Drikker Alle! drikker!
Hisset er den Krog, hvori
Deserteuren stikker. —
See, her er han, Bollen tom!
Tralle! ralle, ralle!
Punschen gik — Forstanden kom;
Ædru er' vi Alle.

J. Baggesen.

№ 42. (87)

Mel. Diogenes vranten og stolt. (Side 202.)

1. Kong Halfdan i Hedenold foer
Heel lystig om Julen til Gilde.
Han var sig en Kjæmpe fuld stor,
Og tørsted' og drak ikke ilde.
De Skjalde saa mangen en Sang,
Begeistret ved Mjødhornet digted';
Og aldrig ved Hornenes Klang
Man veed, at en Normand har svigtet.

2. Heel silde den Konge mon gaae
Fra Laget og hjemad han kjørte;
Han skreg som besat og slog paa,
Det gik som om Fanden ham førte.
I Ulveskindspelsen han sad,
Og dinglede frem og tilbage;
I gjette vel lettelig, hvad
Sligt monne hos ham foraarsage.

3.

Paa Randsfjord han kjørte omkap
Med En af hans skrigende Skare;
Hans Ganger var munter og rap,
Og Svøben han ei monne spare.
Men da han, som sagt, var lidt fuld,
— Sligt kan jo den Bedste nok hænde —
Saa kjørte han ned i et Hul,
Og det blev den Mjøddrikkers Ende.

4.

De Normænd de sørged' for ham,
Og end de bevare hans Minde;
Og sandelig det var en Skam,
Om det kunde nogentid svinde;
Thi hvo der kan drikke som han,
Og døer udi Rusen med Ære,
Han bør vel at nævnes en Mand,
Og evig udødelig være.

5.
Paa Halfdans, paa Fædrenes Viis
Vi Julen indvie til Glæde!
Vi sjunge til Juulheltes Priis,
Og Struben til Sangene væde!
Som Halfdan vi tømme vort Kruus,
Af Halfdan vi Munterhed lære;
Og drukne vi udi vor Ruus,
Da gid det i Viin maatte være!

H. A. Bjerregaard.

№ 43. (88)

Musik af *A. Methfessel.*

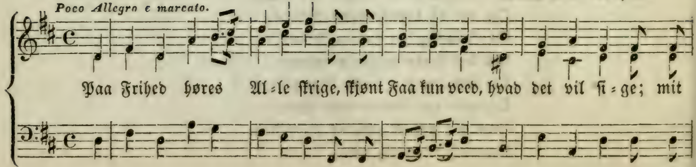

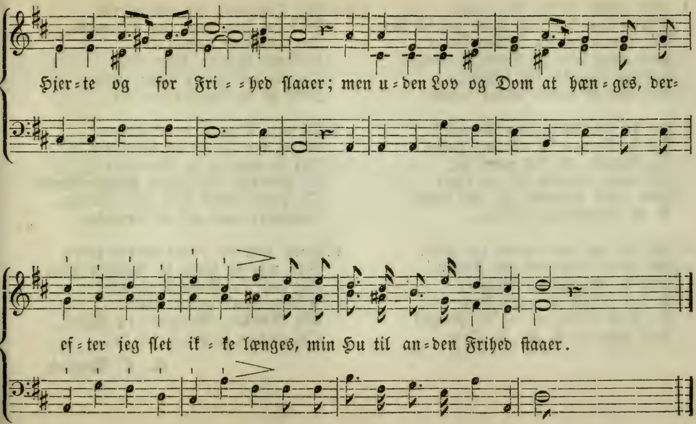
Hjer = te og for Fri = = hed slaaer; men u = den Lov og Dom at hæn = ges, der=
ef = ter jeg slet ik = ke længes, min Hu til an = den Frihed staaer.

1. Paa Frihed høres Alle skrige,
Skjønt Faa kun veed hvad det vil sige.
Mit Hjerte og for Frihed slaaer;
Men uden Lov og Dom at hænges,
Derefter jeg slet ikke længes,
Min Hu til anden Frihed staaer.

2. For de fordømte smaa Karafler,
Der herske paa de Stores Tafler,
Jeg fremfor alt vil være fri;
Og endnu mindre vil jeg tigge
Hver usfel Draabe, jeg skal drikke,
Af en Hansqvast i Liberi.

3. Fri vil jeg være, mens jeg spiser
For al den Kjævlen om Aviser,
Den ny Pasquil og Politik;
Er det ei nok, at vore Dage
Er' skabt til Arbeid og til Plage?
Vor Aften er til Ro og Drik.

4. For Damerne, jeg nægter ikke,
At i det Lag, hvor jeg skal drikke,
Jeg allerhelst befriet er;
At kjede Damer, lader ilde,
Og det end værre klæde vilde,
Hvis de sig kunde more der.

5. At vore Vægge, vore Døre
Er fri for Tunge og for Øre,
Det er mig og en Hovedsag;
At Ven kan frit blandt Venner skjemte,
Da hvert uveiet Ord man glemte,
Saasnart man gik af Vennelag.

6. Hver, som vil denne Frihed hylde,
Med mig sit Glas til Randen fylde,
Og med sin Nabo klinke fro:
I dette deres gamle Sæde
Gid Venskab, Ærlighed og Glæde,
Og saadan Frihed stedse bo!

K. L. Rahbek.

№ 44. (89)

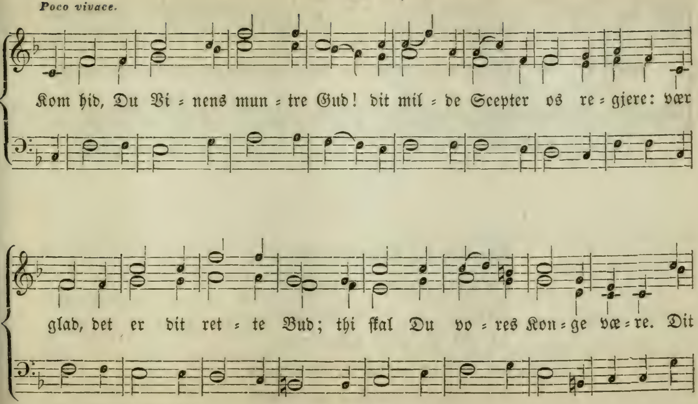
Poco vivace.
Kom hid, Du Vi = nens mun = tre Gud! dit mil = de Scepter os re = gjere: vær
glad, det er dit ret = te Bud; thi ſkal Du vo = res Kon = ge væ = re. Dit

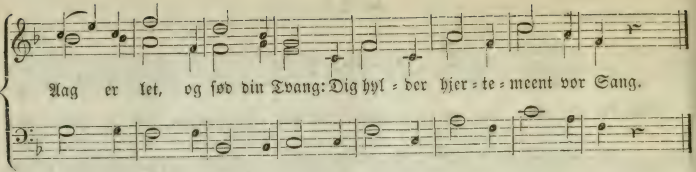

1.

Kom hid, Du Vinens muntre Gud!
Dit milde Scepter os regjerre:
Vær glad, det er dit rette Bud;
Thi ſkal Du vores Konge være.
:,: Dit Aag er let, og ſød din Tvang:
Dig hylder hjertemeent vor Sang. :,:

2.

Din Throne staaer urokkelig,
Foruden Garder og Kanoner.
Fiskaler ei forsvare Dig,
Ei hyklet Lovsang om Dig toner.
:,: Ja, i dit skjønne Monarki
Er hver Mand lige, hver Mand fri. :,:

3.

Engang Du drog i Kampen ud,
Som Jordens andre Konger pleie;
Men Blod ei strømmed' paa dit Bud,
Ei Liig betegned' dine Veie.
:,: Nei der en Skov af Ranker stod,
Og Hæren gik i Druers Blod. :,:

4.

Kom Fienden, strax Du Viin ham bød:
Man flok'viis til Dig deserterte.
Den bedste Viin i Glasset flød
For den, der først kapitulerte.
:,: Du paa hans Bryst, til Tegn paa Rang,
En gylden Drueklase hang. :,:

5.

Saa drog Du, kling! klang! Jorden om,
Drak Flasker ud, og indtog Riger.
Du Konster gjorde, hvor Du kom,
Fast meer end man om Moses siger.
:,: Du slog paa Ork'nens haarde Steen,
Ei Vand, men Viin sprang flux af den. :,:

6.

Ti Konger vel sig sammensvoer,
For de Uordener at dæmpe.
Kong Pentheus frem i Spidsen foer,
Men kunde ei din Magt bekjæmpe.
:,: Saa rask som York han løb derfra;
Men Døden løb ham op endda. :,:

7.

Armeen strakte flux Gevær,
De Konger stod fortabt og ene.
Da raabte Du: jeg skaaner Jer:
I mig, som Kjeldersvende tjene.
:,: Strax kommer, skjænker Viin for hver,
Der hylder mig, som Konge, her. :,:

8.

Og: Konge! lød blandt Glasses Klang;
Viinbjergets Echo svarte: Konge!
Saa, Bacchus, lyder og vor Sang;
For Dig den høit mod Loftet runge:
:,: Vær Konge her ved dette Bord!
Vær Konge for den hele Jord! :,:

M. C. Bruun.

№ 45. (90).

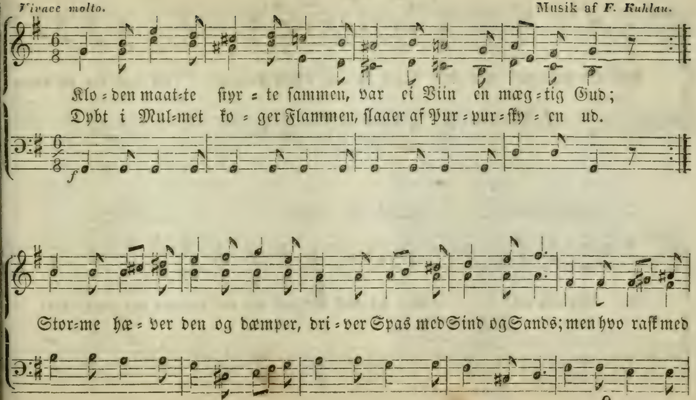
Vivace molto.
Musik af F. Kuhlau.
Klo = den maat=te ſtyr = te ſammen, var ei Viin en mæg = tig Gud;
Dybt i Mul=met ko = ger Flammen, ſlaaer af Pur = pur = ſky = en ud.
f
Stor=me hæ = ver den og dæmper, dri = ver Spas med Sind og Sands; men hvo raſk med

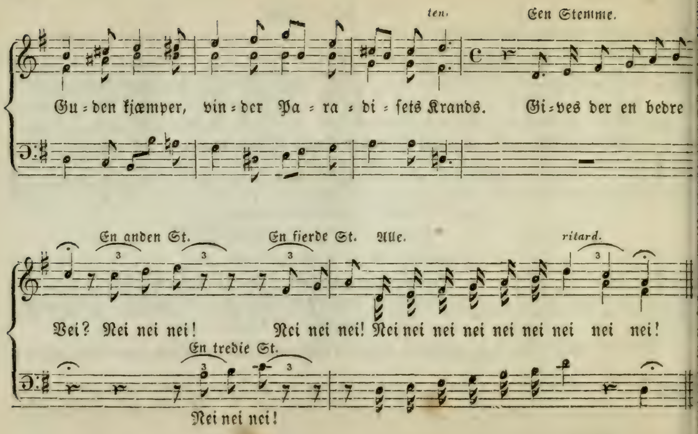
ten.
Een Stemme.
Gu = den kjæmper, vin = der Pa = ra = di = sets Krands. Gi = ves der en bedre
En anden St.
En fierde St.
Alle.
ritard.
Vei? Nei nei nei! Nei nei nei! Nei nei nei nei nei nei nei nei nei!
En tredie St.
Nei nei nei!

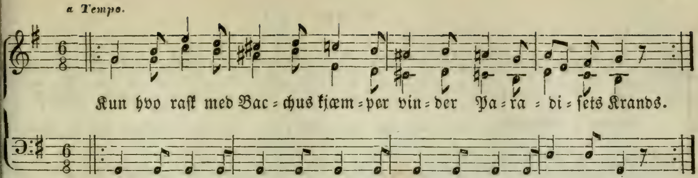

2. Maa i Nat og Mulm Du famle,
Skjælve for et Febergys.
Tøm en Kande af den gamle,
Strax Du Varme faaer og Lys.
Viisdomsfuglen af sin Dvale
Vækker Rankens Tryllestav,
Og hvor Druetunger tale
Synker Daarskab i sin Grav.
Gives der en bedre Vei?
Nei, nei, Nei!
Kun hvor Druetunger tale
Synker Daarskab i sin Grav.

3. Ja med Ranken Alt omfatter
Bacchus, Glædens raske Gud!
Som en Phønix Sjælen atter
Flagrer af hans Flammer ud.
Over Stjernen flyver Tanken,
Naar Pokalens Klokker gaae,
Og ved raske Tag i Ranken,
Vi til Paradiset naae.
Gives der en bedre Vei?
Nei, nei, nei,
Kun ved raske Tag i Ranken,
Vi til Paradiset naae.

C. F. Güntelberg.

№ 46. (91)

Allegro.

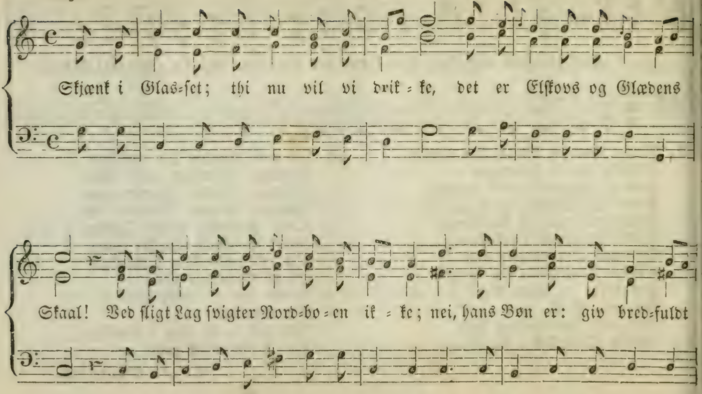

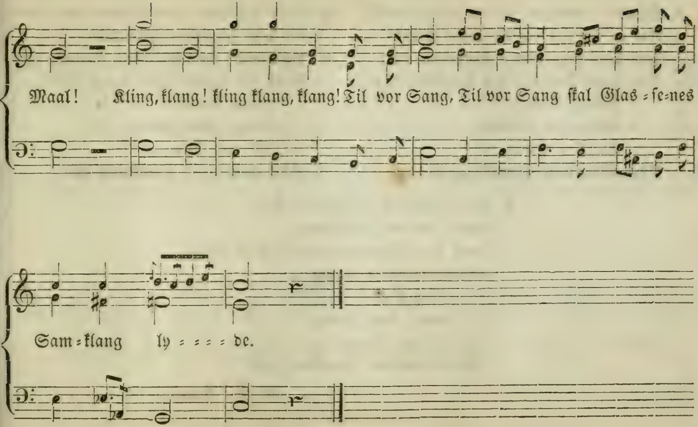
Maal! Kling, klang! kling klang, klang! Til vor Sang, Til vor Sang ſkal Glas = ſe=nes
Sam = klang ly = = = = de.

1. Skjænk i Glasset, thi nu vil vi drikke,
Det er Elskovs og Glædens Skaal!
Ved sligt Lag svigter Nordboen ikke;
Nei, hans Bøn er: giv bredfuldt Maal!
Kling, klang!
Kling, kling, klang!
Til Vor Sang :,:
Skal Glassenes Samklang lyde.

2. Glas i Haand og en Glut ved min Side,
Er mig Jorden et Paradis!
Philosoph! see kun suurt, Du maa vide:
Sorg og Griller gjør ingen Viis.
Kling, klang!
Kling, kling, klang!
Til vor Sang :,:
Skal Glassenes Samklang lyde.

3. Hylde Glæden til sildigste Alder
Byder os vor Philosophi;
Først naar Manden med Leen os falder,
Svanesangen vi stemme i.
Kling klang!
Kling, kling, klang!
Til vor Sang :,:
Skal Glassenes Samklang lyde.

N. T. Bruun.

№ 47. (92)

Poco Andante. Musik af *Berggren.*

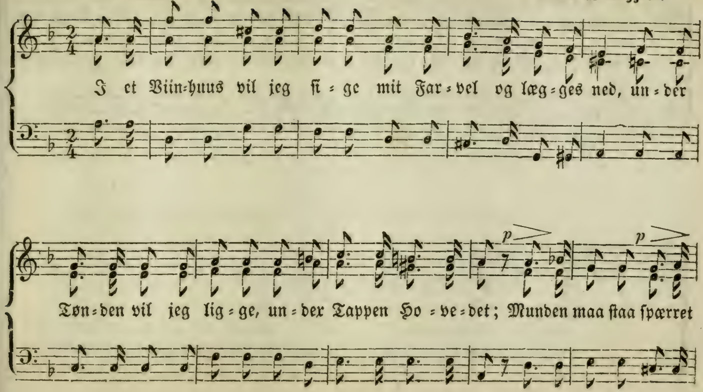

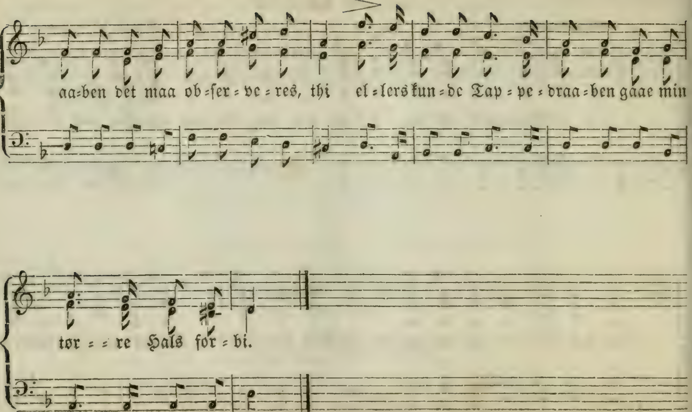
aa-ben det maa ob-ser-ve-res, thi el-lers kun-de Tap-pe-draa-ben gaae min
tør-re Hals for-bi.

1.

I et Viinhuus vil jeg sige
Mit Farvel og lægges ned;
Tæt ved Tønden vil jeg ligge,
Under Tappen Hovedet;
Munden skal staae spærret aaben,
Det maa observeres; thi
Ellers kunde Tappedraaben
Gaae min tørre Hals forbi.

2.

Der skal ringes med Bouteiller,
Naar jeg bæres til min Grav;
Fir' og tyve drukne Seller
Skal gaae for med Krands paa Stav;
Tre Dusiner Halvpots Rømmer
Skal der bæres for min Baar,
Og den Psalme, som mig sømmer,
Er: en glædelig god Taar!

3.

Mine gode Drikkebrødre,
Som mig gjort har Compagni,
Skal ved Hvilestedet møde
Og med Sangen stemme i;
Ned paa Knæ de skulle sjunge:
„Han er død! men gid han der
Vederqvæge maa sin Tunge,
Som han fordum gjorde her!"

4.

Mine gode Kammerater,
Som mig hjalp at bestiller'
Mine arvede Dukater,
Til jeg ikke havde fleer,
De skal drikke, Sangen sjunge,
Og ophænge rundtenom
Alle mine Pengepunge,
Som de hjalp at gjøre tom.

5. Alt mit Gods ved Testamente
Skjenker jeg en Kjeldersvend,
Hvor jeg al min Viin lod hente
Paa Kredit af Kjelderen;
Mine Midler er en Skjorte,
Som er gammel og forslidt,
Og ifald den ei er borte,
Skal han have den for Sit.

6. Saa tilkommer mig med Rette
Et fortræfligt Monument,
Som man over mig bør sætte,
Thi jeg haver det fortjent;
Der skal skrives ovenover
Denne Gravskrift paa Latin:
„Under denne Tønde sover
Et forfyldt, fordrukkent Svin.“

T. Reenberg.

№ 48. (93)

Mel. For Norge, Kjæmpers Fødeland. (Se 1 H. S. 13.)

1. Horatius, som engang var
Lovgiver paa Parnasset,
Og en Plakat udgivet har,
Men den vedkommer Glasset;
Han vil, at trende Gange tre
Solide, fulde Bægere
For den, Camønen yndet har,
Skal netop være Passet.

2. Men for den pyntelige Mand,
Der kun lidt qvik gad være,
Han mener trende kan gaae an
Til Gratiernes Ære;
Det kan de sagtens med, og sær
I Tid, der saa forvorpen er,
At Aar kan hengaae for man kan
Et enkelt attrapere.

3. Det første Bæger tømmes skal
Til gamle Norges Ære:
Frugtbringende hver Slet, hver Dal,
Hvert Fjeld, hver Fjord gid være!
Og indtil Dovre jevnes slet,
Udarte aldrig Nordmands Æt;
I Kamp, i Ord, i Perial
Som Klippen stø den være!

4. Det andet Bæger tømme vi
For Vert og for Vertinde;
Fra alle tunge Sorger frie
De deres Dag see svinde!
Med Stand og Kaar og Alt tilfreds,
Og glad i deres Omgangskreds,
Med Døden silde Maskepi,
Med Syger ingensinde!

5. Det tredie Bæger tømmes skal
For mig og Gjæsteklynge:
Tidt til dens muntre Perial
En bedre Sanger synge!
Men naar jeg synger, Venskab, tag
Fra Kredsen bort den kræsne Smag,
Og hæv mig mildt blandt deres Tal,
Som yndes, naar de synge!

Zetlitz.

№ 49. (94)

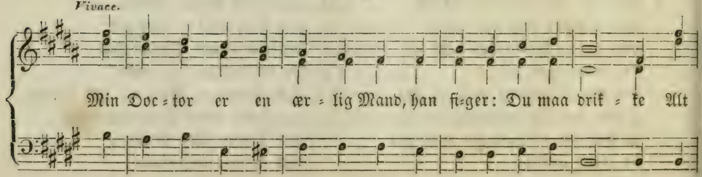

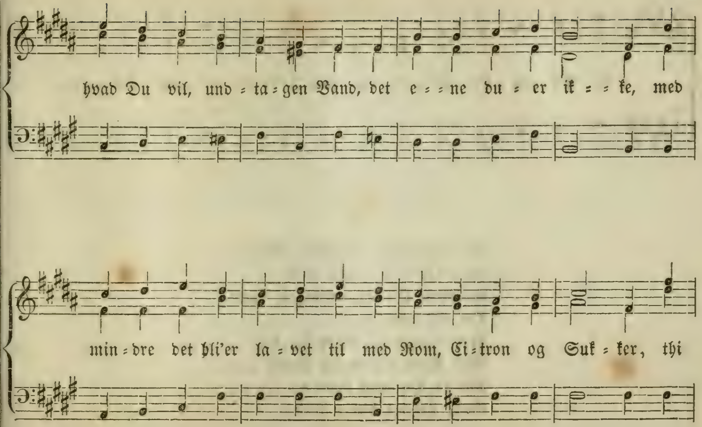
hvad Du vil, und = ta = gen Vand, det e = = ne du = er ik = = ke, med
min = dre det bli'er la = vet til med Rom, Ci = tron og Suk = ker, thi

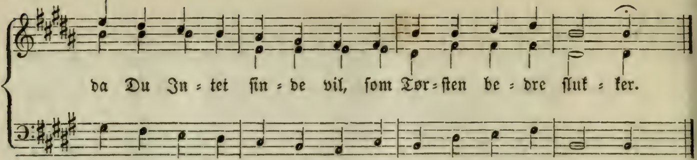

1.

Min Doctor er en ærlig Mand,
Han ſiger: Du maa drikke
Alt hvad Du vil, undtagen Vand,
Det ene duer ikke,
Med mindre det bli'er lavet til
Med Rom, Citron og Sukker;
Thi da Du intet finde vil,
Som Tørſten bedre ſlukker.

2.

Og mange Ting forvolde Tørst,
Som man knap skulde tænke,
Men dog Erfaring lærer. Først:
Ifald Du faaer en Enke,
Der piner Dig til Døde med
Sin salig Husbonds Dyder:
Da bliver Ganen tør og heed,
Punsch qvæger da og fryder.

3.

Dernæst: om Du har en Rival,
Som din Clarisse sælger
Sin Haand for Guld, da er Du gal,
Saafremt Du Strikken vælger.
Nei! dersom Du, paa saadan Spot,
(Som gjerne skeer) fornemmer
En heftig Lyst til noget Vaadt,
Punsch gjør, Du Alting glemmer.

4. Fremdeles: om Du i en Iil
Den Daarskab har begaaet,
At lide paa en Hofmands Smil
Og dog ei Embed', faaet;
Saa troe din Doctor paa hans Ord,
Han vil Dig ikke ilde!
Punsch er paa denne falske Jord
Den bedste Trøstekilde.

5. Tilsidst: hvis Plutus Dig har glemt
Med sine gyldne Gaver,
Da er det sandelig heelt slemt;
Dog, om Du endda haver
Credit hos nogen ærlig Vert,
Kun paa en tre Marks Bolle,
Skal Du, før den er halv fortært,
Dig for en Crøsus holde.

Storm.

№ 50. (95)

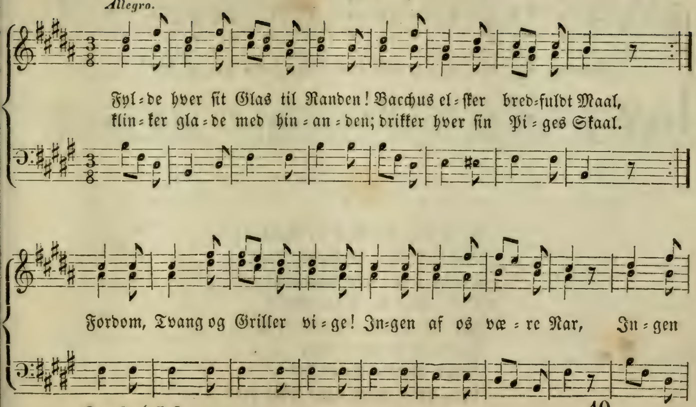
Allegro.
Fyl-de hver sit Glas til Randen! Bacchus el-sker bred-fuldt Maal,
klin-ker gla-de med hin-an-den; drikker hver sin Pi-ges Skaal.
Fordom, Tvang og Griller vi-ge! In-gen af os væ-re Nar, In-gen

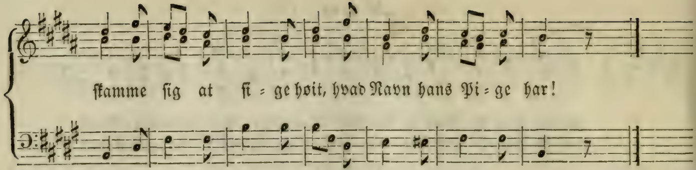

1.

Fylde hver sit Glas til Randen!
Bacchus elsker bredfuldt Maal,
Klinker glade med hinanden;
Drikke hver sin Piges Skaal,
Fordom, Tvang og Griller vige!
Ingen af os være Nar,
Ingen skamme sig at sige
Høit, hvad Navn hans Pige har!

2. Ingen uden Tossen tænker
Ondt om Viin og Kjærlighed.
Bacchi Krands og Amors Lænker
Skammer ingen Klog sig ved.
Ingen er saa stor en Tiger,
At han vil, Alt skal forgaae,
Mon en Verden, uden Piger,
Nogen Time kunde staae?

3. Gaaer Du herfra rundt om Kloden,
Til Du kommer her igjen:
Elskov overalt er Moden,
Tyrk og Jyde lyde den.
Elskov har os Alting givet;
Hvo blev uden Elskov fød?
Elskov gav os alle Livet;
Uden den var Alting død.

4. Lad endog et Marmor-Hjerte
Hos en Pige, her og der,
En og Anden volde Smerte;
Smerten selv er stundom kjær.
Pirres Du for stærkt i Panden
Af en troløs Delia;
Nu saa søg Dig op en Anden;
Der er fleer, hvor hun kom fra.

5. Ingen af os her sig skamme,
Hvis hans Sjæl er Dydens Ven,
Ved en reen og ædel Flamme,
Og den Mø, som tændte den.
Ud med Navnet! Ingen svige
Lev — — — lykkelig;
Himlen give Dig, min Pige!
Den til Mand, jeg ønsker Dig!

J. Baggesen.

№ 51. (96)

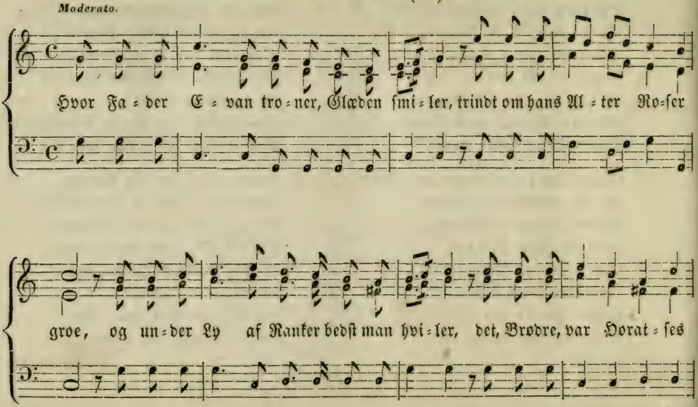
Moderato.
Hvor Fa - der E - van tro - ner, Glæden smi - ler, trindt om hans Al - ter Ro-ser
groe, og un - der Ly af Ranker bedst man hvi - ler, det, Brødre, var Horat - ses

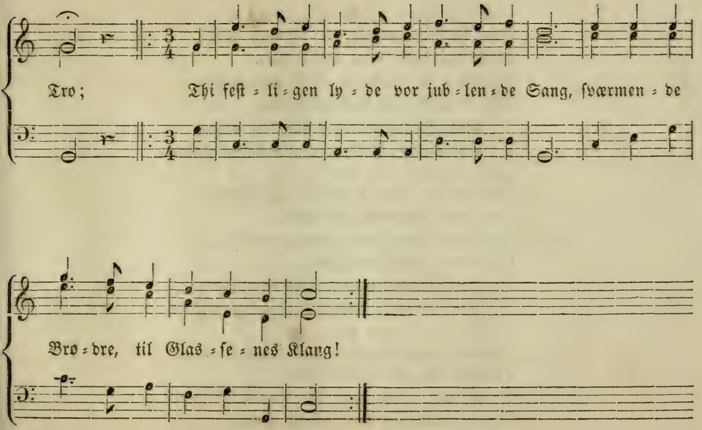
Tro;
Thi fest = li = gen ly = de vor jub = len = de Sang, sværmen = de
Brø = dre, til Glas = se = nes Klang!

1,

Hvor Fader Evan throner, Glæden smiler,
Trindt om hans Alter Roser groe,
Og under Ly af Ranker bedst man hviler,
Det, Brødre! var Horatzes Tro:
    Thi festltgen lyde vor jublende Sang,
    Sværmende Brødre, til Glassenes Klang!

2.

End seer jeg, Ven, at fra dit Øie straaler
Den favre Ungdoms Fyrighed;
End Livets Vei Du ei utidig maaler,
Og ei Du tæller dine Fjed.
    Thi festligen lyde vor jublende Sang,
    Sværmende Brødre, til Glassenes Klang!

3.

Saa nyd, og haab ei, at den svage Alder
Erstatter Dig hensvundne Aar;
Du let kan reises, naar som Ung Du falder,
Men ei, naar Du ved Staven gaaer.

Thi festligen lyde vor jublende Sang,
Sværmende Brødre, ved Glassenes Klang!

4.

Din Pige leve, Broder! hun som kroner
Din Daad med ædel Kjærlighed;
Hun sviger ei, naar hun af Millioner
Opdynget Guld tilsidst blev kjed.
Thi festligen lyde vor jublende Sang,
Sværmende Brødre, ved Glassenes Klang.

5.

Saa tag dit Glas og klink saa med din Broder,
Som ynder skyldfri Munterhed;
Og syng, kun ikke efter falske Noder,
Før Aftenstjernen glider ned.
Ja festligen lyde vor jublende Sang,
Sværmende Brødre, ved Glassenes Klang.

Rode.

№ 52. (97) Biskopvise.

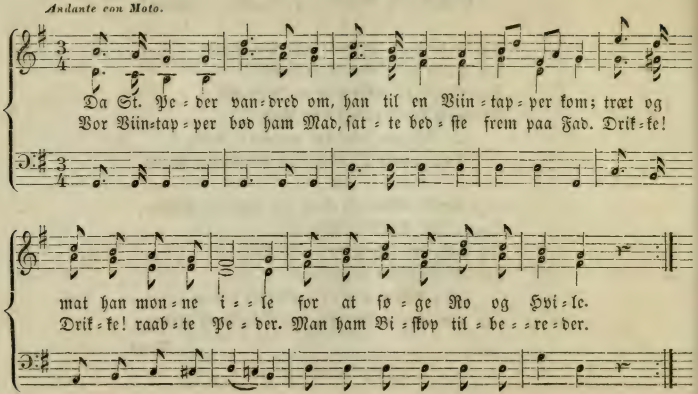

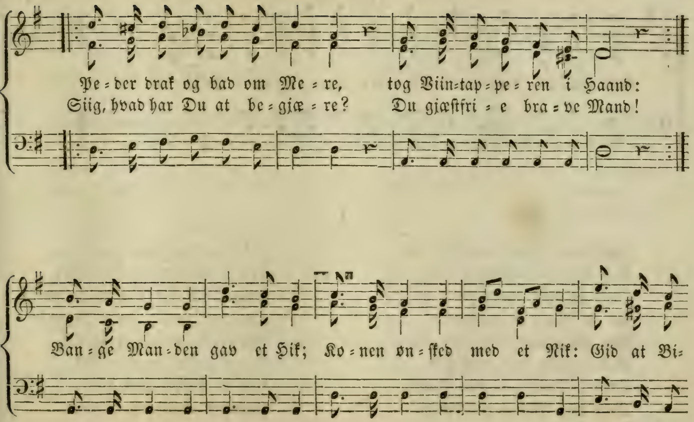
Pe = der drak og bad om Me = re, tog Viin=tap = pe = ren i Haand:
Siig, hvad har Du at be = gjæ = re? Du gjæstfri = e bra = ve Mand!
Ban = ge Man = den gav et Hik; Ko = nen øn = sked med et Nik: Gid at Bi=

V. S.

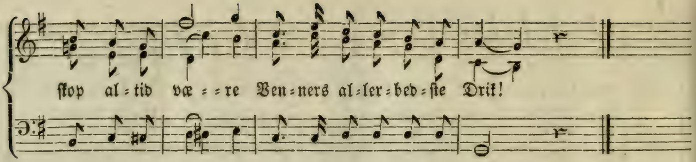

1.

Da Sanct Peter vandred' om,
Han til en Viintapper kom,
Træt og mat han monne ile,
For at ſøge Ro og Hvile;
Vor Viintapper bod ham Mad,
Satte bedſte frem paa Fad.
Drikke! Drikke! raabte Peder,
Man ham Biſkop tilbereder.

Peter drak og bad om mere,
Tog Viintapperen i Haand:
Siig, hvad har Du at begjære?
Du gjæſtfrie og brave Mand!
Bange Manden gav et Hik,
Konen ønſked' med et Nik:
Gid at Biſkop altid være
Venners allerbedſte Drik!

2.

Som Du vil, saa skal det skee
Svared' Peter smilende;
Begge Kjøn skal Biskop ynde,
Drikke den, og dog ei synde.
Den skal bære geistligt Navn,
Være Jorderig til Gavn;
Hjælpe Maden at fordøie,
Lette Sindet og fornøie.
Heraf kan man see og lære,
At Sanct Pe'er har været til.
Skulde en Dumdristig være,
Som den Sandhed nægte vil;
Ei, saa lad ham Biskop faae!
Tro mig, han vil strax tilstaae,
Den sin Kraft, sin Magt, sin Ære,
Fra Sanct Peter have maa.

3.

Skaal for hver en ærlig Sjæl,
Mellem Norges Dal og Fjeld!
Skaal for hver en yndig Pige,
Naar hun dydig er tillige!
Skaal for Borger, Bonde, Helt!
Sømand, Præst, Soldat i Feldt!
Ingen Rang og Stand at glemme,
Som vil Rigets Vel forfremme.
Skam og Last faae den som tænker
Staten nye Trængsler op!
Den, som smeder Handels-Lænker,
Smed ham fast til Dovres Top!
Lad ham uden Viin og Ven
Tage af Gjengjældelsen
Samme Skaal, som han iskjænker
For en arm og talrig Flok!

№ 53. (98)

Canon for 3 Stemmer.

Moderato. Jesu Syrak. 32, 6.

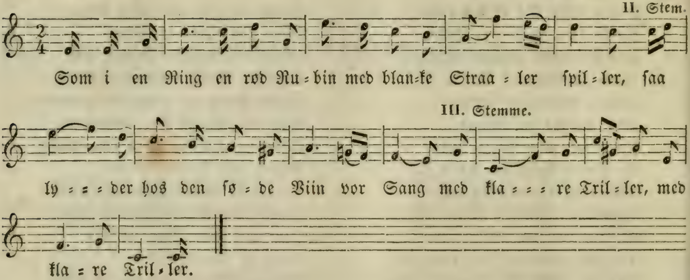

№ 54. (99)

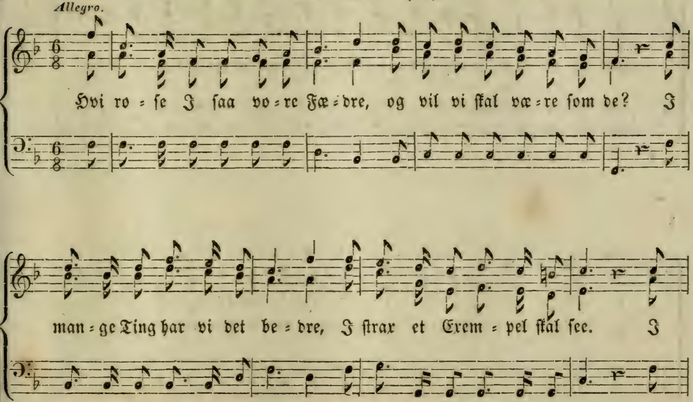
Allegro.
Hvi ro = se I saa vo = re Fæ = dre, og vil vi skal væ = re som de? I
man = ge Ting har vi det be = dre, I strax et Exem = pel skal see. I

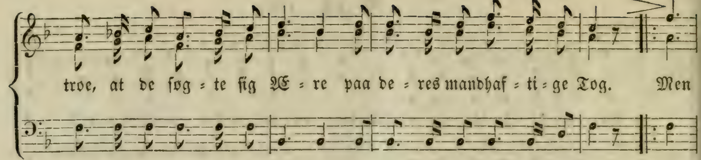
troe, at de søg = te sig Æ = re paa de = res mandhaf = ti = ge Tog. Men

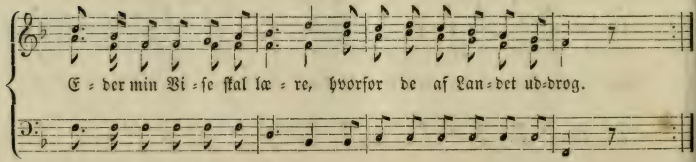
E = der min Vi = se skal læ = re, hvorfor de af Lan = det ud=drog.

1.

Hvi rose I saa vore Fædre,
Og vil, vi skal være som de?
I mange Ting har vi det bedre,
I strax et Exempel skal see.
I troe, at de søgte sig Ære
Paa deres mandhaftige Tog.
Men Eder min Vise skal lære,
Hvorfor de af Landet uddrog.

2.

Her fik de bestandig at drikke
Det evige Øl og den Mjød;
Tilsidst smagte Øllet dem ikke,
Og Mjøden den faldt dem for sød;
Viin var ei at vente her hjemme,
Selv ikke i Valfaders Sal;
Thi Odin lod Viinflasken gjemme,
Saasnart han fik fyldt sin Pokal.

3.

Med Sværdet i Haanden de droge
Til Egnen, hvor Druerne groe;
De naaede den, drukke og sloge,
Der vilde de bygge og boe.
Men Romerne taalte det ikke,
De Danske drak Vinen fra dem;
De strax en Borgmester udskikke,
At jage de Fremmede hjem.

4.

Han traf da de ubudne Gjæster,
Men traf dem sig selv til Fortræd;
De lærte min gode Borgmester,
At lade dem drikke i Fred.
Men de fik og Skrub for det siden;
Der laae de og sølte i Viin,
Saa løb de beskjenkte i Striden,
Og saa blev de slagtet som Sviin.

5. Dog vedblev de Danske at gjæste
Viinlandene temmelig tidt;
De Franske saae, det var det Bedste,
At blive dem skikkelig qvit;
De udbad sig ydmygst den Ære,
At bringe dem Vinene her;
Saa lod vore Fædre det være —
En Godhed den anden er værd.

6. I vore polerede Dage
Begriber man, det er en Skam,
Sig Franskmanden hid skal umage;
Vi lade dem hente hos ham.
Hvi skulde vi udvandre mere?
Vi kan jo faae Viin i vort Hjem;
Gid Handel og Søfart florere!
Vi faae vore Vine ved dem.

K. L. Rahbek.

№ 55. (100)

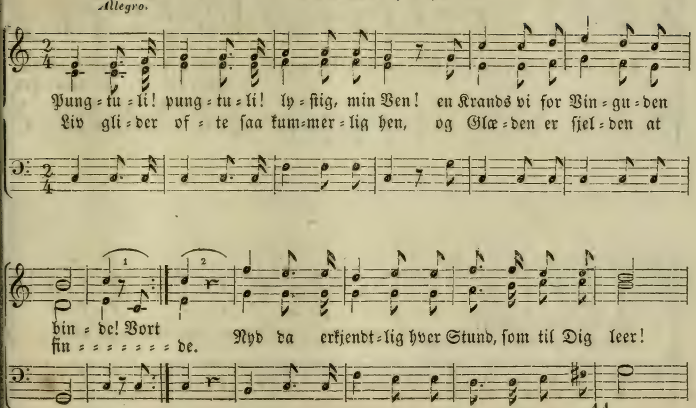
Allegro.
Pung = tu = li! pung = tu = li! ly = ſtig, min Ven! en Krands vi for Vin = gu = den
Liv gli = der of = te ſaa kum=mer = lig hen, og Glæ = den er ſjel = den at
bin = de! Vort
fin = = = = = = = de.
Nyd da erkjendt = lig hver Stund, ſom til Dig leer!

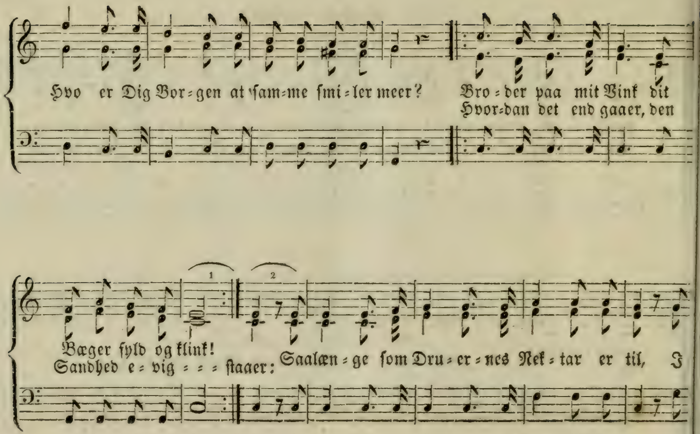
Hvo er Dig Bor=gen at sam=me smi=ler meer?
Bro=der paa mit Vink dit
Hvor=dan det end gaaer, den
Bæger fyld og klink!
Sandhed e=vig = = = staaer:
1
2
Saalæn=ge som Dru=er=nes Nek=tar er til, J

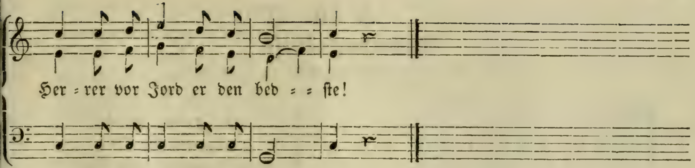

2.

Tænk ved hver Time, som lyder, Du gaaer
En skjælvende Alder imøde;
Og sjeldent, kun sjeldent de sneehvide Haar
Forliges med Druen den røde.
Ungdommens Sysſel er Viin og Kjærlighed,
Ald'ren sig graver blandt gyldne Dynger ned.
Broder paa mit Vink etc.

3.

Venner, i Dag være Glæden vor Gjæst!
At klage ei Umagen lønner,
I Dag er det Venskabs og Enigheds Fest,
Skaal Venskabs og Enigheds Sønner!
Skaal hver, som synger, som leer og fryder sig!
Skaal hver, som klinker, og stemmer i med mig:
Broder, paa mit Vink etc.

R. Frankenau.

№ 56. (101)

Champagnevise.

Mel. Druen voxer paa vor Klode (2 H. S. 133).

1.

Nask nu lad Champagnen knalde,
Proppen høit mod Loftet slaae!
Riim nu lad fra Læben falde,
Som har Been og selv kan gaae!
:,: Bacchus ogsaa denne Gang
Fader være til vor Sang! :,:

2.

Skjøndt Champagnen synes rolig,
Har den dog et vildt Gemyt,
Hidsig sprænger den sin Bolig,
Og gjør ikke lang Disput;
:,: Straalen stiger mægtig frem,
Stræber atter til sit Hjem. :,:

3.

Solen selv sig heed udgyder
I vor trolddomsfulde Drik,
Og naar flammende den syder,
Faae vi mangt et Himmelblik;
:,: Thi hver Perle rund og fiin,
Gjemmer snildt en Amorin! :,:

4.

Amor stolt paa Vinens Dunster
I vort Capitolium
Driver sine vilde Kunster,
Og i Barmens Adytum;
:,: Ved hans Oprør tidt er tændt,
Hjertet skifted Regiment. :,:

5. Ofte Hjertet grumt maa stride,
Tvivlsomt mellem hulde To;
Da Champagnen ned maa glide,
For at stifte Fred og Ro;
:,: Fordetmeste har den dømt:
Elsk dem begge lige ømt. :,:

6. O, fortryllende Mænade!
Seer jeg ret, du svimler nok
Paa din Parder? Viindrublade
Spille om din løste Lok;
:,: Ræk dit Bæger, stil mit Savn!
Tørst, det er min Længsels Navn. :,:

7. Vivat Bacchus! See han kommer,
Han har hørt vor Flaskes Knald;
Strængt han forske vil som Dommer
Om vi røgte troe hans Kald!
:,: Drikker, Venner! Rask lad gaae!
Vee! om han os ædrue saae! :,:

8. Ha! hvad vilde Guddomssyner,
Fløiters Klang og Trommers Brag!
Tordnen ruller og det lyner
For mit Øie Slag i Slag;
:,: Bacchus er det! Hvilken Pragt!
Drik og hyld hans Herskermagt! :,:

9. Dandser, søde Bacchantinder!
Springer høit, Satyr og Faun!
Gudens Glands mit Øie blinder,
Jeg kun stamme kan hans Navn.
:,: Ned jeg styrter for hans Fod,
Fældet ved Champagnerblod!

Chr. Winther.

№ 57. (102)

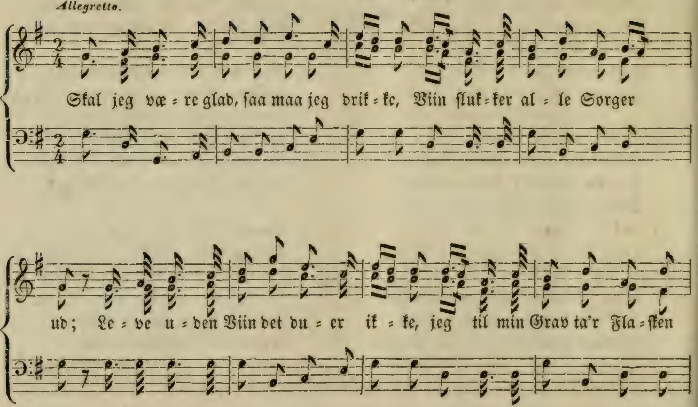
Allegretto.
Skal jeg væ = re glad, ſaa maa jeg drik = ke, Viin ſluk = ker al = le Sorger
ud; Le = ve u = den Viin det du = er ik = ke, jeg til min Grav ta'r Fla = ſken

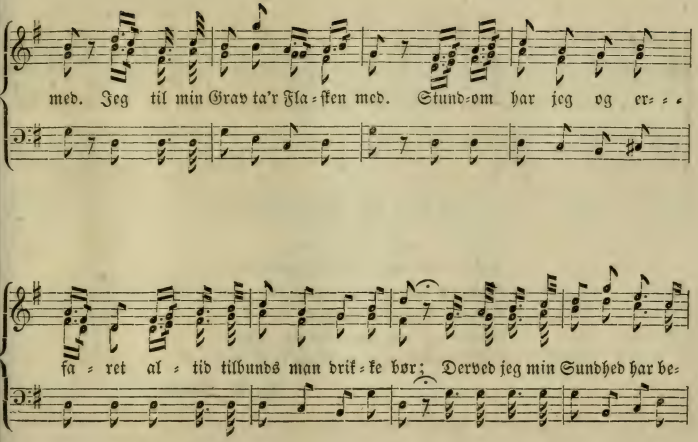
med. Jeg til min Grav ta'r Fla = sken med. Stund=om har jeg og er= =
fa = ret al = tid tilbunds man drik = ke bør; Derved jeg min Sundhed har be=

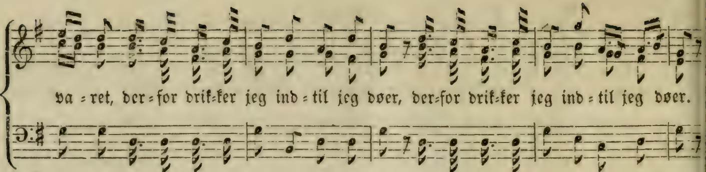

Skal jeg være glad ſaa maa jeg drikke,
Viin ſlukker alle Sorger ned;
Leve uden Viin det duer ikke,
:,: Jeg til min Grav ta'er Flaſken med. :,:
Stundom har jeg og erfaret,
Altid til Bunds man drikke bør;
Derved jeg min Sundhed har bevaret,
:,: Derfor drikker jeg indtil jeg døer. :,:

N. T. Bruun.

№ 58. (103)

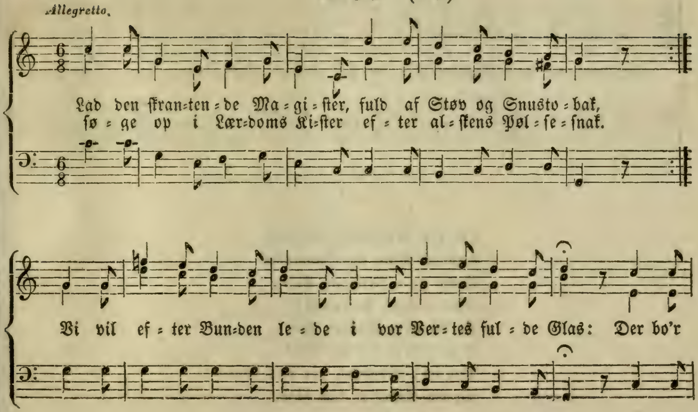
Allegretto.
Lad den skran=ten=de Ma=gi=ster, fuld af Støv og Snusto=bak,
sø=ge op i Lær=doms Ki=ster ef=ter al=skens Pøl=se=snak.
Vi vil ef=ter Bun=den le=de i vor Ver=tes ful=de Glas: Der bo'r

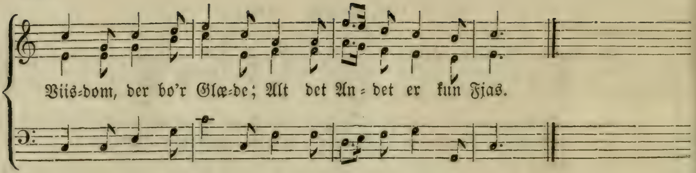

1.

Lad den ſkrantende Magiſter,
Fuld af Støv og Snustobak,
Søge op i Lærdoms Kiſter
Efter alſkens Pølſeſnak;
Vi vil efter Bunden lede
I vor Vertes fulde Glas:
Der bo'r Viisdom, der bo'r Glæde;
Alt det Andet er kun Fjas.

2. Lad en stræng Tartuffe true
Med det hede Helvede,
Og slaae Kors for sig og grue,
Naar han blot seer nogen lee;
Troer I ei hans Andagt lædsker
Sig, naar han bli'er tør og hed?
Jo, Jo! de profane Vædsker
Glide ganske artigt ned.

3. Blot Methoden er forskjellig:
Her indtage vi vort Ruus;
Den, som dertil er for hellig,
Pimper hjemme i sit Huus.
Svire inden lukte Døre
Ligner en Mahomedan;
Vi vil lade Verden høre,
At her er et Christenland.

4. Kommer, Venner, da og fatter
Hver sit Glas med stadig Haand,
Længe leve Sang og Latter,
Bort med Alt hvad kaldes Baand.
Husets Skaal, de muntre Druer
Lokke daglig Gjæster ind!
Alle Kammere og Stuer
Flyde hen i Punsch og Viin!

№ 59. (104)

Mel. Lad den skrantende Magister etc. (see S. 257).

1. I de gamle Kraftens Dage
Pleied' Kjæmperne tilforn
Drøie Ruus sig tidt at tage
Udi Mjød af fulde Horn,
Men som efterhaanden Kraften
Meer og meer Forminskning fik,
Mjøden veeg for Drucsaften,
Hornene af Mode gik.

2. Men at tage Perialer
Blev dog endnu stundom Skik;
Vore Fædre af Pocaler
Tappert tømte Glædens Drik.
Ak! men saa kom Gigt i Mode
Med saa meget andet Fjas;
Urørt de Pocaler stode,
Mens man drak sig fuld af Glas.

3. Venner! ja vor Slægt aftager,
Bliver meer og mere svag;
Hvis min Frygt mig ei bedrager,
Kommer engang vel den Dag,
Da man Glædens Draabe drikker
Ei af Glas i Punsch og Viin,
Men af Fingerbøller slikker
Sig i Tyndtøl fuld som Sviin.

4. Slig en Dag vi ei vil skue,
Tyndtøl hade vi som Pest;
Vi vil nyde Sydens Drue,
Nordens elskeligste Gjæst.
Om den end forkorted' Livet,
Nu hvad da? Derved maaskee
Blev det store Held os givet
Fremtids Uskik ei at see.

Schwach.

№ 60. (105)

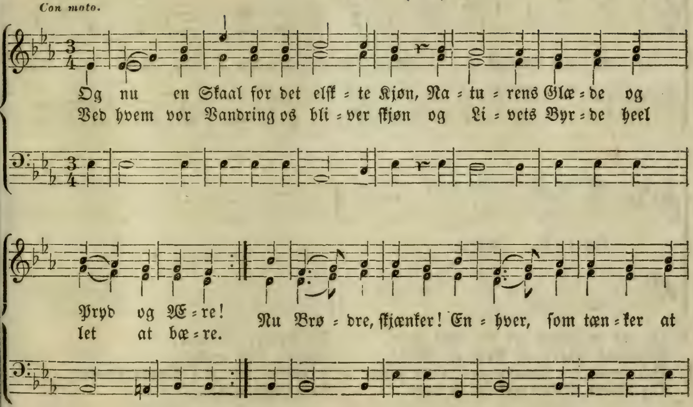
Con moto.
Og nu en Skaal for det elsk = te Kjøn, Na = tu = rens Glæ = de og
Ved hvem vor Vandring os bli = ver skjøn og Li = vets Byr = de heel
Pryd og Æ = re!
let at bæ = re.
Nu Brø = dre, skjænker! En = hver, som tæn = ker at

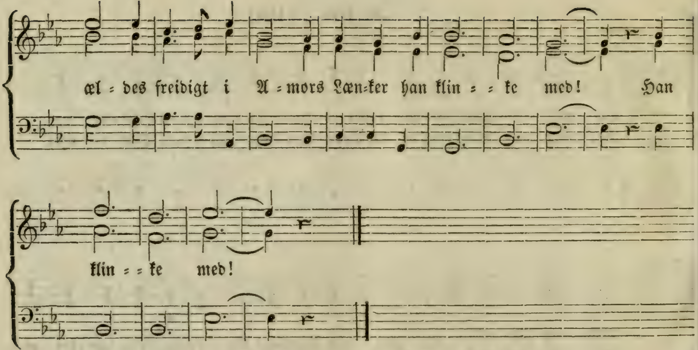

1. Og nu en Skaal for det elskte Kjøn,
Naturens Glæde og Pryd og Ære!
Ved hvem vor Vandring os bliver skjøn, :,:
Og Livets Byrde heel let at bære.

Nu Brødre, skjænker!
Enhver, som tænker
At ældes freidigt i Amors Lænker,
Han klinke med! :,:

2.

Hver Piges Skaal, som er huld og tro,
Og Hjerte vil give bort for Hjerte,
Ei lege vil med sin Elskers Ro,
Og ei hovere vil ved hans Smerte.
Enhver, som kjærlig vil love ærlig,
:,: Og finder Holden ei for besværlig,
De Pigers Skaal! :,:

3.

Hver Kones Skaal, der er øm og mild,
Og Livets Kalk vil med Manden drikke,
Og ikke Kalken bortsætte vil,
Hvorvel den mangen Gang smager ikke,
Der ufortrøden og indtil Døden
:,: Vil dele Glæden, men ogsaa Nøden,
De Koners Skaal! :,:

4.

Hver Moders Skaal, som er Navnet værd,
Og deri sætter sin Fryd og Ære,
Hvis skjønne Vandring det Fodspor er,
Som Dydens Vei hendes Børn kan lære,
Der fro kan smile til Gravens Hvile,
:,: Naar i sit Fjed hun dem seer at ile,
De Mødres Skaal! :,:

5.

En Skaal for disse, det gaae dem vel,
De Jordens Engle, de sande Skjønne!
De nyde Skabningens bedste Held,
Og finde Hjerter, som dem paaskjønne!
De Skjønne være den Skaal til Ære,
:,: Der er det værd, at vi har dem kjære;
De Skjønnes Skaal! :,:

K. L. Rahbeck.